

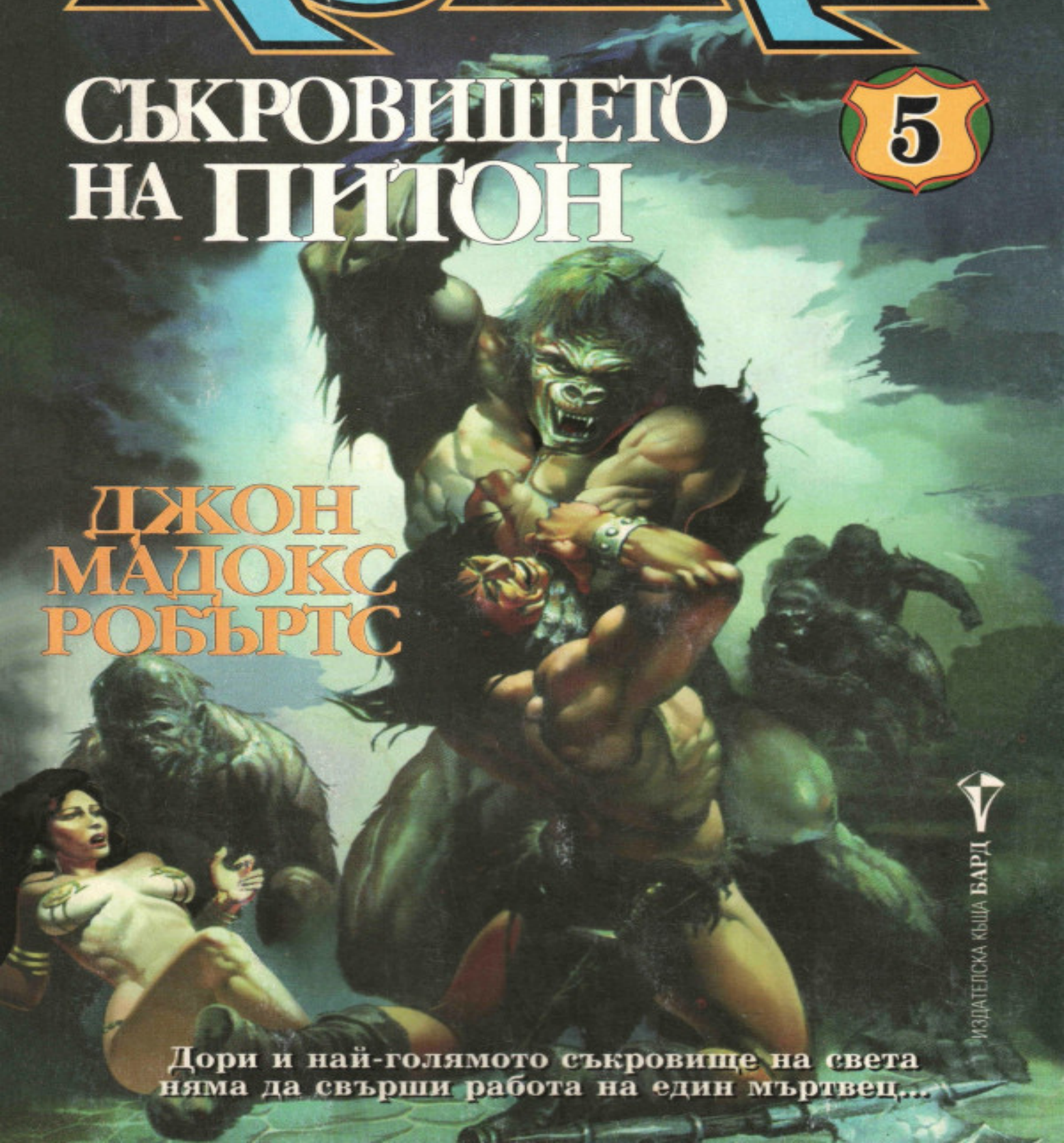
БЕЗСМЪРТНИЯТ ВОИН

КОНАН

СЪКРОВИЩЕТО НА ПИТОН

ДЖОН
МАДОКС
РОБЪРТС

Дори и най-голямото съкровище на света
няма да свърши работа на един мъртвец...

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

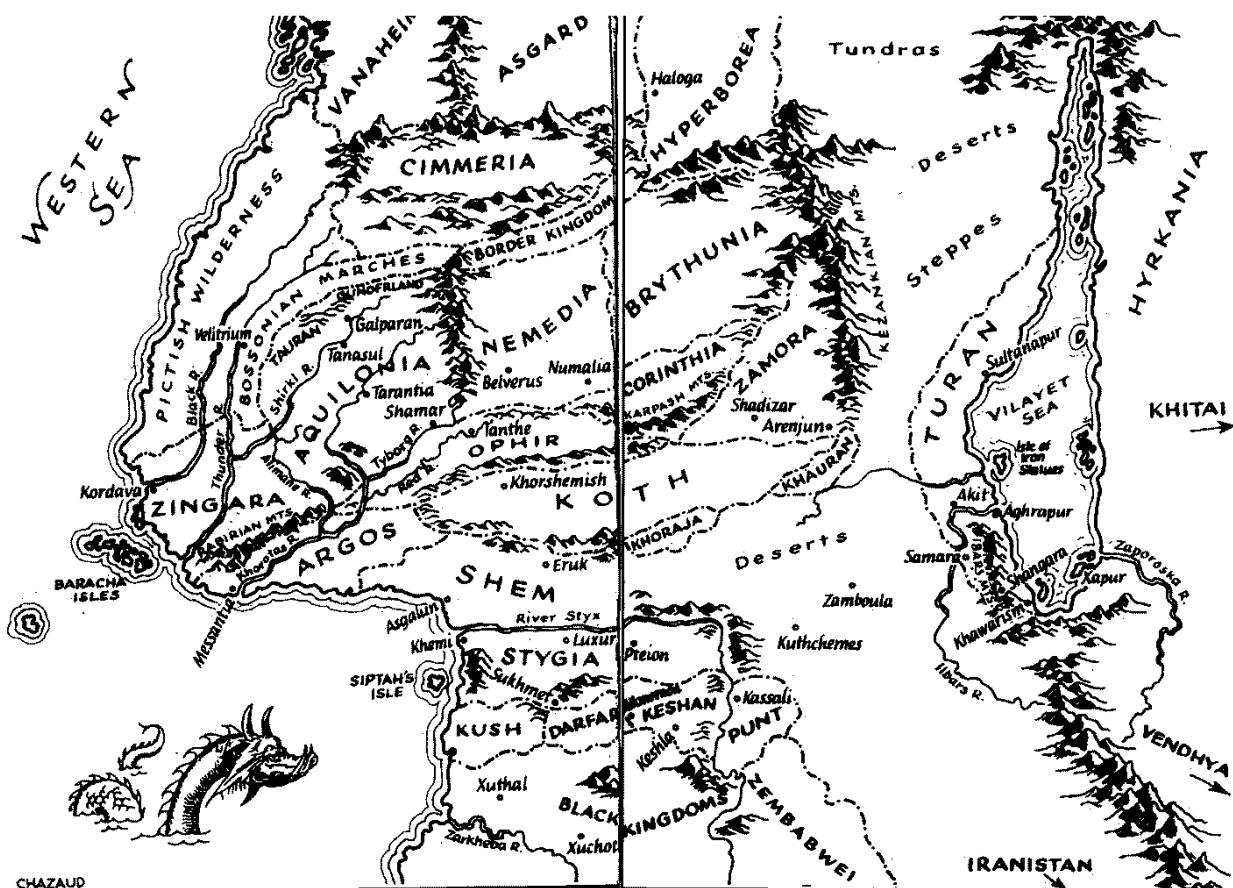
ДЖОН МАДОКС РОБЪРТС СЪКРОВИЩЕТО НА ПИТОН

Превод: Гергана Попова

chitanka.info

Една дама наема Конан да предвожда опасна експедиция от пристанищата на Шем до суровата и дива пустош на Черния бряг. Целта на благородната дама, красивата Малия, е баснословното богатство на Питон.

Големите изпитания предстоят. За да оцелее, Конан ще трябва да се довери единствено на съобразителността си и на своя меч.

ПЪРВА ГЛАВА

МОРЕПЛАВАТЕЛЯТ

Пристанището Асгалун е разположено в малък залив, който се врязва в крайбрежието на Шем. Това е единственото по-забележително пристанище в тази пасторална страна, в която останалите селища са обикновени малки рибарски селца. Както при почти всяко пристанище, мястото е живописно. Върху полегатите хълмове в горната част на града са разположени именията на богатите търговци, заобиколени от красивите им градини и добре гледаните лозя. В по-ниската, същинската част на града, са яките каменни сгради, складовете и страноприемниците, храмовете и магазините, които обслужват жителите и развиват оживена пристанищна търговия.

После идва ред на доковете. Тук ще намерите хората, създали богатата, на които се радват високопоставените търговци от именията по хълмовете и притежателите на магазини в града. Сред тях са моряците и коравите шкипери, чиято единствена родина е морето, макар да са родом от най-различни страни. Те пребивават в набързо скалпени бараки — никой не би си направил труда да строи нещо по-солидно за такива мъже. А и без това няма смисъл да се строят великолепни сгради на брега, тъй като ужасяващите бури, които внезапно врълхитат от огромните простори на Западно море, биха ги унищожавали на всеки две-три години. Тъй като Шем е беден на дървесина, ниските постройки са направени предимно от дъски, останали от старите и разрушени от вълните кораби. Пропитият с катран строителен материал — твърде лесно може да се подпали, поради което от време на време крайбрежието на Асгалун изгаря до основи.

Само сурови, калени мъже могат да обитават подобни места. От което следва, че ако търсите такъв човек, би било разумно да посетите тъкмо такова място.

Конан от Кимерия се отегчаваше. Странно спокойствие се беше възцарило над Западните земи. Дребните военачалници бяха останали без пари и енергия, а това ще рече и без нужната за война ярост. Западните земи бяха изморени от войната и бяха обърнали поглед към решаването на вътрешни си проблеми и към възстановяване на прекъснатата търговия. Трябваше да се върне плодородието на полята, изпотъпкани от враждуващите армии, да се построят наново опустошените градове. А професионалните воители не са добре дошли в страните, които са обърнали гръб на войната. Дори хроничната гражданска война в Офир беше замряла.

Подобни „сушави“ периоди никога не продължаваха дълго. Конан смяташе, че и тази „суша“ няма да издържи повече от година. Но гладът можеше да настигне човека за много по-кратко време. Месеци наред воинът обикаля централните земи — Офир, Коринтия и Кот, — за да се натъкне някъде на някоя хубава битка. Обикновено пътуваше като наемна охрана на някой керван. При толкова много войници, останали без работа, разбойническият занаят процъфтяваше. Някога и Конан беше се занимавал с разбойничество, но вече смяташе това за недостойно. Но бе наясно, че по-скоро би разбойничествал, отколкото да гладува отново.

Последният му керван разтовари стоката си в Асгалун. Конан се настани в една кръчма до пристана, на име „Албатрос“, където живееше от последната си заплата и чакаше нещо да изскочи отнякъде. Но ето че парите му почти се бяха стопили, а нови доходи не се очертаваха отникъде. Конан предусещаше, че ако на брега се появи пиратски кораб, ще бъде силно изкушен да се присъедини към екипажа му.

Още в същия момент, докато седеше край очуканата маса и гледаше през прозореца, подобен на илюминатор, той съгледа някакъв странен плавателен съд да навлиза в малкото заливче. Докато корабът заобикаляше носа откъм север, опитните очи на Конан отбелязаха разположението на мачтите и формата на платното. Корпусът беше нисък, но не поради много голям товар, а за да си осигури по-висока скорост и повече маневреност. Преди да го разгледа по-добре, платната на кораба бяха прибрани и бяха изкарани дългите весла, за да може корабът да влезе в пристанището. Този плавателен съд без съмнение беше създаден за бой. Конан реши да размени няколко думи с капитана

след акостирането. Но преди да стане това, едно друго събитие щеше да наруши за негова радост суката му.

— Всичките тези кръчми си приличат — отбеляза младата жена.

Тя беше облечена в семпло скроена рокля от синя коприна, придържана от златна връв, която обикаляше пет-шест пъти тънкото ѝ кръстче, а от сложния възел два пискюла висяха почти до коленете ѝ. Ниските ѝ ботуши също бяха украсени със златни нишки. Но не скъпото облекло привличаше вниманието на тълпите безделници и на разбойниците по тесните улички около доковете, а голямата ѝ, странна красота. Кожата ѝ беше неимоверно бяла, очите ѝ бяха огромни и толкова светли, че изглеждаха почти безцветни. Сребристата ѝ коса беше дълга почти до кръста. Челото си бе превързала със златната панделка. В средата на панделката, точно над веждите, имаше голям тъмносив опал в златна обковка. Човек би взел жената за албинос, ако не бяха здравият блясък на кожата и косата ѝ и големите ѝ, ясни очи.

Обикновено една толкова привлекателна и богато облечена жена не би могла да направи и десет крачки в този район, без някой да я закачи, но сега мъжете с разбойнически вид, които тук се срещаха на всяка стъпка, се държаха на почтително разстояние и спазваха приличие. Но това не се дължеше толкова на добро възпитание, колкото на факта, че жената не беше сама. Човекът, който вървеше от лявата ѝ страна, не би могъл да уплаши никого. Той беше енергичен дребен мъж, който бясно се разпалваше, приказваше много и бързо, като непрекъснато жестикулираше. Беше облечен в аквилонски пътни дрехи от кожа и кадифе, а оръжието му представляваше къс меч с решетъчен ефес^[1], каквито носят мнозина пътешественици.

Безопасното преминаване на жената се дължеше на другия мъж, който крачеше след нея. Той беше много висок, малко сух, но дарен от природата с дълги, силни крайници. Масивната глава с руса брада стоеше върху жилест врат, а гордият му, свиреп поглед непрекъснато обхождаше околността и бдеше за евентуална опасност. Ризницата, ако носеше изобщо, беше скрита под кожената туника, но на широкия, обкован с бронз колан висеше масивният меч на аквилонските воители, с дълго и широко острие, с огромна предпазна чашка, а дръжката завършваше с фигурата на грифон. Дръжката беше направена от кожа

от акула, която някога е била грапава и перленосива на цвят, но с времето честата употреба и многото пот я бяха износили и тя беше станала гладка и почти черна. Дори само видът на ефеса подсказваше на всеки опитен боец, че този мъж знае как да те задържи на разстояние. Гъвката походка и лъвският поглед ясно подсказваха, че често е употребявал това оръжие.

— Ето го! — извика дребният мъж. — Албатрос! Виждате ли? Ето го, оная, реещата се птица, точно над онази врата. Това създание произхожда от земите южно отук. В полет е едно от най-грациозните същества, но на земята е едно от най-тромавите. Вещае щастие на корабите, които следва по пътя им, но неочакваното му появяване на сушата се тълкува в летописите на древния Ахерон като знак за...

Жената се усмихна.

— Да, знам, Спринголд. Но тук ние търсим не поличби, а един човек. А той би трябвало да е там, от другата страна на тази врата.

— Аз ще мина пръв, дете — заяви огромният мъжага. Пръстите му обхванаха дръжката на меча. Въпреки горещината дрехата му беше с дълги кадифени ръкави, носеше и красиви кожени ръкавици с цвят на слонова кост. Трябваше доста да се сниши, за да се промуши през ниската врата, но той постъпи като истински боец. Прегъна силно коленете си и влезе изправен, а в мига когато се озова във вътрешността се изпъна в цял ръст. Очите му обиколиха помещението. Мъжът едва забележимо се отпусна, а после даде знак на останалите да го последват.

Широката зала беше на две нива. Веднага след вратата, покрай дясната стена имаше тезгях с дължината на горното ниво. Отляво една стълба водеше към горния етаж. Второто ниво беше с дължина около шест крачки, а четири стъпала слизаха към долното равнище, където бяха наредени множество маси и столове. На отсрещната стена имаше четири кръгли прозореца, от които струеше светлина. През тях се виждаха искрящите води на залива.

Поради ранния час в кръчмата имаше не повече от десетина посетители. Мъжът зад тезгяха огледа тримата новопристигнали. Видът на скъпото им облекло го накара да изтича иззад тезгяха, като триеше ръце в престилката си и се кланяше с всички сили.

— Милорд, миледи, с какво мога да ви услужа?

— Търсим един човек. Кимериец. Чухме, че можем да го открием тук.

Високият мъж произнасяше думите си наполовина, като че знаеше цената им и не искаше да ги пилее напразно.

— А-ха — разочарова се кръчмарят. — Имате предвид Конан. Седнал е ей там, на масата до прозореца.

— Прекрасно — възкликна жената. — Бъдете така добър да донесете там кана от най-хубавото вино и четири чаши.

— Веднага, мадам — каза мъжът и изтича обратно зад тезгяха.

Конан наблюдаваше тримата от момента, в който влязоха. Не беше обичайно да се видят такива хора в „Албатрос“. Ако се съдеше по кройката и плата на дрехите им, бяха аквилонци. Дребният мъж беше напрегнат и възбуден, но Конан бе сигурен, че борави с късия меч по-сръчно, отколкото би могло да се предположи. Едрият мъж беше внушителен. Хубавите му дрехи не бяха труфила на някой самохвалко, а скъпо облекло на един благородник. Очевидно принадлежеше към военната аристокрация, а държанието и състоянието на оръжието му показваха, че се отнася към военните работи много сериозно. Жената обаче го озадачаваше. Толкова необичайно светли хора беше виждал единствено сред хиберборейците. Той видя как кръчмарят посочи към него, след като новодошлите тръгнаха към масата му. Може би късметът най-сетне щеше да го споходи.

Тримата спряха до него.

— Ти ли си Конан от Кимерия? — попита едрият мъж.

— Аз — отвърна Конан, без да става и без да им предлага място. За това беше още твърде рано.

— Аз съм Улфило, маркграф на Петва в Аквилония. Дамата се казва Малия, съпруга е на брат ми.

— А аз съм Спринголд — представи се по-ниският, — учен и учител от Танасул.

— Искаме да поговорим с тебе, да разберем дали можем да те наемем за едно пътешествие, което трябва да предприемем — обясни Улфило.

Кръчмарят се появи с кана и чаши. Той ги нареди на масата, напълни ги и се оттегли с поклон. Сега вече Конан се изправи и покани с жест останалите да седнат.

— Щом като вие черпите, ще изслушам с удоволствие предложението ви.

Четиримата се настаниха и отпиха от виното.

— Виното е по-добро от онова, което съм пил през последните няколко дни — отбеляза Конан, като поспести доста от истината. — Целият съм слух.

— Откакто сме пристигнали тук — започна Улфило, — разпитваме за мореплаватели, които познават Черния бряг. Казаха ни, че имаш опит в това отношение.

— Така е — потвърди Конан. — Но в пристанището има много като мене. По всяко време оттук тръгват кораби, за да търгуват в Черните земи на юг.

— Да — намеси се Спринголд, — но стигат до Куш или дори малко по на юг. А ние искаме да отидем много по-далеч. Трябва да пропътуваме много километри южно от реката Зархеба.

— Чухме да се говори — допълни Малия, — че някога си плавал в онези води.

Конан помълча малко.

— Бил съм там — каза той, — но това беше преди доста години.

— Малко вероятно е водите или бреговата ивица да са се променили — възрази Спринголд. — Говори се обаче, че малцина търговци стигат толкова на юг.

— Който търси голямата печалба, трябва да отиде там, където няма много като него — Конан се въздържа от по-категорично мнение. Истината беше, че освен пиратите почти никой не посещаваше онези краища.

— А ти докъде си стигал на юг? — попита Малия.

— Толкова далеч, че имената на реките и земите не са ви познати. Там, където бялата кожа се смята за чудо.

Той избухна в смях.

— Защо се смееш, Конан? — попита меко Улфило.

— Току-що се сетих нещо — отговори кимериецът. — Хората по онези места ме мислеха за бял. — Под развързаната предница на кожената туника се подаваше мощната му гръд, почерняла на слънцето и загрубяла от бурите, също като покритото с белези лице.

— А в онези води ставам черен като пикт. Какво ли ще кажат за нашата дама?

— Може би ще имаме възможност да разберем — отвърна Малия тихо.

Конан стана сериозен.

— Какво е предложението ви? Онези морета са лоши, а крайбрежието е още по-страшно за хора, които никога не са пътували из Горещите земи.

Малия изучаваше мъжа пред себе си. Той би могъл да бъде на двайсет и пет или, със същия успех, на трийсет и пет години. Беше едър и силен и излъчваше кротката свирепост на хищник по време на почивка. Туниката му беше проста, изработена от мека черна кожа. Заради топлия климат беше с голи крака. И на ръцете, и на краката му изпъкваха мускули и личаха белези от много стари рани. Единственото му украшение бяха две тежки бронзови гривни. Мечът на колана му беше дълъг и подчертано обикновен, чашката и дръжката бяха от обикновена стомана, без никакви украшения. Също толкова проста кама го уравновесяваше от другата страна. Кесията, която висеше до камата, като че ли беше съвсем празна. Изглеждаше силен и страшен, имаше вид на достоен противник дори за нейния огромен и може би прекалено покровителствено настроен зет.

— Трябва да намерим един човек — отговори на въпроса Улфило — по-малкия ми брат, съпруга на Малия. Напусна Петва, дома на нашите предци, преди две години. За последно ни прати вест от Хеми, в Стигия. Оттам е тръгнал на юг.

Конан отпи голяма глътка вино.

— Южно от Хеми е Черния бряг. Да тръгнете просто на юг от Хеми с надеждата да го откриете, би било глупаво. Предлагам да чакате у дома. Ако се върне, значи всичко е наред. Ако не, трябва да се примирите, че е мъртъв.

— Не разбирате — възрази Малия. — Съпругът ми е изпратил писмото от Хеми след дълго пътешествие на юг. Той се е върнал на север и е останал в Хеми колкото да екипира нова експедиция, след което отново е потеглил обратно.

— Ако го е направил — каза Конан, — значи е мъж, който може да оцелее в онази жестока страна. Защо не го оставите на мира?

Конан предположи, че въпросният човек е станал пират. Ако е така, най-малко от всичко би искал семейството му да тръгне да го търси. Много по-малки синове са напускали домовете си и са тръгвали

по пътя на морските разбойници. След няколко успешни плавания те се завръщаха вкъщи, разказват няколко истории за приказно изгодни търговски пътувания до екзотични места, превръщаха се в провинциални благородници и се установяваха като най-почтени хора след вълнуващата кариера от грабежи и убийства.

— Не, трябва да го намерим — възрази Малия. — В писмото му това се подчертаваше изрично. Той иска да екипираме кораб, да намерим смели мъже и да тръгнем след него.

— Искаш ли да ни помогнеш? — намеси се нетърпеливо Улфило.

— Това зависи от куп неща — отговори Конан. — Първо, от заплащането.

— Хиляда аквилонски златни пари — заяви Улфило без колебание. — Ще ти бъдат изплатени при успешното ни завръщане.

Конан поклати глава.

— Ако ще ме наемате да ви помогна при издирването на брат ви, искам да ми се плати веднага щом го намерим. Аз искам да се върна незабавно, независимо от вашите планове.

— Справедливо е — съгласи се Улфило. — Много добре — хиляда златни пари, след като открием брат ми жив.

Конан поклати отново черните си къдри.

— Не. За мен ще бъде еднакво трудно и опасно, все едно дали е жив, или мъртъв. Ако е мъртъв, искам да ми се плати, когато открием мястото, където е умрял.

Улфило го изгледа гневно, но Малия отговори вместо него:

— Съгласни сме.

— Това значи е уредено — продължи Конан. — А сега кажете — накъде отплава вашият роднина? И какво е търсил толкова далеч на юг?

Сега беше ред на Улфило да поклати глава.

— Да кажем, че просто е имал някакви свои основания.

— Добре — съгласи се Конан. — Но трябва да знам къде предлагате да го търсим.

— Тук ви смятат за храбър човек — отбеляза жената.

— Така е — отвърна Конан. — Но никога не са ме наричали глупак. И ако аз не съм склонен да пътувам слепешката, то можете да бъдете сигурни също, че няма да намерите никой капитан, който да рискува кораба си, нито моряци, които да го управляват, без да имат

представа накъде се отправят. Дори добрите пари няма да подмамят мъжете в непознати води.

Те млъкнаха и се замислиха. Спринголд погледна Улфило, който най-сетне кимна. Малия повтори жеста. Ученият се обърна към Конан.

— Кимериецо, какво знаеш за мястото, наречено Бряг на скелетите?

Конан се облегна назад и се намръщи.

— Лошо място, което отбягват дори най-свирепите пирати. Намира се на шест дни път по море южно от Зархеба.

— А бил ли си там? — попита Спринголд.

— Да, макар и не по своя воля — каза Конан. — Буря отнесе натам кораба ми и трябваше да спрем за две седмици за ремонт. Не е от приключенията, които човек би искал да преживее отново.

— А видял ли си назъбените бели скали покрай брега? — продължи Спринголд.

— Как няма да ги видя! Нали те правят управлението на кораба толкова опасно. Откъм морето изглеждат така, сякаш на брега лежат костите на някакво животно — оттам идва и името на това място.

— А зеленикавата река, която на този бряг излива мудно водите си в морето? Нея видял ли си? — попита го с нетърпение Спринголд.

— Да, трудно е да не я забележиш. По онези места това е единственият източник на прясна вода, а тя е прясна единствено в сравнение с морската. Шест пъти трябваше да прецеждаме зелената й кал през тънък плат, преди да стане годна за пиене, но дори след това можеше да ни отрови. — Конан погледна подозрително Спринголд. — Откъде познаваш този бряг? А-ха, този загадъчен брат сигурно го е описал в писмото си.

— Не — възрази ученият, — тази част от крайбрежието е малко позната на хората днес, но е описана подробно в летописите на древното кралство Ахерон. Ами че само в „Пътешествията на изследователя Ахмес“ великият мореплавател описва подробно цели десет пътувания до този бряг, а в „Аналите на питонската гилдия на лоцманите“ са дадени двайсет и седем...

— Моля ти се, Спринголд — скара му се Малия. Тя се усмихна на Конан. — Би могъл да продължава така с часове. Да речем просто, че тези земи не са ни непознати, макар никога да не сме били там.

— Но това са сведения от преди много векове — додаде Улфило.
— Какви хора обитават този бряг в наши дни?

— Това е най-страшното — отвърна Конан. — Населява го племе, за което се говори, че е канибалско. Не съм ги виждал да изяждат някого, но е вярно, че отмъкваха и живи, и мъртви. Не успяхме да ги зърнем, но чухме крясъците на пленниците. Дори да не са канибали, мога да ви уверя, че не обичат чужденците.

— Извинявай, Конан — каза Спринголд, — но може би те не обичат само такива чужденци като вас. Може би са преживели нещо ужасно с мъже, подобни на тебе и на твоите приятели.

Конан го изгледа ядосано, но после се усмихна лукаво.

— Питаш ме дали съм бил пират? Да, бил съм. Беше твърде отдавна и никой не би тръгнал да ме беси за това сега. Бях по-млад и не уважавах закона. Ще призная още, че някои от нас може и да са били по-грубички, отколкото трябва, когато ходеха да мародерстват из горите.

— Следователно — заключи Спринголд — местните жители може да са по-дружелюбни към мирните търговци?

— Възможно е — съгласи се Конан, — но само ако са многобройни и добре въоръжени. Всички племена по крайбрежието са военнлюбиви — нападат се взаимно или ограбват корабокрушенците. Но са принудени да купуват нещата, които са им необходими и които не могат да си набавят с грабежи.

— Какво значи това? — попита Малия.

— Искам да кажа, че е възможно да нападнат търговците и да вземат каквото им трябва, макар да знаят, че това означава дълго време други търговци да не посетят бреговете им. Не мислят много за бъдещето.

— Познавам много мъже, които се държат по същия начин — отбеляза Улфило саркастично. — В цивилизованите земи им викаме крале и благородници.

— Вярно — отвърна Конан. — Дълбоко в себе си повечето сме диваци, независимо дали го съзнаваме, или не. Но повечето сме се научили да се въздържаеме, за разлика от мъжете на власт и от крайбрежните чернокожи.

— Как се наричат тези хора? — поинтересува се Спринголд.

— Те наричат себе си борана — отговори Конан.

— Аха! В южен Куш хората наричат себе си палана, а в северен Куш има един планински народ, известен под името фатада. Тези два народа говорят много близки езици, които са разновидност на класическия кушитски. Може би борана са южен клон на същия народ?

Конан изгледа дребното човече почти с уважение.

— Твърде е възможно. Чувал съм ги само да крещят и да се заканват. Струваше ми се, че говореха на кушитски, но някои от другарите ми кушити смятаха, че биха могли да разберат думите им ако те ги произнасят по-бавно и с по-малко гняв.

— Ходили ли сте навътре в сушата? — попита Улфило.

— Откъм Брега на скелетите не сме. Но сме влизали навътре откъм други части на крайбрежието.

Малия се наведе към него.

— Какво представлява вътрешността?

Конан се загледа през прозореца, сякаш така можеше по-добре да си представи картината на далечните земи.

— Хората говорят за Черните земи като за една страна, но това не е вярно. Човек вижда само малка част от вътрешността и то само откъм една-единствена точка на брега и си мисли, че е видял цялата Черна земя, а това е глупаво. Повечето хора са чували за големите, страшни джунгли, пълни със зверове, със свирепи хищници и с още по-свирепи хора. Но така е само покрай морето. Само малка част от Черните земи е покрита с джунгла. Тръгнете навътре по течението на някоя от реките, особено покрай Зархеба, и може седмици наред да вървите сред джунгла, на места тя ставка толкова гъста, че трябва да си пробивате път с мачете. Друг път обаче само след половиндневен преход ще се окажете в планините. Домът на малките ловци. А може след два дни път да стигнете до плато, където има малко дървета, земята е покрита с трева и дивечът е в изобилие. Виждал съм толкова многочислени стада огромни антилопи, че надали аквилонските математици биха могли да ги преброят всичките.

— Чувал ли си някога за връх, наричан Рогата на Шушту? — попита Малия.

Въпросът върна Конан към настоящето.

— Не. Какъв е този връх?

Тя сви красивите си рамене.

— Просто ориентир, който съпругът ми споменава в писмото си.

Улфило ѝ хвърли гневен поглед, а после се обърна към Конан:

— Е, кимериецо? Ще ни станеш ли водач?

Конан се замисли. По-безумно начинание нему беше предлагано. А в живота си беше виждал много глупави начинания. Човекът, когото търсеха, сигурно беше вече мъртъв. Бяха се запътили към най-враждебното крайбрежие, което някога е посещавал. От друга страна, мъжете изглеждаха способни, жената беше хубава, а и по-добри перспективи за него не се очертаваха. Преди месеци би се изсмял на такова предложение, но сега то криеше известна привлекателност. Пък и той беше отегчен от принудителното стоене, а това пътуване положително обещаваще приключения. Ако въпреки всякаква логика успеят, хиляда златни пари ще му стигнат за дълго време, може би докато войните започнат отново. Пък и Черния бряг го мамеше.

Още веднъж погледна през прозореца, сякаш надникваше отвъд хоризонта, към обширните, непознати земи. Какви простори лежаха там — може би колкото Западните и Източните земи взети заедно! По-голямата част от тях човек от неговата раса никога не бе зървал. Там имаше чудеса, за каквито учени като Спринголд не са и сънували. Имаше и ужасни неща, и то в изобилие. Но трудностите и битките бяха станали ежедневие в живота на Конан.

— Да, с вас съм — каза той накрая.

Всички се отпуснаха и се заусмихваха един на друг.

— Тук сме отскоро — отбеляза Малия. — Има ли подходящ кораб в пристанището?

— Не — отвърна Конан. — В момента няма, а и не е имало и през последните няколко седмици. Обикновен търговски кораб няма да свърши работа. Имаме нужда от боен кораб, смел екипаж и вещ капитан. В момента такива няма на котва тук.

По лицата им се изписа разочарование.

— Значи ни предстои да чакаме дълго? — каза Малия.

— Не е задължително — успокои я Конан.

— Стига загадки, човече — изръмжа Улфило. — Или има такъв кораб в пристанището, или няма. Кое от двете?

Конан се засмя.

— Все още няма, но ще пристигне след една-две минути. Ето го — вече пуска котва!

— Какво искаш да кажеш? — попита Улфило, като се надигна от мястото си и пристъпи към прозореца, през който гледаше кимериецът.

Конан посочи към новопристигналия морски съд, който се намираше на няколкостотин метра от брега.

— Ето един кораб, който може да се окаже подходящ.

Останалите се струпяха пред прозореца да гледат.

— Изглежда малък — отбеляза Малия с растяща неувереност.

— Елате — подкани ги Конан и се изправи. — Ще отидем да говорим с шкипера. А по пътя ще ви кажа някои неща за плаването в опасни води.

Четиримата излязоха от „Албатрос“.

[1] Ефес — Дръжка на ръчно оръжие. ↑

ВТОРА ГЛАВА

КАПИТАНЪТ

— Това — каза Конан, като точеше кораба, закотвен на сто крачки от кея, — е зингарански корпус, построен в Кордава. Предназначен е за крайбрежна търговия и е проектиран да бъде бърз, тъй като близо до Кордава се намират Бараханските острови, а там е пълно с пирати. По тази причина точно такива корпуси са предпочитани от бараханците, за да могат да хващат по-успешно жертвите си. Виждате ли наклона на двете мачти?

— Наклона? — попита Малия.

— Има предвид това, че са полегнали малко назад — вметна Спринголд. — Мореплавателите ценят това, защото така се улеснява управлението на кораба.

— Точно така — продължи търпеливо Конан. — Нито един кораб не се строи с такъв наклон на мачтите. Капитанът опитва различни ъгли, с различна дължина и при различно разположение на платната, за да изпробва качествата и скоростта на кораба в морето. По този наклон мога да преценя, че шкиперът иска да изтръгне възможно най-голяма бързина от съда. Точно преди да влезете в „Албатрос“, го видях как заобикаля носа и събира платната. Те са триъгълни, твърде големи за размерите на кораба. Само много добър мореплавател с добре обучен екипаж може да се оправя с ветрила като тези. В противен случай рискът съдът да се преобърне е твърде голям.

Докато стояха и гледаха, неколцина мъже се бяха качили в малка лодка, която вече се приближаваше до кораба. След малко лодката се оттласна от кораба и веслата започнаха да се вдигат и спускат ритмично, като с всеки удар тя се приближаваше все по-близо до пристана. Четиримата на кея очакваха пристигането ѝ с различни чувства. След няколко минути лодката вече беше вързана за стълбата, която се спускаше от ръба на дървения кей. Поради отлива мъжете вътре трябваше да се покатерят един-два метра по стълбата, за да

достигнат равнището на сушата. При прилив за същата цел би било достатъчно само да прекратят вала.

Пръв се показва един едър мъж с наметало и широкопола шапка. Конан протегна ръка и го издърпа с мощен напън на яките си мускули.

— Благодаря — каза морякът и вдигна лице към благодетеля си.
— Как да ви се...

В един и същи миг Конан и морякът сграбчиха мечовете си. Изпод шапката на новопристигналия се подаваше рижа коса, рижа беше и брадата, която обрамчваше лицето под нея. Гримаса изви устните му.

— Чернокоси! — изръмжа морякът.

— Рижобради! — излая Конан.

Останалите слисано наблюдаваха двете замръзнали фигури и полуизвадения меч на капитана. После Улфило безмълвно застана между Малия и двамата мъже, готови всеки миг да пролеят кръвта си във варварски двубой. След няколко секунди ръката на Конан бавно се дръпна от дръжката на оръжието.

— Много километри ни делят от Северните земи, ванирецо — каза той.

Също толкова бавно рижият пхна обратно меч в ножницата и дръжката се прибра с щракване в бронзовото си леговище.

— Така е. И на такова голямо разстояние от бащиното огнище трябва да понеса вида на един кимериец.

— Кръвните вражди трябва да се оставят в родината — отбеляза Конан. — Аз дори съм се сприятелявал с хиперборейци, щом се озова южно от Граничното кралство. Тук, долу, всички сме просто северни диваци.

— Какво значи това? — попита тихо Малия.

— Капитанът принадлежи към ванирската раса — поясни Спринголд. — Ванирците и кимерийците са врагове по традиция. Ванирците нападат кимерийците и отвличат децата им, за да ги отгледат като роби, а кимерийците нападат ванирците за отмъщение или, просто така, заради самото удоволствие да го правят.

Капитанът погледна останалите.

— Вие май искате нещо от мене? Интересно какво може да бъде то.

— Ще дойдете ли в „Албатрос“ като наш гост, капитане? — попита Улфило. — Имаме нужда от кораб, а този човек — той махна към Конан — твърди, че корабът и екипажът ви са подходящи за нас.

— Така значи! И какви са според вас корабът и хората ми?

— Трябва ни кораб, който може да плава във води, където един обикновен търговец ще се чувства като охранен гълъб в небе, пълно с бързокрили ястреби — отвърна Улфило. — Търсим хора, които ще дръзнат да слязат и на най-враждебния бряг. Търсим и капитан, който може да управлява смело и кораба, и моряците.

Ванирецът се ухили.

— „Морски тигър“ е тъкмо такъв кораб, а аз, Улфреде от Ванахайм, съм капитанът, който ви трябва. Колкото до екипажа, най-добре вижте и преценете сами. Мнозина биха избягали при вида му. Ако сте от тях, не ви бива за пътуването, което описвате.

— Ще дойдете ли с нас, капитане? — попита Малия.

Той сведе очи към мъничката фигурка и се усмихна:

— Как да откажа на такава хубава компания? Да, дори ще седна и ще ям на една маса с кимериец, за да ви изслушам. Предложението ви трябва да е много необичайно — после погледна към Конан. — Ами ти, чернокоси?

Конан го изглежда хладно.

— Ще преглътна някак две-три хапки с рижобрад. Казах им, че на кораб като твой има капитан и моряци, каквито им трябва. Няма да взема обратно съвета си.

Улфреде се захили.

— Тогава нека бъдем приятели, поне докато хапнем и чуя предложението ви. Към „Албатрос“!

В кръчмата им донесоха подноси с ядене и след като всички се нахраниха Улфило описа накратко пътуването, което възнамеряваха да предприемат. Разказът му беше повторение на това, което вече беше чул кимериецът. Конан внимателно слушаше дали няма да улови някаква разлика. Подозираше, че не му казват всичко, и беше готов да скочи при най-малкото несъответствие.

— Първо, нека ви кажа, че според мене сте тръгнали за зелен хайвер — заключи Улфреде. — Но това не е моя работа. Конан несъмнено вече ви е предупредил колко малък е шансът да откриете някога този човек.

— Прав сте — сухо отвърна Малия. — Предупреди ни, но това наистина не е ваша работа. Какво ще кажете за кораба и за вас самия?

— Стигал съм на три дни път южно от Зархеба, но никога не съм пътувал до Брега на скелетите. Вие обаче предлагате добри пари, а аз не съм от хората, които ще се спрат пред опасността, стига да падне добра печалба.

— Ами екипажът ти? — попита Конан.

Улфреде сви рамене.

— Както винаги, ще им кажа накъде потегляме. Могат да тръгнат с нас или да напуснат, това си е тяхно право. Ако не ни достигат няколко души, ще ги наемем в Хеми или по крайбрежните острови. Винаги е добре дошло в онези води да имаш в екипажа неколцина местни. По-малко вероятно е да се разболеят от тамошните болести.

— Разбрахме се значи — заключи Улфило.

— Едно нещо ме притеснява — възрази Улфреде и се наведе напред, като подпря ръце на масата и склочи пръсти.

— Дамата. Наистина ли смята да дойде с нас?

— Да — отговори тя. — Не ме е страх.

— В това не се съмнявам, миледи — съгласи се Улфреде, — но такова пътуване може да погуби дори опитни воители и сурови моряци. Дори само слънцето може да убие човек, светъл като вас. От друга страна, трябва да имаме предвид и моите хора. Те не са възпитани и съдържани мъже, а вие дълго време ще бъдете единствената жена сред тях.

— Аз ще я пазя от моряците ти, капитане — заяви Улфило и стисна дръжката на меча си.

— Аз също — додаде Конан.

— Вие двамата може и да я пазите — възрази Улфреде, — но моряците вярват, че жена на борда на кораб носи нещастие. Докато всичко върви добре, няма да имаме неприятности. Но ако ни застигне лош късмет, те ще търсят кому да стоварят вината и тогава трудно ще се оправим.

— Малия идва с нас. — Улфило беше непреклонен.

— Много добре, но на ваша отговорност. — Улфреде се отпусна назад. — И така, ако ще ходим при диваците като мирни търговци, трябва да имаме стока за размяна. На борда все още имам товар

калаени слитъци, които ще оставя тук на леярните за бронз. До утре следобед трюмът ми ще е празен и тогава може да вземем още товар.

— Каква стока трябва да носим? — попита Спринголд.

— Неща, от които чернокожите по крайбрежието имат нужда, а не могат сами да си ги направят — обясни Улфреде. — Те не вадят руда и не топят желязо, макар че някои племена го обработват доста сносно. Така че винаги се търсят железни кюлчета. Нужни са ви малки кюлчета, с които лесно се работи в селска ковачница. Готовите брадви и накрайници за копия, както и ножовете също винаги намират пазар.

— Ами мечове? — попита Спринголд.

— Там, по крайбрежието, не им вършат много работа. По-скоро използват мачете, което служи едновременно за проправяне на път през джунглата и като оръжие. Южните земи са земи на копието. Най-редовно се търгува с медни жици, стъклени мъниста, всякакви дрънкулки — звънчета, кречетала, огледалца. И платове, цели топове. Само че купувайте леки тъкани, боядисани в ярки цветове. Тежките вълнени платове не им вършат работа. Вземайте най-евтиния плат, който намерите. Изгодата е по-голяма, а на местните им е все едно качество. Дори най-хубавата материя изгнива бързо в онзи климат.

— Това май е добър съвет — каза Спринголд. — Конан, имаш ли да добавиш нещо?

— Натоварете един сандък с хубаво оръжие и евтини дрънкулки, като подаръци за вождовете. Те ще очакват и ще се засегнат, ако не получат нещо по-добро от онова, което имат останалите.

— А какво ще купуваме? — попита Спринголд. — Не сме тръгнали за това на тази експедиция, но трябва да изиграем добре ролята на почтени търговци.

— Единствената причина човек да отиде толкова далече е, за да намери неща, с каквито не може да се сдобие, по-наблизо. Слоновата кост е най-търсената стока. В Черните земи запасите от слонова кост са неизчерпаеми. Тя не се намира никъде другаде освен във Вендхя, а се цени навсякъде. Перата на щрауса и на другите големи птици също са много скъпи, а заемат малко място и почти не тежат. В някои райони има и перли, а тук-там местните хора намират късове самородно злато в потоците. Понякога ги пазят за размяна. Ако сте вещи в билкарството, ще намерите много растения и треви, подходящи за

лекове и багрила, но аз никога не съм търгувал с тях. А що се отнася до робите, за тях винаги има добър пазар.

— Без роби! — разгорещено отсече Улфило.

— Точно така — присъедини се Конан — Аз не ходя на роботърговски експедиции.

— Защо не? — запита Улфреде. — Онези не са ни сънародници. Занаятът на роботърговеца се признава навсякъде, а и за да се сдобиеш с роби, дори няма нужда да слизаш от кораба. Щом разберат, че имаш какво да разменяш, местните вождове опустошават вътрешността и ти ги водят право на борда.

— Аз в такива начинания не участвам — настоя Улфило. Останалите кимнаха в знак на съгласие.

Улфреде вдигна рамене.

— Както решите. „Морски тигър“ и без това не е пригоден за търговия с хора. В трюма не можем да качим повече от двеста бройки, а повечето ще умрат, преди да стигнем пристанище, където можем да им искаме добра цена.

— Тогава значи се разбрахме — заключи Улфило. — Ще купим стока от местните търговци, докато ти се погрижиш за товара си. Ще започнем да качваме нашите неща утре следобед. След колко време ще отплаваме?

— Колкото може по-скоро — отвърна Улфреде. — Това е най-добрият сезон за плаване, не трябва да губим и ден от него.

— Кога започва сезонът на големите бури? — попита Малия.

Въпросът ѝ накара Улфреде да избухне в смях.

— Личи си колко малко познавате морето. В Западно море сезонът на големите бури е по всяко време. Признавам, че най-често са в края на плавателния сезон, но трябва да си готов да препускаш пред вятъра във всеки момент. — Той се надигна от масата. — А сега трябва да се погрижа за кораба и товара си. Ако не намерите достатъчно от необходимите стоки в това пристанище, не се притеснявайте. Винаги можем да наваксае в Хеми. Тук само осигурете достатъчно платове. Стигия произвежда изобилие от мъниста и накити.

— В Хеми може да чуем нещо за мъжа ми — добави Малия. — Последното цивилизовано пристанище, в което се е отбил.

Улфреде кимна.

— Да, възможно е да научим нещо за него.

Конан стана.

— Ще разгледам кораба — каза той. — И екипажа.

— Идвай тогава — подкани го Улфреде. — Мислех си, че по-скоро ще прекараш последните часове на сушата в гуляи. „Морски тигър“ дълго време ще ти бъде дом, кимериецо.

Двамата излязоха на ярката слънчева светлина и закрачиха към пристанището. Завариха една баржа да разтоварва част от калаените слитъци на „Морски тигър“. Улфреде размени две-три думи с човека от леярната за бронз и прегледа описа му, като го сравняваше със собствената си товарителница. След разтоварването на баржата ванирецьт и кимериецьт отидоха с нея обратно до кораба. Докато се приближаваха, Конан внимателно го разглеждаше. Конструкцията му беше хубава, отговаряше на първото му впечатление, а корпусът беше наскоро покрит с нов слой черна боя.

Както повеляваха морските обичаи, Конан изчака ваниреца да се качи пръв.

— Заповядай на борда, Конан — покани го Улфреде, щом стъпи на палубата. Тогава кимериецьт скочи през парапета заоглежда морския съд. Изтъркана до бяло с пемза, палубата беше безупречна. Всички метални части бяха в добро състояние, бронзът и месингът — лъснати, желязото — грижливо боядисано, за да се предпази от ръжда. Не му убягна от погледа, че някои от въжетата, навити около куките, са разнищени.

— Имаш ли нови въжета? — попита Конан.

— Още не, но смятам да се запаса — отвърна Улфреде. — Мислех да изкарам с тези, докато се върнем в Кордава, но не стават за дълго пътуване на юг. Онзи климат унищожавя въжетата също като плата и кожата.

— А платна имаш ли?

— Да, в сандъка отпред. Достатъчно е да закърпим старите и да направим два нови комплекта, ако се наложи.

— Корабът е добър — призна Конан. — Не съм виждал по-добър за такова плаване.

Той заразглежда екипажа, който му отвърна със същото внимание. У половината разпозна зингаранци и аргосинци. Бяха представени още няколко народности, а останалите принадлежаха към онази бездомна порода, чиято единствена родина изглежда са солените

дълбини. Облеклото им беше най-различно, а заради обедната жега някои просто бяха обвили с по едно парче плат бедрата и главите си. Всички до един носеха ножове, но Конан не видя мечове, брадви или някакво друго оръжие. Но не се съмняваше, че са оставени някъде под ръка. Мъжете бяха целите покрити с белези, черни от слънцето, а някои бяха татуирани. Други му се видяха сакати, сякаш бяха наказвани заради някакво провинение на кораба.

— Отворете си ушите! — извика силно Улфреде, като че се надвикваше с буря. — Всички на кърмата!

Мъжете на палубата се затътриха към кърмата, а останалите наизлязоха отдолу. Последен се показва корабният готвач, покрит с бръчки стар морски вълк, облечен с мръсна престилка и безупречно чист червен тюрбан. Златните халки на ушите му присвяткаха на слънцето. Разтоварването, което се изпълняваше от пристанищните работници и робите от леярните, продължи.

— Слушайте, морски вълци — започна Улфреде. — Мислехме да вземем оттук или отнякъде наблизно нова стока и да се върнем в Кордава през Месантия. Но попаднахме на нещо по-обещаващо. Търговци от Аквилония искат да наемат „Морски тигър“ за едно пътуване надолу по брега, след Хеми, за търговия с племената на Черния бряг. Няма да се наложи да търпите теснотията и вонята на робите, тъй като те искат да се сдобият със слонова кост и с други от богатствата на онази страна. Можем да стигнем дотам, да си направим сделките и да се върнем, преди времето да е станало лошо. Освен това — той дари всички с широка усмивка — поради очакваните трудности, търговците от Аквилония предлагат три пъти обичайната моряшка заплата. Каква е вашата дума?

Конан знаеше, че на пристанището царува относително равноправие. Но от него нямаше да остане и следа, щом излязат в открито море. По състоянието на палубата съдеше, че Улфреде е опитен капитан. Не забеляза на кораба нито роби, нито юнги. Ванирецьт успяваше да накара тези корави мъже сами да вършат работата, а Конан знаеше колко трудна е подобна задача.

Пръв заговори един мъж от някаква незнайна раса, с дълги ръце и с маймуноподобни черти.

— Колко далеч на юг, капитане?

Устата му, почти без устни, беше изключително широка, а сребърната халка на носа му подскачаше в такт с думите. Кой знае защо, ефектът от това не беше комичен.

— Южно от Зархеба — отвърна Улфреде.

— Колко южно? — попита същият моряк.

— На около пет-шест дни път.

Последва мърморене.

— Какво? Нима вие, морски вълци, подвивате опашки пред едно малко пътешествие на юг? Знаете не по-зле от мене, че колкото е по-отдалечена една страна, толкова по-малко посещавана е тя и толкова по-голяма е печалбата.

— Печалба за търговците — може би — заяви маймуноподобният мъж. — Ама рисковете за моряците са си същите!

— Уму, никого няма да караме насила. Тук съм, за да платя на всеки, който се отказва. Моряци има повече, отколкото са койките, на които да легнат.

— Моите работодатели — каза Конан, като се обърна към екипажа, — ще проявят повече от обикновената щедрост. Освен тройната заплата с радост ви предлагат дял от печалбата. Всички знаете колко изгодно може да бъде такова пътуване за всички оцелели.

Улфреде го гледаше изненадано, но го остави да говори каквото реши.

— На ничия щедрост нямам вяра — изсумтя презрително морякът, който се казваше Уму. — Че за какво ще им е на тия хора от сушата да са толкова широкопръсти?

— Не искат да се разчува — каза Конан, — но всъщност те изследват нови територии за една търговска компания, създадена наскоро в Аквилония. Знаете, че Аквилония няма излаз на море, но е земя на богати търговци. Самата печалба от това пътуване не е от голямо значение, освен че ще покаже дали още богатства ще потекат към новата компания. Защо да не разделят тези начални средства с вас? А пък когато организират търговска флота за бъдещи експедиции, онези, които са плавали първия път, ще имат предимство.

Мъжете започнаха да шушукат помежду си.

— Помислете и вземете сами решение — каза Улфреде. — Имате време до отплаването вдругиден сутринта. Не се боя да тръгна с по-малко хора. Оттук до Куш ще се намерят достатъчно моряци да

попълнят местата ви. Що се отнася до мен, аз тръгвам на юг с „Морски тигър“! Свободни сте.

Мъжете се обърнаха и отидоха да си вършат работата, като тихо разговаряха помежду си. Улфреде се обърна към Конан:

— Открай време зная, че кимерийците са воини — заяви ванирецът. — Но не съм очаквал да срещна подъл и коварен кимериец.

— Аквилонците казаха, че търговската изгода не ги интересува. Сигурно охотно ще разделят спечеленото в замяна на кротък екипаж.

— Ами тази търговска компания? — попита Улфреде.

— Кой знае какво ще стане — отвърна Конан. — Ако това пътуване донесе толкова пари, колкото се надявам, може аз сам да я организирам.

Улфреде се разсмя гръмко и взе да тупа Конан по рамото.

— От тебе ще стане добър другар в морето, кимериецо! Човек, който борави добре не само с меча, но и с ума си, е по-ценен от цял екипаж. А ти, както виждам, разбираш и от кораби. — Ванирецът се облегна на перилата и изрече следващите си думи, без да гледа към Конан: — Малцина са плавали толкова на юг. От дълги години плавам нагоре-надолу по тези брегове, но не съм срещал капитан на търговски съд, който да е бил на повече от четири дни път южно от Зархеба, освен ако буря не го е завлякла далеч на юг. А и такива обръщат пак на север, щом задухат благоприятни ветрове.

— Онзи бряг е доста недружелюбен — отвърна Конан уклончиво.

— Но... — започна колебливо ванирецът. — Разказват се разни истории. Истории, които можеш да чуеш в моряшките кръчми от Кордава до Хеми, истории за черните корсари. Преди няколко години те всяваха истински ужас, след като цяла флота се обедини под командването на една жена на име Белит, истинска дяволица от Шем. Превърна бреговете на Куш в касапница. Говори се, че известно време имала съучастник, мъж не по-малко див от нея. Разправят, че бил почти момче, но свиреп като тигър, от народ, който на юг не е познат никому. Разправят, че бил едър, чернокос воин. Неколцина са го виждали по-отблизо и твърдят, че имал сини очи. Чувал ли си някога такива истории?

Ванирецът се правеше, че наблюдава с интерес разтоварването на кораба.

— Пияници разказват всякакви глупави неща — изръмжа Конан.
— Не е много разумно да се вярва на кръчмарски приказки.

— Да, несъмнено си прав. Пък и какво значение има това сега? Беше преди много години. Жената убиха, а мъжът... ами мъжът изчезна и никой не разбра къде е отишъл.

— Искам да разгледам останалата част от кораба — каза Конан.

През следващите два часа Конан огледа всяка дъска, всяко въже и рея, всяка част от снаряжението на морския съд. Изкачи се до върха на двете мачти и дори съблече ризата, панталоните и събу обувките си, след което се гмурнали провери състоянието на корпуса под водата. В края на проверката със задоволство установи, че корабът е годен да стигне до крайната цел и да се върне и че може да се защити от разбойници. Оръжейните запаси даваха възможност да се осигури на всеки брадва или сабя, имаше множество копия и лъкове с колчани стрели. Имаше и запаси от леко оръжие, предпочитано от моряците, стоманени каски и подплатени елечи, някои дори покрити с желязна броня, защитена с лак от влажния, солен въздух.

— Ще кажа на работодателите, че по-добър кораб не биха могли да изберат — заяви Конан, след като приключи огледа.

— Не съм виждал дори зингарански адмирал да прави толкова изчерпателна проверка на кораб — каза Улфреде. — Брадата на Ньорд ми е свидетел, че не съм виждал никой да се съблече и да проверява под ватерлинията!

— Да преценяваш кораб по онази му част, която се показва над водата, е също толкова умно, колкото и да купиш кон, без да му огледаш краката — отвърна Конан. — Виждал съм много кораби, които от ватерлинията нагоре са целите в прясна боя и излъскан метал, а отдолу има само вонящи водорасли, миди и изгнило, гъмжащо от червеи дърво.

— От кораби разбираш — отсече Улфреде. — Но какво разбираш от хора?

— Моряците ти изглеждат опитни, макар че е трудно да различиш негодяя от честния мореплавател, докато не го подложиш на изкушение.

Улфреде оголи зъби във вълча усмивка.

— Не е лъжа, но аз не говоря за тях. Какво ще кажеш за аквилонците?

— Добър въпрос. Улфило е аквилонски благородник, а доколкото ги познавам, те са кораво племе. Земята им е богата, но няма естествени укрепления по границите, така че дори заможните трябва да знаят как да се сражават, за да запазят имота си. Той изглежда типичен представител на племето си.

— Вярно — каза Улфреде замислено, — но при тези благородници всичко опира до наследството. Ние, северняците, както знаеш, сме различни. Всички свободни воители са равни, а кръвните и семейни връзки са най-важното нещо. Ние, ванирците, вие, кимерийците, дори — той се изплю във водата, — дори жълтобрадите езири знаят цената на родствените връзки и биха преследвали някого през половината свят, за да отмъстят за убития си брат. А при аквилонците — какво? Най-големият брат единствен наследява имението на предците. По-малките трябва сами да си проправят път в живота. Къде се е чуло по-голям брат от Аквилония да изостави земята си и да тръгне подир по-малкия си брат?

— Това е една загадка — призна Конан — и аз самият не малко мислих по въпроса. Но те ме наеха да им помогна да открият един човек, не да търся причините за това.

— Да, ама все пак е странно. Ами другите двама?

— Нареченият Спринголд изглежда е учен, за каквото се представя, но държанието и видът на ръцете му ме карат да мисля, че освен това е и добър боец.

— Едновременно книжовник и воин? Изглежда доста абсурдно, но ще повярвам на преценката ти. А жената?

— Тя също е загадка. Говори като аквилонка, но бих се закълел, че видът ѝ е хиперборейски.

— Трима луди тръгнали да гонят Михалю — заключи Улфреде. — Как мислиш, Конан, какво всъщност търсят?

— Наеха и двама ни да им помогнем да намерят този блуден брат — каза Конан. — И след като ни плащат добре, трябва да приемем, че търсят точно него.

— Приемам го, поне докато си държат на думата — колебливо се съгласи ваниреът.

Същата вечер Конан се срещна с новите си господари в гостилницата на техния хан, доста по-почтено заведение от

„Албатрос“. Развесели го фактът, че въпросите им твърде наподобяваха онези на капитана.

— Конан — поде Спринголд, — ние не сме вещи по морските въпроси, не познаваме хората, които се препитават от морето. Цял живот съм чел за пътешествията на великите мореплаватели, но и най-задълбоченото изучаване на книга не може да се сравни с опита. Какво мислиш за капитан Улфреде, за кораба и екипажа му?

— Ще ви кажа искрено — отвърна Конан, — че за пътуване като вашето по-добър кораб трудно би се намерил. А капитанът и хората му са способни да ви откарат до желания бряг и да ви върнат обратно.

— Много неща премълчаваш — отбеляза Малия.

— Добре, ще ви ги кажа. Корабът, който наемате, не е обикновен търговски съд. Това е боен кораб, който може да кара и известно количество товар. Мъжете изглеждат като добри моряци, но всеки от тях би се чувствал отлично със сабя в ръка. А Улфреде не би могъл да поддържа толкова хубав кораб в такова отлично състояние само от това, че от време на време прекарва по някой товар калай от Кордава до Асгалун.

— Искаш да кажеш, че е пират? — уточни Улфило.

— Обяснението не е толкова просто — поправи го Конан. — Има пирати — като черните корсари и бараханците, които не се занимават с нищо друго. А капитаните на търговски кораби, които плават в отдалечени и опасни води, стават пирати за кратко. Ако срещнат някой силен и добре въоръжен, получават каквото им трябва с търговия. Ако някой обаче не може да защити себе си и имуществото си, доскорошните търговци взимат каквото искат, без да се пазарят.

— Това са хора без чест — възнегодува Улфило.

Конан разтърси черната си грива.

— В морето нещата стоят по-иначе. Там мъжете винаги са в опасност. Заобиколени са непрекъснато от чужденци и гледат на живота по друг начин. Освен това — Конан се усмихна на Улфило — мъжете на сушата не са чак толкова различни. Предците ти да не би да са купили земята, която управляваш сега? Бас ловя, че не са. Отнели са я от някой по-слаб.

— Ставаш безочлив, кимериецо! — ядоса се Улфило.

— Чакай, стари приятелю — успокои го Спринголд с насмешливи искрици в очите, — в думите му има доста истина.

Дедите ни хиперборейци са били варвари като всички останали. Порядъчността, да не говорим за благородството, идват след като се разделим с престъпленията, които са ги създали.

— Какво значи това? — попита Малия. — Можем ли да се доверим на този човек?

— Мисля, че може да му се доверите, що се отнася до работата, за която сте го наели — отвърна Конан. — Но ако става дума за голямо богатство, бих го държал винаги под око.

— Кой е говорил за голямо богатство? — любопитства Улфило.

— Никой... засега — отговори Конан.

— Така да си остане тогава. Търсим брат ми, нищо повече.

— Не съм аз, който не вярва в това — каза Конан. — Може би ще се наложи да убедите Улфреде и хората му.

ТРЕТА ГЛАВА

ТЪМНИЯТ ГРАД

Силен вятър духаше от север, издуваше почти до скъсване двете огромни триъгълни платна и носеше „Морски тигър“ на юг. Улфреде, който наблюдаваше с неотслабващо внимание всяка промяна на вятъра, следеше непрекъснато ъгъла на мачтите и опъването на въжетата. Понякога платната почти съвсем се отпускаха, а понякога се издуваха напред и сякаш влачеха кораба подире си.

Пътуваха покрай един често посещаван бряг в разгара на плавателния сезон, затова почти непрекъснато виждаха край себе си други кораби. От време на време някой кораб се приближаваше да ги разгледа по-отблизо, но хищническите войнствени очертания на корпуса караха всички да се отдалечават и да търсят по-приятна компания.

Конан беше доволен от кораба и от управлението му. Макар да не се числеше към екипажа, ако имаше нужда от още чифт ръце, той с готовност помагаше да изтеглят някое въже или да налегнат шпила. Останалите се удивляваха гласно на силата му, която изглеждаше равна на петима мъже, взети заедно. Някои от моряците се дразнеха от тази демонстрация на мощ, и най-вече маймуноподобният грубиян на име Уму. Той се гордееше със силата си и я използваше, за да властва над останалите. Капитанът беше единственият офицер на кораба, но Уму се смяташе за началник на екипажа и се възмущаваше от намесата на Конан. Кимериецът чувстваше недоволството му, но засега морякът не го предизвикваше открито. Това събуди подозренията на кимериеца. Не защото онзи гледаше на него като на съперник — това беше обичайно в света на Конан. В жестокия, необуздан свят на бандити, пирати и наемни войници силните винаги държаха в подчинение по-слабите, но винаги имаше един най-силен, който трябваше да отговаря на всяко предизвикателство срещу своето господство. При нормални обстоятелства Конан би очаквал да влезе в схватка с Уму още на третия ден от плаването. А вместо това Уму само му хвърляше гневни погледи

и нищо не предприемаше. Кимериецът беше убеден, че не го възпира страхът. В гърдите му едва ли имаше място за подобни чувства. Трябва да беше нещо друго.

Сдържаността на Уму не беше единственото, което го притесняваше. Моряците до един бяха останали на борда, нито един не напусна кораба в Асгалун, въпреки трудностите и опасностите, които навярно криеше експедицията им. Защо бяха останали? Хубаво беше, че корабът ще бъде управляван от опитни, корави морски вълци, но кимериецът не вярваше твърде в добрата, от нищо непомрачавана съдба.

— Сега за какво си се размислил, Конан? — попита го Малия. Тя беше напуснала малката си каюта, за да дойде при него на кърмата, където освен кимериеца беше и корабният кормчия, който управляваше руля. И тя, както и останалите аквилонци, се беше разболяла от морската болест, но бързо се беше възстановила.

— Морето винаги е опасно и несигурно място — отвърна Конан. — Виждате ли онези облачета на югозапад?

Той посочи едва забележимата сива линия на хоризонта.

— Виждам ги. Изглеждат ми доста безобидни.

— На вас може би ви изглеждат безопасни, но може и да означават буря, а тя може да ни достигне с пъргавината на нападащ тигър. В морето човек никога нищо не бива да подценява.

Малия се засмя.

— Конан, колкото капитанът ни е весел, толкова ти си мрачен. — Тя кимна към Улфреде на палубата, който караше хората си да опитват поредното разположение на въжета и платна и ругаеше жизнерадостно, докато подчинените му негодуваха от постоянните експерименти с такелажа. — Спринголд ми каза, че кимерийците са известни като сприхави и намусени, а ванирците са едновременно весели и свирепи.

— По-голяма част от знанията на Спринголд са взети от книгите — каза Конан. — Признавам, ванирците често се чувстват щастливи, най-вече когато измъчват някой пленник или изгарят до основи кимерийско село, а жените и децата отвеждат, оковани във вериги. Не може да знаеш какво е истинско веселие, докато не видиш битка между тези два народа. В подобни моменти могат да се смеят на собственото си заклание.

— Твоите северняци май са доста диви — каза Малия. — Цивилизованите хора се отнасят по-сериозно към тези неща.

— Но, ако се съди по вида ти, Северът не ти е чужд — върна се към мислите си Конан. — В говора ти няма следи от акцент, но лицето и кожата ти показват, че си от хората на Хиперборея.

— Майка ми беше благородничка от оня край. Баща ѝ я дал да я отгледат в дома на пограничен владетел от Бритуния, с когото искал да сключи съюз. Неговия син станал мой баща, но аз не го помня. Бил убит преди двайсет години, когато немедийците нападнали Бритуния. Мене и майка ми ни закараха в Белверус, където тя стана държанка на един немедийски генерал. Преди пет години майка ми умря от чума. Когато един красив млад капитан от наемната армия ме поиска, немедиецът с радост ме даде. Жена му вече ревнуваше заради красотата ми, както по-рано заради хубостта на майка ми. Наемникът се казваше Марандос, брат на Улфило. Искаше ме не просто за любовница, а за съпруга. Бяхме много щастливи в продължение на три години, преди той да се завърне у дома си.

В историята ѝ нямаше нищо странно. В бурни времена дори животът на благородниците ставаше несигурен. Жените и по-малките синове често имаха не по-щастлива съдба от тази на обикновените хорица и нерядко не им оставаше нищо друго освен гордостта, че са от знатно потекло.

— Той те е изоставил и е тръгнал да търси приключения южно от Куш — каза Конан. Забележката му прозвуча по-жестоко, отколкото възнамеряваше.

— Не ме изостави. Мислеше, че така ще оправи положението ни. Той...

— Малия! — Улфило се измъкна от тясното пространство между каютите под кърмата. — Наехме Конан за водач. Ако ти трябва довереник, има кой да изпълнява тази роля. Спринголд обича приказките повече от този кимериец.

Малия се нахвърли гневно върху него.

— Ти си брат на мъжа ми, но не си ми настойник! Ще говоря с когото си поискам!

— Ти си под мое попечителство, докато не те съберем отново с твоя съпруг — отвърна Улфило.

Малия го гледа сърдито известно време, но после безмълвно слезе долу.

— Въпросите, които засягат семейството ми, не са твоя работа, Конан — сковано предупреди Улфило.

Кимериецът сви рамене.

— Ако искаш, доверявай ми се, твоя воля, но преди да е дошъл краят на това пътуване, може да ти потрябват всички приятели, които успееш да спечелиш, маркграф.

— Какво искаш да кажеш? — запита Улфило.

Конан кимна към палубата.

— Според мене някои от тези мъже са останали на кораба с надеждата, че експедицията издирва нещо повече от блудния ти брат. На тях им се струва, че братската любов, а дори и съпружеската, не са достатъчно основание за подобна преданост. Струва им се нередно един благородник да напусне земите си и да прекоси половината свят в компанията единствено на една жена и на един учен. Признавам, че аз също съм смутен, ако не ме бяхте наели само да намерим брат ти. За мене този факт е достатъчно основание за съмнение, тъй като подозрителността не ми е присъща.

Улфило стисна устни така силно, че чак кожата около тях побеля. На Конан му се стори, че това означава нещо повече от гняв. Това беше объркването на един открит по природа мъж, който е принуден да извърта.

— Мислиш, че тези кучета ще ни нападнат? — попита най-сетне Улфило.

— Според това колцина от тях се обърнат срещу нас, положението ни може да се окаже от опасно до направо отчаяно. Но засега няма защо да се тревожим. Нищо няма да направят, докато нямат изгода от това.

— Когато стигнем до Брега на костите — обеща Улфило, — ще научиш още. Сега обаче не мога да ти кажа повече.

— Твоя воля — каза Конан, — но вината ще бъде само твоя, ако дойде време всички да съжаляваме за проклетата ти потайност!

Когато Спринголд излезе да глътне малко свеж въздух, настроението на кимериеца се беше пооправило. Дребничкият мъж беше блед, но стоеше здраво на краката си — за пръв път, откакто бяха разпънали платната.

— Е, приятелю от Кимерия, струва ми се, че май ще мога да хапна нещо тази вечер.

Конан се засмя.

— Радвам се да те видя почти оздравял.

— Цял живот съм изучавал великите пътешествия на изследователите от миналото. Занимавах се с карти, чертежи и корабни дневници, но преди да се кача на тази палуба, не бях излизал в морето. Не знам защо, но древните мореплаватели никога не разказват как морските богове си отмъщават на нещастните обитатели на сушата.

— С времето морската болест минава — увери го Конан, — а и трябва да се смяташ за късметлия. Сега е идеално време за плаване, корабът почти не се клатушка. Ако беше тръгнал при по-бурно време, можеше да страдаш ужасно седмици наред.

— Хич не ми обяснявай! — извика Спринголд. — Да говорим за нещо друго.

Той взе да тършува в голямата торба, с която не се разделяше нито за миг. От нея стърчаха свитъци, пергаменти. Ръцете му измъкнаха една книга, която изглежда беше доста стара, ако се съди по състоянието на корицата — личеше, че е от най-хубава кожа, но сега беше опърпана и напукана, проядена от множество червеи.

— Това — поясни Спринголд — е „Хроника на пътуването на капитан Белформис“. Този мореплавател е живял преди около хиляда и двеста години и е достигнал земи, близки до целта на нашето пътуване.

— Книгата е наистина стара — каза Конан, като я пое от ръцете на учения, — но не изглежда чак на хиляда и двеста години.

— Наистина не е толкова стара. Оригиналът, от който не е известно да има други копия, е бил написан върху свитък. Изкуството да се правят книги с отделни страници е възникнало преди не повече от седем-осемстотин години, макар аз да вярвам, че то е било познато на някои от най-древните цивилизации. Много умения се губят и преоткриват наново. Така или иначе, това копие е правено преди петстотин години за библиотеката на аквилонския крал Хептадий. Както виждаш, всяка страница отляво съдържа оригиналния текст на старошемитски, а дясната страница е превод на малко особения аквилонски от оня период. Според бележките в полето преди около двеста години книгата е започнала да се разпада и са я пратили заедно

с много други в Луксур за преподвързване. Стигите са майстори във всички занаяти, които имат нещо общо с пергаментите и направата на книги. След връщането ѝ тази книга е била сложена на една лавица в Кралската библиотека на Тарантия и според мен е останала недокосната, докато преди пет години не я открих аз. Щетите, които виждаш нанесени по кориците, се дължат на дългия престой, на небрежността и на похожденията на ненаситните книжни червеи.

— Като гледам езика и името на капитана, той трябва да е бил шем — каза Конан.

— Така е, корабът му се е казвал „Аштра“, по името на една шемитска богиня. Ще те учудя ли, ако ти кажа, че Шем някога е била известна като страна на добри мореплаватели?

— И още как! Шемитите са народ от овчари и скотовъдци. Дори пристанищните търговци в Асгалун са чужденци. Има моряци от Шем, както и от всяка друга морска страна, но като правило те избягват морето.

— Не винаги е било така. Преди много векове имало страна, наречена Ашур, едно от няколкото владения в сегашен Шем. Била малка и бедна, но притежавала единственото свястно пристанище по крайбрежието на Шем, там, където сега се намира Асгалун. Кралят, воин на име Белсепа, се възкачил на трона и основал династията Ден. Замислил се над това, че страната му е бедна, но че има достъп до морето, и се заел да създаде народ от мореплаватели. Сключил сложна система от съюзи, за да постигне това, което иска. Шем няма хубава дървесина за строеж на кораби и той купил подходящ дървен материал нагоре по брега, в Аргос и Зингара. Обещал много пари, евтина земя и ниски данъци, за да привлече корабостроители, въжари и майстори от всички други занаяти, нужни за морското дело. Наел капитани, опитни моряци и навигатори, които познавали изкуството на картографията и могли да четат по звездите, за да обучат неговите шемити на своите умения. Преди да умре, Белсепа бил положил основите на приличен търговски и военен флот.

— Но явно усилията му са били безрезултатни — предположи Конан, — защото аз никога не съм чувал за шемитски кораб. Дори малкото шемитски моряци, които познавам, са пирати. Мъжете от Шем вършат грабежи на сушата и същото занятие продължават и в морето.

— И все пак в продължение на триста години, докато управлявала династията Ден, шемитите от Ашур били големи мореплаватели и изучили много брегове, достигнали далеч на север от Ванахайм, до най-южната точка на континента, където открили нос, след който крайбрежната линия извива на североизток. Твърди се, че една голяма експедиция стигнала по този начин до Вендхя, но за това няма оцелял достоверен източник.

— Да се достигне Вендхя с плаване на юг? — удиви се Конан. — Това трябва да е пътешествие, достойно за герой!

— Смята се, че за плаването дотам и обратно са били необходими три години. От първоначалните пет кораба само един успял да завърши цялото пътуване. В онези дни имало големи моряци — Спринголд въздъхна. — Както и да е — продължи ученият, — дошло гладно време за целия Шем. Реколтата намаляла, тревата изсъхнала, стадата измрели. Измрели следователно и хората. Процъфтявала само морската държава Ашур и това довело до силна завист от страна на другите народи. Ашур бил сполетян от опустошително земетресение. Останалите шемити разправяли, че гладът бил изпратен от техните овчарски богове, разгневени, че шемитите се обърнали срещу тях и започнали да плават в морето. Земетресението било върховен израз на недоволството им и призив към останалите шемити да преминат към действие.

— Земетресението изравнило със земята крепостните стени и по-голямата част от града. Пълчища гладуващи шемити се изсипали върху Ашур и го опустошили, като изгорили до един корабите, оцелели след земетресението. Запалили и архивите, където се пазели корабните дневници и картите. Само няколко от книгите и картите на ашурския народ оцелели и ти държиш в ръцете си една от тях. — Той взе обратно томчето. — Белформис живял към края на ашурския възход. Това тук е запис на неговото пътуване до рядко посещавания Бряг на костите.

— Как така тази книга се запазила от пожара? — попита Конан.

Спринголд сви рамене.

— Понякога тези неща могат да се обяснят само с прищевките на боговете. Във времена на разруха неунищожени остават странни неща. Често важни, ценни неща изчезват завинаги, а дреболии остават непокътнати. Може би оригиналният свитък е бил затворен в сандък и

прибран в някое мазе и е избегнал пламъците. Може би е бил с някой кораб в морето. А може някой пътешественик да го е купил или да се е сдобил с него по друг начин още преди бедствието и по време на пожара вече да е бил в аквилонски ръце. Както и да е станало, някой учен го е счел достоен за превод и подвързване във вид на книга.

— И какво разказва този древен капитан за крайната цел на нашето пътуване? — поинтересува се Конан.

— Да видим... — Спринголд бързо прелисти страниците. Очевидно знаеше точно къде да търси. — А, ето: „Поради това, че назъбените бели скали бяха толкова многобройни и толкова нагъсто, цял един много тревожен ден направлявахме кораба между тях, докато накрая, точно преди залез слънце, пуснахме котва на сигурно място. Чакаме изгрева, преди да стъпим на сушата“. А после описва следващия ден. Започва с дата, която не ни говори нищо, защото календарът, който са използвали в Ашур е изчезнал и работим само с догадки: „При първия слънчев лъч заплавахме към брега. Една група тръгна към зеления поток да попълни водните ни запаси, но откри, че водата е замърсена от речните водорасли и ще трябват големи усилия, преди да се пречисти колкото е нужно. Брегът е покрит с тясна ивица ситен бял пясък. На двайсет стъпки от точката на най-високия прилив има гъста джунгла“.

— И аз така помня мястото — потвърди Конан. — Борана били ли са там преди толкова много години?

— Не се споменават. Но хора е имало — той прелисти още няколко страници. — Ето описанието на втория ден от похода към вътрешността: „Откак сме стъпили в джунглата, непрекъснато се натъкваме на доказателства, че тук живеят хора — странни образи и фетиши висят на дърветата, идоли, изсечени от дърво и камък, пепел от огън, но самите хора досега не бяхме срещали. По обед се натъкнахме на отряд воини.“

— Защо са пътували към вътрешността? — прекъсна го Конан.

— Капитаните търговци, които търсят нови пазари, са търсели местни хора, които да имат ценна стока за размяна.

Конан усети, че Спринголд отбягва отговора, но не каза нищо.

— Ето как продължава Белформис: „Тези мъже не приличат на чернокожите от крайбрежието, които видяхме по-рано. Те са по-високи, с по-светла кожа и с други черти, лицата и телата им са силно

изрисувани. Слабините им са обвити с хубава тъкан, чиято изработка ни е непозната, носят добре изковани копия с широки остриета. Много от тях имат украшения от ковано злато. Двамата ни чернокожи водачи проявиха силно учудване и страх при появата на отряда, който се отнесе към тях с безкрайно презрение, макар че към нас показват строга бдителност, която почти преминава във враждебност.“ — Спринголд вдигна очи към Конан. — Налага се малко да превеждам. Аквилонският от преди петстотин години е странен за нашите уши. Мисля, че преводът ми е доста точен.

— А самата книга е превод от шемитски — каза Конан. — Как смяташ — дали той самият е точен?

Спринголд се усмихна.

— Много уместен въпрос, приятелю. Никога не съм го показвал на учен, който знае старошемитски, но моите, признавам, бегли познания по езика ми говорят, че преводът е добър.

Той обърна поглед към тъмния облак, който беше толкова малък само преди няколко минути. Сега сивата маса покриваше една четвърт от хоризонта. На палубата Улфреде ругаше и сипеше заповеди. Моряците започнаха да свиват платната. Гледката накара Спринголд да пребледнее още повече.

— Митра! Значи ли това, че ни предстои бурно време?

Конан се ухили.

— Да, и ако искаш да запазиш книгите си сухи, най-добре ги заключи в сандъка. При кораб като този дъските не се коват плътно една до друга, за да могат да се мърдат по време на буря. Корабът ще се задържи на повърхността там, където други биха станали на трески. Но това си има и своята цена. Щом водата започне да ни залива, отвсякъде ще протече като кошница.

— Наистина ли? Е, имам много да уча. — Спринголд пхна книгата обратно в торбата си. — Предполагам, че бурята ще ти достави удоволствие. Но за себе си съм сигурен, че аз няма да го изпитам.

С тези думи книжовникът се запрепъва надолу по стълбата.

Конан наистина очакваше предстоящата стихия с наслада, защото знаеше, че тя няма да е като страшните, опасни урагани. Това ще бъде просто един порой, който ще продължи най-много през вечерта и нощта и ще му даде възможност да види как се справя

корабът при лошо време. Докато гледаше как се приближават купищата облаци и как моряците прибират платната, той се замисли за Спринголд и за книгата му.

Конан вече не беше онова момче, което някога кръстосваше моретата. Беше служил в много армии и беше научил много за поведението на силните мъже. Беше понаучил и някой друг език. Повечето цивилизовани армии изискваха офицерите да могат да четат и да пишат. Явно Спринголд съвсем спокойно бе оставил книгата в ръцете на Конан, предполагайки, че варваринът не може да чете аквилонски. Спринголд бе сбъркал.

Наистина архаичният език на книгата объркваше Конан, но той успя да разгадае много думи, сред които и една фраза, изписана с малко по-големи букви от останалите. Тя имаше особен смисъл — „Рогата на Шушту“.

— Неопитните ни спътници ще се позабавляват, а, Конан? — изрече Улфреде, докато прескачаше парапета между палубата и кърмата.

— Ще повръщат — отвърна Конан, — но ще издържат. Тези не са като търговските пътници, които толкова често стават играчка в ръцете на моряците. Ще преглътнат неудобството и ще се върнат по-надменни от всякога. Не можеш да посрамиш истинския аристократ.

Улфреде кимна.

— Да, мисля, че си прав. Улфило май може да бъде костелив орех. А и оная бяла женска си вири носа. Дори книжния плъх не допуска моряците да му се подиграват. — Той млъкна и после продължи с друг тон: — Конан, забеляза ли торбата, дето я разнася оня книжник?

— Как няма да я забележа! — отвърна Конан.

— Не съм учен, но съм достатъчно опитен моряк, за да мога да позная корабни дневници и карти, когато ги видя.

— Да, това има в торбата. Но какво от това? Той е учен и се занимава с пътешествията на древните изследователи. Какво друго да вземе със себе си?

Улфреде изсумтя.

— Учените живеят в прашните си лица и библиотеки и само четат за приключенията на по-смелите мъже. Не, човек излиза в морето с торба карти, ако търси нещо и това нещо в никакъв случай не

е нечий чужд брат! Слушай какво ти говоря, Конан, тези аквилонци търсят някакви скрити богатства! Какво друго ще накара един високопоставен благородник да си зареже земите и да хукне да пътува в непознато море?

Сега беше ред на кимериеца да изсумти.

— Карти със съкровища! Знаеш не по-зле от мене, че такива работи се продават във всяка моряшка кръчма, за да могат наивниците да се разделят с парите си. В Кордава ми предложиха цели три за една вечер. Дори съм ги купувал един-два пъти по времето, когато бях твърде млад и не отбирах кой знае колко нито от карти, нито пък от пари.

— Такива фалшификати ще измамат ли един истински познавач? — попита Улфреде. — Да не мислиш, че този Спринголд ще се подведе от детинските карти, които пробутват по пристанищата?

Конан тръсна черната си грива.

— Не, ще разбере лъжата. Но това не значи, че подозренията ти са основателни. Дори и да търсят съкровища, едва ли си представят, че могат да тръгнат към вътрешността сами. Борана ще вечерят с тях, ако преди това не ги довършат дивите зверове и змиите.

— Вярно. Тогава какви ли са плановете им?

— Не знам. Знам за какво са ме наели и възнамерявам да изпълня моята част от сделката. Като ги заведем, където искат, може би ще видим какви са истинските им намерения.

Скоро след това връхлетя бурята и бяха твърде заети да задържат кораба на повърхността и на верния курс, за да пилеят време и сили в безплодни разговори.

Един хубав ден под лъчите на палещото слънце, водите, в които плаваше „Морски тигър“, смениха цвета си от син на тъмнозелен, а после на мръснокафяв. Тримата пътници стояха на палубата и обсъждаха това необичайно събитие.

— Какво може да означава това? — обърна се Малия към Спринголд. Фактът, че тя попита учения вместо моряка, развесели Конан. Но Спринголд наистина знаеше отговора.

— Стигнали сме устието на някоя река. Ако грабнеш една кофа от тази мътна течност, ще откриеш, че тя е по-скоро сладка, отколкото

солена. Макар да не бих ти препоръчал да пиеш от нея. Ако се съди по огромните размери на течението, това може да бъде единствено Стикс, наричана Нилус на някои езици, и тя несъмнено е най-голямата река на света. Носи със себе си водата на цял континент заедно с цялата мръсотия и всички му боклук. Стигийците могат да я пият, но не и чужденците, защото ги хващат хиляди болести.

— Тогава трябва да сме близо до Хеми — предположи Улфило. И тримата се бяха възстановили напълно от морската болест и бяха пободри от когато и да било. Той се обърна към кимериеца. — Колко има дотам, Конан?

— Към средата на следобеда ще стигнем — отвърна сериозно Конан. Кимериецът сега носеше само панталоните, обичайни за моряците, а краката му бяха боси. Парче пурпурен плат, вързано през челото, държеше непокорната му коса и пазеше очите му от потта по време на тежката моряшка работа.

— Май не се радваш много — предположи Спринголд.

— Никак — призна Конан. — Нито Стигия, нито каквото и да било, свързано с нея, ми харесват. Народът се състои от напласени роби, които се управляват от жреци и вещици. Мръсна страна.

— Но това е най-древната от всички земи — възрази Спринголд, — наследничка на древен Ахерон, пазителка на загадките на легендарния Питон. Ние, хиборейците, сме направо деца в сравнение със стигийците. Само преди векове предците ни са били диви варвари. А Стигия измерва историята си с хилядолетия!

— История, съставена от робство и потисничество — отвърна Конан. — По-добре неподправено варварство, колкото и да е диво, отколкото владичество на магове.

— Както и да е — приключи спора Улфило, — трябва да отидем до Хеми.

Улфреде се присъедини към тях на кърмата.

— За Хеми ли говорите? Трябва да ви предупредя, че това не е обикновено пристанище. Стигийците не обичат странници. След залез слънце в града не пускат чужденци.

— Как тогава търгуваш? — учуди се Малия.

— В залива има остров, наричан Костенурката. Чуждите кораби и посетителите от други страни отсядат там. Само под строга охрана на някои кораби се позволява да напуснат Костенурката и да

разтоварят трюмовете си на самите пристани. Ако след залез слънце открият в Хеми чужденец, моментално го убиват.

— Стигия май е точно толкова неприветлива, колкото разправя Конан — отбеляза Улфило.

— Но е богата — каза Улфреде. — Кралете и благородниците на Стигия винаги са били грабливо племе и малко от богатствата, които веднъж са влезли вътре в Стигия, са излезли оттам. Стигийските крале се погребват с повече злато, отколкото повечето им събрата някога са притежавали. — Верни на ванирската природа, очите на Улфреде блесяха от възлудие, докато разказваше за многото пари. — Да не бяха проклятията им толкова мощни, щях да докарам няколко ванирски галери преди години само за да ограбим някой и друг гроб.

— Жалко, че са такива ксенофоби — отбеляза Спринголд. — Надявах се, докато съм в Хеми, да видя някои от чудесните гледки, за които съм чел. Дори се надявах да получа разрешение да стигна нагоре по реката, до Луксур, казват, че гробниците и храмовете там се отличават с размери и великолепие, които надхвърлят всяко въображение.

Малия потрепера.

— Май колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре. Нека си свършим работата, да разпитаме за мъжа ми и да си продължим по пътя.

— Това действително е най-доброто — одобри Конан.

— Пък и стигийците няма да ни предоставят друг избор — добави Улфреде.

От двете страни на мръсния Стикс се издигаше по един черен скалист зъбер. Върховете им бяха увенчани с ниски замъци от черен камък, някои от тях бяха много стари и изоставени, други все още продължаваха да се използват. Валове им се пазеха от войници и от големи военни машини, предназначени да потопяват вражеските кораби.

„Морски тигър“ свали платната и извади веслата.

Още преди да отминат пристанищните укрепления, към тях се понесе червен кораб с таран на носа във формата на крокодилска глава, задвижван от многобройни черни весла.

— Да не би да имат намерение да ни потопят? — разтревожи се Малия.

Улфреде се изсмя.

— Просто митническа проверка.

Корабът се приближи под дъжд от пенливи пръски и „Морски тигър“ прибра веслата, докато между двата съда наместваха подвижния мостик. Неколцина мъже се прехвърлиха на кораба. Повечето бяха от смуглите, набити представители на долните касти, но имаше и един висок мъж с много тъмна коса и очи, но с по-светла кожа от останалите.

— Ако обичате, разрешителното, търговецо — нареди високият мъж.

— Вече сте го виждали доста пъти — измърмори Улфреде, докато му връчваше меден кръг с гравирани върху него йероглифи.

— Всички ванирци ми изглеждат еднакви — заяви представителят на властите. — Може да си кой да е друг рижобрад. — Той огледа пътниците с високомерие, като че беше велик благородник, а не правителствен чиновник. Погледът му се задържа върху Конан.

— Ти от коя раса си?

— Кимериец — отвърна Конан. Стоеше със скръстени пред гърдите ръце, със сведен към митничаря поглед.

— Никога не съм чувал за такива — отвърна мъжът. — Каква работа имате тук?

— Плаваме към Черния бряг, ще купуваме слонова кост, пера и каквато друга стока намерим — отговори Улфреде. — Искаме тук да попълним товара си.

— Нали знаете, че можете да плащате само със злато и сребро? — попита чиновникът.

— Да — потвърди Улфреде. — И по-рано съм търгувал тук.

— Чужденците обаче са глупави и понякога забравят — не му остана дължен мъжът. — А пък има стигийски търговци, които са склонни да търгуват незаконно с чужденците. Отбягвайте ги. Наказанието за тях е сурово, но вашето ще бъде още по-страшно. — Очите му се спряха на Малия. — И тя ли ще ходи до Черния бряг?

— Да — отвърна му Малия.

Митничарят обаче не я удостои с вниманието си и се обърна към Улфреде:

— Задължително ще умре там. Тук можете поне да я продадете. Такъв цвят на кожата като нейния е неимоверна рядкост в тази страна

и ще вземете добра цена за нея.

Бузите на Малия пламнаха, а ръката на Улфило се устреми към дръжката на меча, но Конан и Улфреде сложиха ръце на раменете му.

— Ще го обмислим — обеща Улфреде.

— Хайде тогава, обръщайте се да ви вържем очите — заповяда чиновникът.

— Моля? — възкликна невярващо Улфило.

— Такъв е законът тук — обясни Улфреде. — Един от техните лоцмани ще закара кораба до пристанището. Дъното тук е обсипано с железни колове и бронзови зъбци. Не бива чужденците да знаят къде е безопасният път. А за всеки случай ежегодно променят разположението на загражденията. А за още по-сигурно убиват робите, които са свършили тази работа.

Примириха се с временната си слепота и се оставиха да привържат стегнато очите им с черни копринени ленти. Същото бе сторено и с моряците, които трябваше да гребат слепешком. Почти цял час чуваха единствено скърцането на веслата и спокойния глас на лоцмана, който даваше нареждания. След това им свалиха превръзките.

Примигвайки от рязката светлина, те огледаха пристанището. По-голямата част от града беше разположена на южния бряг, където зад ниските складове на кейовете се издигаха гигантски храмове. На север се намираше военното пристанище, където стотина големи военни галери се бяха подслонили под огромен каменен навес.

— Тук ви оставям — заяви митничарят и се отправи към мостика. — Спазвайте закона и си плащайте всички такси.

С тези думи той си тръгна и всички въздъхнаха с облекчение.

— Никога досега човек, който ми е говорил по този начин не е оставал жив — каза Улфило.

— Но иначе всички би трябвало да загинем — предупреди го Улфреде. — Боя се, че за някои хора просто трябва да си затваряме очите.

— Кога ще слезем на острова? — попита Спринголд.

— Първо, трябва да пуснем котвата — отвърна Улфреде. — После ще слезем с лодката на брега.

Следващия един час капитанът се грижеше за кораба си, след което нареди да спуснат лодката във водата. Да слезе на сушата, се

разрешаваше на половината екипаж, останалите трябваше да пазят кораба, докато другарите им не ги сменят. Това решение не предизвика кой знае какво недоволство. Хеми не беше от най-примамливите места.

След като се погрижиха за лодката, Конан огледа пристанището. Преобладаваха стигийски речни или морски съдове. Имаше един аргоски роботърговски кораб, от който се носеше силна воня. Близко до него беше пуснал котва зингарански съд, който много приличаше на пиратски кораб. Пиратите бяха посрещани добре в много пристанища, стига да не грабят. Обикновено караха богат товар, който продаваха евтино.

Един друг кораб привлече по-специално вниманието на кимериеца. Личеше, че е строен в Стигия, но не приличаше съвсем на стигийски кораб. Корпусът му беше черен, нисък и издължен, с две мачти и две сгънати черни платна. Никога не беше виждал подобен съд със стигийска направа. Изглежда, че беше нов. Стоеше на котва, но нямаше и следа от екипаж на борда. Конан забеляза, че Улфреде също го оглежда.

— Какво ще кажеш? — попита Конан.

— За пръв път виждам такъв. Обаче е добър кораб, пригоден е за пиратски живот, макар че липсва място за търговска стока.

— А тъй като не може да побере достатъчно моряци, не го бива и за истински боен кораб — отбеляза Конан. — Чувал съм много неща за стигийците, но никога не съм чувал за стигийски пират, освен ако не е разорен благородник в изгнание. Кой стигиец би излязъл в морето с подобен кораб?

— Хубав въпрос — коментира Улфреде, — но може би ще е по-добре да не узнаваме отговора.

След като слязоха на брега, капитанът ги заведе в един търговски склад, където се предлагаха мъниста и разни други дреболии за крайбрежна търговия. Уговориха да изпратят на борда няколко сандъка, а после тръгнаха да се забавляват.

— Моряшкият хан не е просто място да се нахраниш и напиеш. Смятам да поговоря с другите капитани и да ги разпитам за пътуването на юг. От четири години не съм плавал в тези води, искам да разбера какво може да се е променило.

— Колко време ще останем тук? — попита Улфило.

— Днес вече е късно да се свърши кой знае какво — отговори Улфреде. — Утре ще запася кораба с храна и вода. Ще прибера стоката, която току-що купихте, и освен това ще купя още въжета и платно. Ще имаме нужда от още няколко чифта ръце, преди да тръгнем на юг, така че ще гледам да наема неколцина моряци. Да речем, още три дни, считано от днес.

— Прекрасно — каза Улфило. — Ще уредя за нас тримата стаи в някоя добра страноприемница.

— Страноприемница с баня — уточни разгорещено Малия. — И с пералня!

Улфреде се засмя.

— Радвайте им се, докато е възможно, миледи. Там, където отиваме, ще се къпете само когато вали, а дрехите гният толкова бързо, че не е нужно човек да се грижи за прането им.

— Значи толкова повече основания имам да се поглезя сега.

Вървяха по една тясна алея между бакалиите и бъчварските магазини. Изведнъж Малия закова на място и уплашено ахна.

— Какво има? — попита разтревожен Улфило.

Жената не каза нищо, но посочи пред себе си. Нещо дълго и лъскаво се плъзгаше на зиг-заг по калдаръма към тях. То повдигна флегматично главата си, която, имаше размери на малко буренце, и ги загледа с черните си очи, а от устата без устни се стрелкаше раздвоен език.

— Митра! — възкликна Улфило. — Змия ли е това?

— Голямата змия на южните джунгли! — потвърди Спринголд. — Великолепно!

Улфило тръгна да вади меча си, но Улфреде сграбчи китката му.

— Ако не те спирам непрекъснато, ще ни погубиш всичките! Много от животните в Стигия са свещени, а пък змиите до една са деца на Сет. Тези гиганти са най-почитаните от всички.

— Не бива да ги убиваме дори да ни нападнат, така ли? — попита Улфило.

— Не се притеснявай — успокои го Конан. — Виждаш ли онази голяма подутина? — На около метър зад главата на змията една голяма буца разширяваше и загрозяваше издълженото тяло на съществото. — Днес вече е излязла нещо или някого. Сега отива да се свие в леговището

си и да си смила храната. Това може да отнеме седмици. Тези живинки хапват рядко.

— Как се е добрала до острова? — попита Малия, след като си възвърна гласа.

— Във водата се чувства също толкова у дома си, колкото и на сушата — обясни Конан. — Стикс и останалите големи реки са пълни с тях.

Наблюдаваха напрегнато, докато змията пропълзя покрай тях, като се извиваше непрекъснато. Накрая малкото остро връхче на опашката ѝ се провлече по калдаръма.

— Колко големи могат да станат? — попита Малия задавено.

— Стигийците твърдят, че докато са живи, все растат — отговори Спринголд. — Като гледам дължината ѝ, тази трябва да е на около сто години.

— Виждал съм много по-големи по течението на Зархеба — допълни Конан. — Тази беше достатъчно голяма да погълне човек, но там има такива, които могат да погълнат кон или бивол.

Тримата аквилонци като че ли бяха склонни да подозират Конан в преувеличение, но тъй като сами видяха чудовището на улицата, не поставиха под съмнение истинността на думите му. След кратко търсене те намериха подходяща страноприемница и оставиха Конан и капитана да си намерят подслон по свой вкус. Моряците намериха едно такова заведение близо до брега. Сградата беше вдигната на високи подпори, за да остава над водата при ежегодните приливи на Стикс. Скоро пред двамата имаше по един голям каменен бокал с пенлива кафява бира. Улфреде дръпна една голяма глътка и примлясна с устни.

— Стигийците са нахални свине и зли вещици, но далеч от Северните земи само те умеят да правят сваятна бира.

— Така е — съгласи се Конан. — Твърдят, че са първите хора, отгледали зърно, а техният земеделски бог им бил показал как се прави бира. Ако е вярно, значи е единственият полезен бог, който са имали някога.

Поръчаха си вечеря и преминаха към сериозен разговор.

— Как мислиш — започна Улфреде, — наистина ли аквилонските ни приятели просто ще помързелуват в Хеми, докато стане време да отплаваме?

— Тази мисъл и на мене ми мина през главата — отговори Конан. — Този брат им изпратил писмо от Хеми и те едва ли ще пропуснат възможността да поразпитат за него. Ако наистина е екипирал експедиция тук, трябва да се знае нещо за него — с какъв кораб е отплавал на юг, каква стока е качил, какви хора е наел.

— Вярно. Нашите работодатели са едни проклети потайници.

— Нищо не може да ни попречи да зададем някой и друг въпрос — заяви Конан.

— Нито пък нещо ще ни спре да понаблюдаваме ония тримата.

— Да ги шпионираме?

— Защо не? Очевидно не ни вярват, защо тогава ние да го правим? Могат да ни погубят с недоверието си, така че имаме право да разберем какво са намислили. Трябва да се погрижа за кораба. Можеш ли да ги наблюдаваш?

— Да — съгласи се Конан. — Заслужават си го. Аз също не обичам да се отнасят с мен като с тъпак.

— И аз това казвам.

Те вдигнаха наздравица и отпиха здраво от бирата.

Същата вечер двамата поговориха с мнозина от моряците, дошли в кръчмата, за да се нахранят и да пийнат. Съвсем малко от тях бяха стигийци. Повечето бяха от други страни, мнозина просто минаваха оттук, а някои използваха Костенурката като постоянна база.

В отговор на въпросите им за Марандос Конан и Улфреде получаваха само недоумяващи погледи.

— Тези моряци само се вясват тук от време на време и пак заминават — каза Конан. — Трябва да разпитаме търговците.

— Кръчмарят е бил тук години наред — сети се Улфреде. — Да питаме него.

Извикаха съдържателя на масата си.

— Аквилонски благородник? — спомни си той. — Преди около година един такъв пристигна на Костенурката, но не знам какъв е бил корабът му. Остана тук ден-два, не повече, после не съм го виждал. Но тук, на Костенурката, не е екипирал кораб, това мога да ви кажа със сигурност.

— Какъв е онзи черен кораб, дето стои на котва недалеч оттук? — попита Конан.

— Няма такъв кораб — отвърна кръчмарят с равен глас.

— Разбираме какво искаш да кажеш — каза Улфреде. —
Благодаря ти за помощта.

Когато съдържателят се върна зад тезгяха си, Улфреде каза:

— Какво ще кажеш — братът лъгал ли е в писмото си? Може би
е просто някой разорен пияница, който иска да убеди семейството си,
че е преуспял.

Кимериецът поклати глава.

— Но нали в писмото си бил казал, че иска да тръгнат след него.

— Те така разправят. Ти чел ли си го това писмо?

— Не, не съм го виждал даже. Но дали би могъл Марандос да
екипира кораб някъде другаде?

— Къде? — попита Улфреде.

— В самия Хеми, а не на Костенурката.

— Чужденец да направи такова нещо в Хеми? Как е възможно?

— Как е възможно да съществува красив черен пиратски кораб
със стигийска направа? Как е възможно един такъв кораб да е хвърлил
котва на не повече от триста крачки разстояние, а хората да отричат
самото му съществуване?

На тези въпроси капитанът ванирец нямаше отговор.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЧЕРНИ ПЛАТНА

Нощта беше гореща, задушна. Конан от Кимерия стоеше под арката, която се образуваше от по-широките втори етажи на двете срещуположни сгради в тясната уличка. Беше скръстил ръце и облегнал гръб на стената, неподвижен като статуя. Когато беше нужно, Конан проявяваше търпението на ловец, търпение, придобито сред чукарите на родната Кимерия и в гористите низини на Пиктийската пустош.

Конан наблюдаваше страноприемницата, където се бяха настанили тримата аквилонци. През деня не беше трудно да ги следи. Островът беше малък и дори само да се разходеше по малобройните тесни улички, можеше да установи всяко тяхно придвижване. Нощем обаче се налагаше да ги дебне по-отблизо. Предишната нощ не се беше случило нищо особено. Тримата останаха в страноприемницата, но към полунощ при тях пристигна един мъж — стигиец, облечен с дълго черно наметало. Беше останал по-малко от час. През това време в една от техните стаи блещукаше светлина. Тя угасна веднага след заминаването му. Конан проследи нощния посетител до брега, където стигиецът се качи в дълга черна лодка, управлявана от четирима трوماви, безмълвни гребци. Като разбра, че няма да научи нищо повече, кимериецът се завърна в квартирата си.

На следващия ден Конан направи някои приготовления. Купи си наметало от черна коприна с качулка, каквито тук носеха хората от различни класи. Коприната беше удивително евтина в заможната Стигия. Знаеше, че може да се наложи да преследва някого, затова остави меча и задържа само кинжала, прибран в широкия кожен колан. Така облечен и въоръжен, можеше да се придвижва из тъмните улици спокойно, без да привлича вниманието.

Когато вечерта видя вратата на страноприемницата да се отваря, Конан се дръпна назад в сянката. Появиха се три фигури: едната — едра и висока, втората — ниска и набита, последната — дребничка и

тънка. И тримата носеха наметала, които почти приличаха на неговото. Няколко минути останаха неподвижни на входа. Конан знаеше каква е причината — Улфило, с войнишката си предпазливост, чакаше очите на спътниците му да свикнат с мрака навън. Не харесваше Улфило, но трябваше да признае, че е истински воин.

Тримата потеглиха и Конан тръгна след тях. Слабата светлина позволяваше на кимериеца да вижда отчетливо като котка. Ясно чуваше тропането на ботушите им. Самият Конан беше бос, за да може да се движи тихо. Рядко ходеше така в градовете, но стигийците бяха болни на тема чистота и караха дори чужденците, живеещи на Костенурката, да почистват улиците си всекидневно.

Тримата тръгнаха по същия път, по който беше минал и стигиецът, когато Конан проследи предишната нощ. Когато стигнаха до реката, черната лодка вече ги чакаше. Четиримата гребци бяха там, но стигиецът не се виждаше никъде.

Конан се спря на една от пресечките, докато аквилонците се качваха в лодката. Той свали коприненото наметало и го нави на стегнато руло, което пхна в малък, цилиндричен калъф от крокодилска кожа. Прозрачният калъф беше непромокаем. Завърза края му и праметна копринената връв през врата си. Останал само по късите си моряшки гащи, той наблюдаваше как лодката се отдалечава от пристана.

Когато тя навлезе доста навътре, Конан изтича леко по кея и се гмурна във водата, като внимаваше да не се чуе плясък. Топлите води на Стикс го обгърнаха и той се понесе след лодката. С неговия жабешки бруст би могъл да издържи часове наред във водата.

Лодката с тримата аквилонци не беше единствената в реката тази нощ. Имаше много други, тръгнали на лов за риба. За да привлекат рибите, мъжете носеха фенери и светилници, а хващаха улова с мрежи, с вързани на връвчица куки или с обучени птици-гмуркачи. Гледката на пламъците, които се отразяваха в черната вода, беше красива и малко зловеща. Кимериецът много добре съзнаваше, че той и рибите не са единствените речни обитатели сега. Огромните речни змии бяха също някъде тук. Наблизо чу и шум от борба, което означаваше, че крокодил е хванал жертвата си и сега я разкъсва на части.

Конан не обръщаше внимание на опасностите, които го дебнеха в реката, и продължаваше да следи лодката. Яките гребци не залягаха

много силно над веслата и той успяваше да поддържа същата скорост без затруднение. После те се приближиха към южния бряг на реката, където на фона на още по-тъмното небе се издигаха храмовете и обелиските на Хеми.

Лодката се допря до стълби, които се издигаха от водата и водеха към тъмната улица над тях. Лодкарят завърза лодката за една голяма бронзова халка, която се подаваше от крайбрежната стена, и помогна на тримата си пътници да стъпят на стълбата. Най-отгоре се мярна една забулена фигура, напomniaща стигиеца от предишната нощ.

Стъпала излизаха от водата на всеки петдесет крачки, Конан се отправи към най-близките и бързо се заизкачва по тях. От него се стичаше вода като от някое речно същество. Тъкмо преди да изкачи и последното стъпало, Конан извади плаща си от калъфа, разгъна го с едно завъртане на китката и го метна на раменете си. Коприната описва един голям кръг, преди да обгърне мускулестата му фигура. Той нахлупи качулката над лицето си.

Конан енергично тръгна към другата стълба и стигна до горната ѝ площадка тъкмо навреме, за да забележи как една малка, несъмнено позната фигурка изчезва в някаква тясна алея. Конан я последва с мрачна усмивка.

Четиримата пред него го поведоха на дълъг поход по нощните улици на Хеми. Като много подобни квартали в големите стигийски градове, и тези даваха възможност да се видят контрасти, които не съществуват в по-новите и не така изискани земи на Север и Запад. Повечето роби и търговци си бяха отишли, но това не означаваше, че животът по улиците беше замрял. Навсякъде се виждаха послушници от различни храмове, с бръснати глави и с изпити лица от дългите пости и другите лишения, които се изискваха от тях. Пълна тяхна противоположност бяха пищните уличници, които шестваха по града голи, ако не се смятат високите, сложни прически с поставени в тях запалени свещи, за да осветяват по-добре красотата на момичетата. Пустинни жители с маски и плащове на бяло-черни ивици водеха камилите си към пазарите, които щяха да отворят на зазоряване, докато изпити и набръчкани мъже, облечени в окъсано кафяво зебло, продаваха треви, забранени навсякъде освен в Стигия. Клоуни показваха номерата на дресираните си животни. Странна,

неразбираема музика долиташе от вратите на задимени мазета, от където се чуваха смях и писъци на ужас.

Тъй като Хеми беше главното търговско пристанище на Стигия, в него нямаше толкова много свещеници, колкото в големите церемониални центрове като Луксур. Но на Конан му се струваше, че всяка пета сграда, покрай която минаваше, е храм, посветен на един или на няколко от многобройните странни стигийски богове. А все още не бяха приближили района на храмовете.

Видя, че четиримата пред него спират, и забави крачка. Водачът стигиец посочи един вход в тъмната стена на триетажна сграда. Аквилонците тръгнаха в редица пред него. Конан се приближи бързо към вратата, но когато стигна до нея, успя само да чуе как водачът я затваря под носа му и дърпа резетата. Отдалечи се и огледа постройката. Както повечето в града, с изключение на храмовете, тя имаше плоска фасада, която се съединяваше със съседните здания. Отпред бяха изобразени сцени от историята и митологията на Стигия. Над входа имаше кръгла колона, на която беше издълбан странен символ: тризъбец с вълнообразно извити рокове, обгърнати от полумесец. Може би това беше знак на някой от стигийските богове, но Конан не беше чувал за него.

На приземния етаж нямаше прозорци, но на втория и третия етаж имаше дори по три. Докато оглеждаше сградата, кимериецът видя, че от един от най-горните прозорци струи светлина. Огледа улицата от двете ѝ страни. Двама полупияни мъже, ако се съди по походката им, се отдалечиха, после завиха покрай ъгъла и пътят опустя. Конан изтича до къщата и се заизкачва по стената като катерица. За човек, израснал в кимерийските планини, където момчетата изкачваха зъберите просто за удоволствие и за да крадат яйца и пера от птичите гнезда, релефната стена беше като стълба. Стигийските богове и богини, много от тях с глави на зверове, предоставяха достатъчно опора за ръцете и краката. Конан си помисли, че това е единственото благоволение, което някога е получавал от божествата на тази страна.

На всеки няколко секунди спираше и внимателно оглеждаше улицата отдолу. Знаеше, че ако стои неподвижен, е почти невидим на фона на черната стена. Но докато се катереше, някой случаен минувач би могъл да го забележи, ако погледне нагоре към звездното небе.

Когато стигна до прозореца, той започна да се придвижва съвсем бавно, сантиметър по сантиметър. Чу гласове отвътре — гореше от нетърпение да разбере какво обсъждат четиримата, но не искаше с непредпазливостта си да провали всичко. Краката му се крепяха на някакви си два сантиметра камък. Бавно се наведе в страни, за да може да вижда вътрешността на помещението и да чува гласовете.

Но преди да успее да види или да чуе нещо, го лъхна силна, остра миризма. Подушваше дим, но това не беше обикновеният дим от горящи дърва, напоени факли или восъчни свещи. Подобен остър мирис, който не можеше да се обърка с нищо друго, се получаваше при горене на стъблата, листата и семената на черния лотос. От многото треви, които маговете използваха, за да предизвикат мистичните видения, необходими им за заклинанията и за осъществяване на връзка със силите на отвъдното, тази беше най-силната. Но миризмата не беше прясна. Цялата сграда сякаш беше просмукана от нея. Значи дрогата е била използвана в големи количества поколения наред. Конан знаеше, че черен лотос можеха да използват само най-могъщите магове, неопитните скоро полудяваха от него. Свързането на всички факти караше косата му да настръхва.

Вътре в стаята тримата аквилонци седяха на масивни, резбовани столове от тъмно дърво. Пред тях, от другата страна на масата, седеше стигиец, но не същият, който ги беше довел дотук. Този беше почти гигант, по-висок дори от Улфило, с мощни рамене и с добре развити гърди. Дългата му черна коса беше старателно сресана и прибрана под златна панделка, в центъра на която блестеше овал с гравирани на него тризъбец и луна. Подстриганата му брада беше заострена, а над високите скули святкаха черни очи. По вида му Конан разбра, че това е благородник от най-висока каста.

— Но какво точно ви каза той? — питаше Улфило. Опитваше се да говори с обичайната хладна властност, но Конан усещаше, че Улфило се страхува от мъжа пред себе си.

— Че е успял да види онова, което е търсел. — От мощните гърди на стигиеца отекна дълбок глас. — Че преди останалите мъже да го принудят да се върне, в планинския проход е забелязал самия знак.

— Как изглеждаше той? — попита обезпокоена Малия. — Добре ли изглеждаше?

— Миледи, той току-що се беше завърнал от изпълнено с трудности пътуване, което бе погубило почти всичките му хора и едва не бе станало последно и за него. Видът му отразяваше преживяното. Въпреки това нямаше търпение да поднови мисията си. Макар да беше претърпял ужасни лишения не беше се обезсърчил. Съпругът ви притежава голяма храброст и решителност.

— Брат ми — намеси се Улфило — е човек, който би се изправил срещу най-големите опасности и би поел твърде глупави рискове. Според вас намерил ли е каквото е търсил?

— Знаците, които е намерил по пътя, не допускат никакво съмнение в това. И все пак му липсваше последната брънка от пътеводната верига, както и средства, за да екипира нова експедиция. Затова дойде при мене, за да сключим сделката.

— И тази сделка обвързва не само него, но и нас? — попита мрачно Улфило.

— Точно така. — Стигиецът плъзна един тежък пергамент през масата. — Както виждате, брат ви се обвърза с най-тържествени клетви и този договор обвързва семейството ви до последното поколение.

Улфило зачете документа. Лицето му ставаше все по-червено и по-червено.

— Това е недопустимо! Каквито и да са евентуалните печалби, той не е имал право да обвързва така роднините си!

— Боговете не се интересуват от дребнавите закони на хората — скара му се стигиецът. — Това е запис на свещени клетви, чието нарушаване се наказва не с глоби и затвор, а със страшните проклетия, с които боговете наказват клетвопрестъпниците.

Улфило изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се нахвърли върху мъжа, но Спринголд се намеси навреме:

— Почтени жрецо на Майят, няма нужда от заплахи и спорове. Всички знаем каква трябва да бъде наградата от една успешна експедиция. Подобно богатство буквално надхвърля границите на въображението. Какво от това, ако трябва да го поделим? Дори част от него би надминала мечтите на най-големия аквилонски благородник. Уверявам ви, че условията, които посочвате в този документ, са повече от задоволителни. Нека работим съвместно с добра воля, без подозрения и разногласия.

Стигиецът се усмихна едва-едва.

— Приятелят ви говори много мъдро — обърна се той към Улфило. — Как би могла да не успее вашата мисия при мъдростта и знанията на този учен, при съпружеската любов и преданост на тази дама, при своята воинска доблест?

И да имаше подигравка в гласа му, тя беше добре прикрита.

— Наистина, как няма да успее! — съгласи се Спринголд.

— Доволни ли сте от кораба и екипажа, които наехте? — попита стигиецът.

— Корабът е добър — отвърна Улфило, — моряците също изглеждат опитни и способни, макар ние да не разбираме много от морските работи. Капитанът е ванирски полупират, а и хората му до един изглеждат главорези, но човек не наема за подобно начинание хора с благ характер. През първата част от пътуването водач ще ни бъде един кимериец, който познава крайбрежието.

— Кимериец? — попита остро жрецът.

— Да, един огромен, чернокос негодник на име Конан. Наемник, който според собственото си признание някога се е занимавал с пиратство, а навярно и с всякакъв друг вид разбойничество. Сигурно би ни прерязал гърлата докато спим, ако реши, че ще има изгода, но аз държа този юнак под око.

— Не съм съгласен с преценката на моя другар — намеси се Спринголд. — Конан е просто суров човек, който сам си проправя път в един суров свят. Би било странно, ако такъв като него няма един или друг недостатък. Според мене може да му се вярва той е човек на честта, макар и по свой варварски начин. Ще ни бъде неоценимо полезен при похода към вътрешността.

— Както решите — отвърна жрецът. — Мога да ви предоставя неколцина мъже, мои слуги, които ще се грижат за моите и за вашите интереси.

Улфило понечи да изръмжи нещо, но Спринголд бързо го прекъсна:

— О, много сме ви благодарни, приятелю Сетмий. Но ако пристигнем с ваши хора, капитанът ни веднага ще заподозре нещо. Що се отнася до управлението и екипирането на кораба, той разполага с пълна власт. Боя се, че трябва да ви откажем.

— Така да бъде. Кога ще отплавате?

— Може би утре — отговори Улфило, — ако капитанът ни си е свършил всичката работа. Най-късно вдругиден.

— Хм, приятелю Сетмий — колебливо заговори Спринголд, — а „брънката“, за която споменахте преди малко, може ли да ни бъде предоставена?

Сетмий разпери ръце.

— Но как? Дадох му я на него, в съгласие с договора.

— Безспорно — продължи Спринголд, — но може би сте запазили едно копие?

— Както виждам, при цялата ви ученост, има неща, които не знаете за религиозните обичаи в Стигия. Във всички неща, особено при древните писания, ценим оригинала и отбягваме копията. Копието, колкото и да е вярно, е по-непълноценно. Липсва му всякаква мистическа достоверност. За нас тя е безценна.

— Разбирам — отвърна Спринголд. — Тогава, ако няма какво повече да ни кажете, ще се връщаме в хана си.

— Слугата ми ще ви изпрати до лодката — предупреди жрецът. — Ако не е той да гарантира за вас, ще ви убият на мига.

Улфило изсумтя презрително, като че не му се вярваше никакви прости стигийци да го победят. Но гласно не каза нищо.

Конан остана до прозореца. Вътре изгасиха светлината, минути по-късно вратата долу се отвори и четири загърнати фигури напуснаха сградата. Вече нямаше нужда да ги следи, тъй като знаеше къде отиват. Най-важното сега беше да се промъкне незабелязано до острова. Щом улицата отново опустя, започна да се спуска по скулптурите на стената. Въпреки огромната сила на кимериеца пръстите на ръцете и краката го боляха от изтощение. Трябваше да слиза много бавно, защото крайниците му бяха почти безчувствени от напрежение. Това отклони вниманието му и когато от един от прозорците на втория етаж две огромни, безформени лапи се обвиха около шията му като питон, той не успя да реагира.

Преди да успее да си поеме дъх и да изругае, Конан се озова в някакво помещение. Усещаше, че не беше в ръцете на обикновен човек. Някой мятеше огромния, силен кимериец като десетгодишно дете. Ръмжейки, Конан успя да стъпи на крака и на свой ред се опита да обвие ръце около шията на противника си, но веднага разбра, че това е невъзможно. Главата на врага му като че беше поставена

направо върху косматите, приведени рамене. Без да губи нито миг, Конан сграбчи с една ръка масивния тил, а другата пхна под наклонената назад брадичка. Въздухът свистеше през полузатвореното гърло, докато Конан извърташе уродливата глава. Не беше сигурен дали се бори с човек, или с човекоподобна маймуна.

Съществото или не притежаваше дар слово, или бе така уверено в силата си, че смяташе за недостойно да крещи. Двамата се бореха в тържествено мълчание, търкаляха се из стаята, като събаряха всичко около себе си. Когато една ваза се разби на пода, Конан се досети, че шумът ще привлече вниманието на някого от къщата. Тази мисъл придаде на усилията му двойна ярост. Мускулите му се издуха от напрежение. Изведнъж нещо поддаде под дланите му и се чу остър пукот. Няколко минути съществото в прегръдките му се разтърсваше от конвулсии — според Конан по-дълго, отколкото би умирал обикновен човек. Огромните лапи пуснаха гърлото на кимериеца и безценен свеж въздух нахлу в дробовете му. Конан бе дотолкова омаломощен, че дълго време, застанал на четири крака, поемаше дълбоко въздух в изтощеното си тяло.

Внезапно вратата се отвори и една високо вдигната факла заслепи очите му. Видя пред себе си проснат отвратителния труп на съществото, което беше победил. То приличаше повече на човек, отколкото на маймуна, но ниското чело, издадената челюст и дългите зъби, както и прекомерно дългите ръце и късите, но криви крака, потвърждаваха родството му със зверовете от джунглата. Почти цялото беше покрито с червеникавокафява козина, но подобно на хората, носеше кожени панталони и гривни от коварна мед.

— Кимериецо!

Сега чак Конан забеляза, че факлата държи жрецът Сетмий. Той я свали малко надолу, за да освети трупа.

— Убил си Тог!

— Ако не бях го направил, щеше да ме удуши — оправда се Конан, като разтъркваше шията си. Зад Сетмий видя тремавите фигури на поне още двама маймуночовеци. Факлата се приближи към лицето му.

— Скоро ще съжаляваш, че не го е направил. Ако те предам на нашите съдилища, те ще бъдат много доволни, като разберат, че съм заловил пирата Амра, отдавна смятан за изчезнал.

— Но ти няма да ме предадеш — изръмжа Конан.

— Не, няма. — Жрецът извика през рамо: — Влезте и ми завържете този негодник.

Маймуночовеците се запрепъваха покрай господаря си, но през това време Конан беше възвърнал силите си. Не се надяваше да успее в борбата с тях, тъй като и един маймуночовек се оказа достатъчно труден противник. Метна се на перваза на прозореца, спря за миг, после скочи долу на улицата. Пое удара със свити, пружиниращи колене, и мигом се втурна към реката.

— Хванете го! — изкрещя глас отгоре, а после Конан чу и тропота от скачането на неколцина — човеци или маймуночовеци. Кимериецът се засмя мрачно, сигурен, че маймуночовеците със своите къси, криви крака не могат да заловят дългокрак планинец като него.

При всяка възможност кимериецът свиваше зад някой ъгъл, като избираше тесните алеи и избягваше широките улици. Непогрешимото чувство за посока обаче му помагаше да държи постоянно курс към реката. Най-сетне излезе на брега. Малкото пешеходци, които срещна, предпочитаха да нямат нищо общо с огромния мъж, който очевидно бягаше, за да спаси кожата си. Конан не спря на каменната стена, а се хвърли с пълна скорост и разпори водата на цели пет крачки от сушата. Гмурна се надълбоко и заплува енергично веднага щом се показва на повърхността. Черното наметало му пречеше, но кимериецът не го сваля. Когато стигна до средата на течението, той обви глава с плаща, като остави само тесен процепа, през който да гледа, и се обърна назад. Видя неясни фигури, които обикаляха по брега. Взираха се по посока на водата, но не носеха факли, а и не вдигнаха тревога. Това беше доста странно, но Конан предположи, че жрецът на Майят не би искал властите да научат за случилото се.

След няколко минути фигурите потънаха в мрака на града. Конан се обърна и заплува бавно към острова. Не посмя да излезе на брега, а се добра до кораба. Морякът, оставен на пост, едва не припадна от страх, когато обвитият в черен плащ кимериец, от когото се стичаше вода, се прехвърли през борда.

— Конан! — ахна мъжът. — Помислих, че някое речно чудовище е дошло да ме изяде!

Конан сваля наметалото и го метна на мачтата. Изцеди водата от дрехите си и зачака нощния ветрец да го изсуши.

— Защо не дойде с лодка и не извика като всеки нормален човек?
— попита морякът.

Конан не му отговори.

— Тази нощ ще спя на кораба.

— Сби се с някой на острова, а? Ами хубаво, разположи се в килера с въжетата, пък ако някой пита за тебе, ще кажа, че не съм те виждал.

Конан се вмъкна в килера, намери там едно резервно платно и легна върху него. Опитва се да разсъждава върху странните неща, които беше чул и видял през нощта, но умората го притисна с тежката си ръка и скоро той вече крепко спеше.

— Конан! Вътре ли си?

Лицето на Улфреде го гледаше от прага, а иззад него струеше ярка слънчева светлина и превръщаше рижата му коса и брада в гротесков ореол.

— Да — отвърна Конан. Искаше да извика, но вместо това от устата му излезе само прегракнал шепот. Улисан в битките и в бягството, не беше разбрал колко силно е наранено гърлото му. Като се изправи, врата го заболя толкова силно, че едвам изви главата си. Изпълзя до входния люк и измъкна навън главата и раменете си.

— Колко още ще стоим тук?

— Вече сме готови да вдигаме платната. Чаках те и проклинах мудността ти, когато Махаба ми каза, че снощи си доплувал до кораба и си спал в килера. Къде, по дяволите... О, богове! Какво е станало с тебе! Вратът ти е направо син!

— Снощи се борих с един питон — обясни Конан. — Стигийският лоцман на борда ли е?

— Още не. Мога вече да дам сигнал, че сме готови за отплаване. Почваме да гребем след няколко минути.

— Като напусне лоцманът кораба, кажи ми — нареди Конан и се прибра обратно в тъмния килер.

— Какво значи всичко това, Конан?

— Сега не мога да обяснявам нищо — отвърна кимериецът. — Затвори люка.

Ванирецът изпълни с мърморене нареждането и Конан отново потъна в мрак. Чу как обърнаха със скърцане и тракане шпила и как котвата започна да се вдига. После се чу стържене — явно лоцманската лодка се бе доближила и лоцманът се бе качил с екипажа си на борда. Съдът се понесе по течението. Конан чу заповедите, които лоцманът крещеше на гребците със завързани очи. Корабът бавно заплава по безопасния канал.

След време веслата замряха и корабът леко се заклати. Няколко минути по-късно люкът отново се отвори.

— Вече са далеч, кимериецо — викна Улфреде. — Сега можеш да излезеш на палубата.

Конан, целият скован, едва се измъкна през люка. Екипажът любопитно го зяпаше. Без да обръща внимание на наблюдаващите го моряци погледна назад, да се увери, че стигиецът е далеч. Лоцманската лодка вече беше навлязла в канала. Бяха оставили зад себе си и голямото пристанище на Хеми. Доволен, Конан се огледа, но не видя никъде аквилонците.

— Ще ми кажеш ли какво значи всичко това? — попита Улфреде.

— По-късно — отклони разговора Конан. — Да вдигаме платната и да се махаме оттук.

Улфреде даде заповеди, моряците прибраха веслата и се заеха с фаловите. Конан, нетърпелив да се отдалечи от Хеми, започна да им помага и скоро триъгълните платна се издуха над кораба. „Морски тигър“ пое на юг, към непознатите морски води.

По-късно същия ден от пристанището на Хеми отплава дълъг черен кораб. Щом излезе от залива, той вдигна черни платна и тръгна на юг. На фокмачтата се издигна флаг със златен герб: странен тризъбец на фона на полумесец.

ПЕТА ГЛАВА

КОРСАРИ

„Морски тигър“ не беше сам в опасните води край Черния бряг. Всеки ден в далечината се виждаха платна, но другите кораби не смееха да доближат до него. По тези места корабите се отбягваха един друг. Единственото изключение беше флотата от пет зингарански платнохода, на които численото превъзходство даде достатъчно увереност, за да минат толкова близо до „Морски тигър“, че екипажът дори можа да позяпа бивните, струпани на палубата, балите прекрасни пера и купчините екзотично дърво — всичко това в такова изобилие, че не се побираше в трюма. Гледката говореше красноречиво колко изгодна може да бъде търговията на юг за мъже, които не се страхуват да поемат рискове и са добре подготвени да посрещнат опасностите.

Другите кораби издаваха естеството на товара си с ужасната воня, която вятърът разнасяше на километри. Това бяха роботърговски кораби, чиито трюмове бяха претърпани със стотици окаяни несретници, затворени при неимоверна мизерия и мръсотия. По-малко от половината щяха да оцелеят след изпитанията на пътуването, след което, окъпани и понахранени, щяха да ги закарат на пазарите за роби и да ги продадат срещу добри пари. Крайбрежните вождове продаваха съседите си толкова евтино, че големите загуби по време на транспортирането бяха приемливи.

„Морски тигър“ напредваше уверено покрай брега. Като се изключи нивото на екипажа, Конан беше доволен от пътуването. Но старите моряци демонстрираха все същите пиратски обноски, а видът на новите моряци бе още по-неблагонадежден. Улфреде ги беше наел по време на престоя на Костенурката. Новодошлите бяха около половин дузина, непрокопсаници с разбойнически вид, отървали въжето като по чудо. Когато Конан се опита да поговори за тях с капитана, ванирецьт просто вдигна рамене.

— Трябваше да взема каквото има. Обикновените моряци не искаха да тръгват на толкова рисковано плаване, а и такива рядко стоят

без работа на Костенурката. Гледах поне всички да си разбират от работата.

— Ще видим — мрачно каза Конан. Самият той не беше много убеден в моряшките им умения. Ръцете на новодошлите никога не се отделяха от оръжието, което показваше, че боят им приляга повече от всяка корабна работа.

За щастие, времето беше добро за плаване и нямаше много работа за екипажа — вятърът продължаваше да бъде благоприятен и ги носеше все по на юг и по на юг. Още през първите дни обаче съгледвачът забеляза далеч зад тях странен кораб, който не се отказваше да ги следва. Присъствието му тревожеше непрекъснато кимериеца, а особено пък днес мисълта за преследвача му беше по-неприятна от всякога. Сви на тръба ръцете си и извика към наблюдателя на гротмачтата:

— Какво виждаш?

— Същият черен кораб ни следва — отвърна морякът. — Точно на линията на хоризонта. Днес го забелязах три пъти.

— Какво значи това? — попита Улфило. Беше излязъл заедно с другите двама аквилонци на кърмата да глътне малко свеж въздух.

— Не знам, но не ми харесва — отвърна Конан.

— Може да не е опасно — предположи Улфреде. — На Костенурката се разчу, че отиваме в малко посещавани води. Тези приятелчета сигурно са решили, че сме открили богати територии за търговия, и ни преследват, за да разберат къде са.

— И все пак не ми харесва — продължи Конан. — Достатъчно грижи ни предстоят, та още отсега да си имаме неприятности.

— През къде ни предстои да минем? — попита Спринголд.

— Виждаш ли онези острови? — Конан посочи ред сивкави петна в далечината. — Това са Кървавите острови. Всеки, който мине между Кървавите острови и сушата, все едно че минава между два пиратски кораба. Единственото занимание на местните жители е да нападат минаващите кораби.

— Не можем ли да минем от другата страна на островите? — попита Спринголд.

— Водата и ветровете там са много коварни — осведоми го Улфреде. — За да заобиколим островите, трябва да навлезем доста навътре. Съвсем малка промяна на вятъра може да ни издуха навътре в

морето, а течението ще ни отнесе още по-далеч. Близко до островите има опасни скали и плитчини. Вярвай ми, да минем между островите и сушата е по-безопасно.

— Тогава трябва да приготвим оръжието си — храбро заяви Улфило.

— Това обаче не решава проблема с преследвача ни — напомни Конан. — Предлагам да почакаме да се стъмни, да се върнем назад и да го вземем на абордаж, преди да разбере какво го е сполетяло.

— Да го вземем на абордаж в открито море без предупреждение? — Улфреде се разсмя гръмко. — Ами че това ще бъде чисто пиратство!

Неколцината моряци, които се мотаеха наоколо и слушаха разговора, се разсмяха заедно с капитана си.

— Нас какво ни е грижа? — попита Конан.

— Не — отвърна Улфреде. — Това е моят кораб, и аз решавам. Целта ни ще бъдат корсарите от кървавите острови. Който и да е зад нас, може да почака.

Капитанът тръгна да провери боеготовността на кораба си и остави Конан да беснее сам. Спринголд се приближи и сложи ръка на рамото на кимериеца.

— Не си доволен, а, приятелю?

— И недоволен, и озадачен — призна си Конан.

— Защо?

— Първо, защото мисля, че е грешка да влизаш в бой с врага отпред, след като отзад те заплашва друг възможен противник. Та това е елементарна тактика! Второ, не познавам ванирец, който да не жадува за бой. Защо този проявява такава неохота да се изправи срещу преследвача си?

— Може и да е прав. В края на краищата той е плавал многократно в тези води. Мисля, че трябва да се доверим на преценката му.

— Дори и да не съм съгласен, нямам особено голям избор — изстена Конан.

— Ела с мене — покани го Спринголд. — С приятелите ми искаме да ти зададем някои въпроси, тъй като подозираме, че съвсем скоро ще влезем в двубой с тези морски разбойници.

Кимериецът го последва до кърмата, където Улфило пробваше с палец острието на големия си меч.

— В случай че ни нападнат — започна Улфило, — какво трябва да очакваме?

— Тези хора не атакуват далеч от родните си острови — отговори Конан. — Придвижват се с големи канута, всяко от което е пълно с множество гребци.

— Как се бият?

— Повечето са копиеносци, макар че някои са въоръжени с големи ножове или с малки мечове. Понякога носят лъкове, но те не са толкова страшни, а и клатенето на канутата ги прави още по-неточни. Пиратите ще се мъчат да се качат на борда и да влязат в ръкопашен бой. Тогава са свирепи и безстрашни. Имат дълги и тесни щитове, но никой не носи броня. Рядко хвърлят копията, по-често намушкват с тях.

— Не изглеждат кой знае колко опасни — каза Улфило.

— Човек, който не се страхува за кожата си, винаги е опасен — напомни му Конан. — Виждал съм някои от тези бойци, преди да умрат, диво да впиват зъби в гърлото на врага, който току-що ги е изкормил. При корабния бой равновесието е най-важното нещо, защото корабът не спира да се люлее под краката ти. Винаги бъди леко приклепнал и не се опитвай да нападаш, когато движението на кораба те кара да губиш равновесие. Така няма да можеш да удариш с всичка сила и ще залитнеш още повече. Защиатавай се, докато отново стъпиш здраво на краката си, и чак тогава замахвай.

На Улфило явно не му харесваше, че го учат как да се сражава, но Спринголд слушаше внимателно. Малия беше спокойна както винаги. Предстоящият бой като че по-скоро я радваше.

С приближаването на островите моряците станаха тихи и напрегнати, обичайните шумни песни и грубите шеги престанаха. Очите им не се откъсваха от хоризонта, пръстите им неволно докосваха оръжието, потъркваха верния меч или проверяваха острието на ножа. Минаха покрай първия и втория остров без премеждия. Третият остров беше най-близо до сушата. Докато плаваха през тесния проток, наблюдателят извика високо от гротмачтата:

— Канута! Канута! Черните дяволи ни нападат!

— Откъде? — извика Улфреде и се втурна към перилата.

— Дясно на борд, идват иззад голямата скала при южния нос на острова!

— Колко са? — изрева Конан.

— Виждам три, но май вече се задава още едно!

Улфило се появи на палубата, закопчавайки желязната си броня.

— След колко време ще пристигнат? — попита той.

Улфреде сви рамене.

— Зависи колко са им яки гребците и колко дълго можем да им бягаме. Ако плаваме достатъчно бързо, ще ги отминем, преди да ни пресрещнат, и ще трябва да ни гонят, за да ни нападнат.

— Не можем ли да увеличим скоростта, като използваме веслата? — Спринголд се изкачваше по стълбите. Носеше шлем и ризница от лека, посребрена желязна мрежа. В ръка държеше изваден от ножницата меч и малък кръгъл щит.

— Не — отвърна Улфреде. — На този вид кораби веслата се използват само при влизане и излизане от пристанище, при липса на вятър или в извънредни случаи — ако трябва да избегнем някоя скала или нещо подобно. А и би било твърде глупаво да уморим хората, преди още боят да е започнал. Колкото по-дълго ни преследват, толкова по-изтощени ще са техните гребци, а пък нашите ще са свежи и отпочинали, когато започне сражението.

— Изключително предвидливо — отбеляза Спринголд.

Малия, бледа, но спокойна, се качи на палубата.

— Аз какво ще правя? — попита тя с твърд глас.

— Ще стоите долу, в каютата — отвърна Улфреде. — Чернокожите няма да смеят да подпалят кораба. Та нали искат да го превземат непокътнат.

— Със Спринголд ще охраняваме палубата долу — заяви Улфило. Той се обърна към Малия: — Ако видиш по стълбата да слиза корсар, да знаеш, че вече съм мъртъв.

— Готова съм — отвърна дамата и потупа дребния накит, което висеше на златна верижка на врата ѝ. Конан видя, че украшението представлява малка златна кама.

— Това място ще го напусна само мъртъв — обеща Улфило, подпрян на дългата дръжка на меча си.

— Твоя воля. — Улфреде наблюдаваше подозрително дългото острие. — И внимавай как размахваш това нещо.

— Вече ни предупредиха — намеси се Спринголд.

Конан, бос и облечен само в късите моряшки гащи, се изкачи на мачтата и погледна към острова. Нападащите канута бяха станали вече пет и бързо се приближаваха. После погледна назад. Корабът с черните платна още беше там, но спазваше същата дистанция. Конан изруга през зъби и се смъкна на палубата.

— Нашите гости бързат за срещата си с нас — каза кимериецът. — Канутата са пет. Трябва да им организираме подходящо посрещане.

Вдигна от палубата кожения пояс с оръжието си и го закопча на кръста си. Откопча ножницата и измъкна блестящия меч. После хвърли ножницата на стълбите, които водеха към долната палуба.

— Ножницата ще ми трябва чак когато свърши празненството — заяви той на аквилонците. — Съветвам ви да постъпите като мен. Висящата ножница може да препъне човек.

Спринголд последва съвета му. Улфило обаче го пренебрегна.

Докато канутата идваха все по-близо, моряците нервно подрънкваха с оръжие и се зъбеха като вълци в очакване на плячката. Сега всеки държеше къс меч или брадва и малък, кръгъл щит от раката, покрита с кожа. Неколцина бяха с железни или с леки кожени шлемове. На равно разстояние покрай перилата бяха сложени колчани с копия и сандъци с камъни за прашките. На опитните стрелци бяха раздадени лъкове и стрели.

Конан взе един лък, опъна го и изпробва тетивата. Беше евтино оръжие, каквото продаваха с камари в складовете. Стрелите също бяха долнокачествени, с крайници от чугун, обилно намазани, а перата им бяха завързани с лико. Морският въздух бързо разлагаше и най-качественото лепило. Конан си избра няколко по-прави стрели и ги пъкна под пояса си.

— Нима освен фехтовчик си и стрелец? — учуди се Спринголд.

— Да. Този лък не е от най-хубавите оръжия, но пък и аз няма да се целя от гърба на галопиращ кон. Нито пък тези стрели трябва да пробият броня. Става за бой на близко разстояние.

Вече се чуваше пеенето на приближаващите се диваци. Това беше дълбок, къртящ звук, който разпалва кръвта; сякаш варварите ги канеха да премерят сили в жесток бой. Песента им беше израз на първичната радост от проливането на кръв; тя възвестяваше, че тези бойци няма да се задоволят с вземане на пленници, които да продадат

в робство или срещу откуп. Те бяха готови да убият всеки, който се изпречеше отпреде им.

Гребците натискаха силно веслата, а другите мъже в канутата размахваха копията си в такт с мелодията. Островитяните бяха високи, с по-светла кожа от жителите на континента. Голите им тела блестяха, покрити с мазнина, и бяха целите изрисувани в крещящи цветове. На главите си носеха пъстри пера, които се клатушкаха в ритъма на песента. Копията им имаха накрайници от грубо обработено желязо, но неравната повърхност ги правеше не по-малко опасни. Върховете им святкаха ярко и заплашително. Късите дебели дръжки бяха направени от твърдо абаносово дърво.

С рязко и много силно наблягане на веслата канутата се втурнаха напред. Ритмичното монотонно пеене отстъпи място на пронизителните бойни викове на черните, които знаеха, че плячката не може да им избяга. Нападнаха изведнъж. Стрели започнаха да описват дъги от канутата към кораба, но леките моряшки щитове ги отблъскваха без усилие. Откъм „Морски тигър“ полетя дъжд от стрели. Мъжете от канутата се прекатурваха във водата с крясъци.

Конан опъна тетивата, пусна я и видя как поредното тяло плъосна в топлото море. Той действаше бързо, без да се прицелва кой знае колко внимателно — скупчената маса от тела беше идеална цел. Разстоянието беше прекалено малко, за да хаби напразно умението си на стрелец, просто трябваше да се убият колкото се може повече от враговете. Във всяко голямо кану вероятно имаше поне около четирийсет воители и ако всички се окажеха наведнъж на кораба, те лесно биха сломили съпротивата на екипажа. Градушка от копия и камъни сега летяха между кораба и канутата, докато разстоянието между тях постепенно се стопяваше.

Изведнъж се чу трясък на дърво и носът на едно от канутата се вряза в десния борд на „Морски тигър“. За миг високите черни копиеносци се стълпиха на палубата, но бяха отблъснати от мечовете и брадвите на моряците. Настана голяма сеч. Кръвта превърна палубата в отвратителна пързалка.

Конан пусна последната си стрела, после откачи меч си и се опита да се прехвърли през перилата. Друго кану се удари откъм левия брод и кимериецът скочи към разрушения парапет, за да отблъсне похитителите. Първият, който направи опит да се качи, имаше на

раменете си наметало от леопардова кожа, а главата му беше украсена с червени пера. Нападателят вдигна копието си, но преди да нанесе удар, мечът на Конан го преполови през кръста. Той падна обратно в кануто, разполовен на две части, от които се изсипаха вътрешностите му. Страховит и яростен, Конан посрещна другите нападатели, които се опипваха да се качат на кораба. Мечът му зловещо проблясваше, посичайки безмилостно тела и крайници.

Останалите канута се втурнаха на абордаж. Те бяха много, но моряците ожесточено се биеха за живота си. Звуците от кръстосването на мечовете, от бравите, които посичаха телата, си сливаха в един общ ритъм, който сякаш беше в такт с песента на войните в канутата, които очакваха да дойде и техния ред да убиват или да бъдат убити.

Хората не бяха единствените хищници в морето през този ден. Триъгълни перки пореха водата, гладни акули бързаха към битката. Внезапното изобилие от кръв привлече хищните риби от километри и те се струпаха така, както се струпват лешояди над мъртвия на сушата.

Двама съобразителни моряци се втурнаха към корабния трюм и с мъка домъкнаха един огромен валчест камък. Когато техните другари им направиха място при перилата, те го прехвърлиха през борда и той падна по средата на едно от канутата. Тежкия камък проби тънкото дърво на дъното и кануто започна да се пълни с вода. Воините от потъващия съд започнаха да крещат, но не от страх, че ще бъдат изядени от акулите, а от ярост при мисълта, че ще умрат, без да са имали възможността да убият поне един враг. Моряците нададоха вик на радост и други двама се спуснаха надолу, за да домъкнат още камъни.

Конан се отдръпна от перилата, за да си поеме дъх и да огледа наоколо. Неколцина моряци заеха неговото място. Той видя Улфреде, който весело си тананикаше ванирска бойна песен, докато посичаше всичко пред себе си с бравата. Общо взето, моряците бяха равностойни на яростните, но лошо въоръжени пирати. Многочисленият брой на противника беше това, което го правеше опасен.

Кимериецът скочи на кърмата и там видя Улфило и Спринголд, които пазеха пътя към кабините долу. Сега той разбра защо Улфило не беше послушал съвета му да хвърли ножницата. Мъжът беше избрал бойното си място и не мърдаше от него. Докато въртеше огромния си

меч, избягвайки смъртоносните стрели, тялото и колената му се огъваха, но Улфило не предаваше позицията си. Ударите му бяха силни и добре премерени. Гледката впечатли Конан. Наблизо се биеше Спринголд и, както Конан беше предположил, когато го видя за първи път, човекът твърде изкусно владееше късия си меч. Кимериецът и преди беше срещал учени-воини и знаеше, че учеността в никакъв случай не отслабва човека, освен ако той сам не си е избрал това. Книжовникът се биеше не така съсредоточено като Улфило, нито така яростно като Конан, а артистично и с усмивка на кръглото си интелигентно лице. При вида му Конан не сдържа усмивката си. Тези двамата наистина не се нуждаеха от неговата помощ.

След като отблъснаха нападението на още едно кану, моряците вече не бяха така опасно притиснати. Но точно когато с облекчение отбеляза този факт, Конан видя как един от моряците падна върху перилата, пронизан от копие, което показва кървавия си връх откъм гърба му. Нападателят, крещейки победоносно, скочи върху перилата и измъкна копието си. Той вдигна отново оръжието си, готов да прониже друг от екипажа, когато мечът на Конан очерта една бляскава следа, и разсече на две главата на черния воин. Острието потъна дълбоко и кимериецът трябваше да се подпре с крак в мъртвото тяло, за да измъкне оръжието си.

Конан скочи в едно от канутата и развъртя меч с двете си ръце. Окървавената стомана правеше яростни полукръгове и разсичаше всичко живо пред себе си, ръсейки като дъжд алени капки кръв в морето. С ликуващи крясъци моряците наскачаха след него и с бой преминаха от единия край на кануто до другия. Черните нашественици се биеха до последния човек, предпочитайки смъртта от стоманата пред зъбите на разсвирепелите акули, които в този момент превръщаха морето в розова пяна.

Конан и другарите му се върнаха на „Морски тигър“ тъкмо навреме, за да видят отстъплението на останалите канута, вече не така претъпкани, каквито бяха в началото на атаката. Моряците им изпратиха дивашки поздрав, размахвайки триумфално оръжието над главите си. Улфреде мина сред своите хора, поздравявайки ги сърдечно, след което отново влезе в ролята си на капитан.

— Отново на работа! — извика той в отлично настроение. — Хвърлете мъртвите зад борда! Донесете кофите и измийте кръвта от

палубата, докато не е засъхнала! Ранените да дойдат на кърмата за превързване. Приберете оръжието в сандъците. Не забравяйте първо да го почистите и намажете!

Моряците изпълниха заповедите му бодро, като че ли не особено опечалени от смъртта на своите другари. По-късно палубата отново блестеше и корабът следваше своя курс. Корабният готвач стъкна огъня и нагорещи един съд със смола за най-лошите рани, докато майсторът на корабните платна стоеше наблизо с игла, конец и напръстник, готов да се погрижи за онези, които шиенето изглеждаше най-подходящото лечение.

Конан се изкачи на мачтата и впери поглед в далечината след кораба. Чуждият кораб, който ги следваше, беше все още там, спазвайки същото разстояние. Платната му бяха спуснати, докато „Морски тигър“ водеше бой, но сега главната рея се вдигна и голямото платно се изпъна от вятъра. Конан изруга тихо, защото не можеше да разбере каква е целта на преследвача. Ако искаше да атакува, точно сега беше времето да го направи — докато „Морски тигър“ ближе раните си изтощен от битката. Но черният кораб като че ли се задоволяваше с това, да се държи на разстояние. Конан се спусна по мачтата и отиде на кърмата, където завари аквилонците, които доскоро се биха геройски да стоят преbledнели. Те бяха ужасени от начина, по който моряците се бяха разделили със своите мъртви.

— Те просто изхвърлиха другарите си на акулите! — възмущаваше Улфило. — Нима те нямат богове, нима нямат ритуали за изпращане на покойниците си? Не се ли боят, че душите на мъртвите ще ги преследват?

— Там, в родината си, каквато някога са имали — каза Конан, — те са спазвали, не се съмнявам в това, обредите за погребване и за успокоени на душите на умрелите. Но сега нямат друга родина освен морето. За моряците то е истинският гроб. Ако ги попитате, повечето ще ви кажат, че акулите са слуги на морските богове, които приемат жертвоприношенията на моряшкия живот, и че сега мъртвите намират пълен покой на морското дъно. Хората на морето имат много вярвания, някои от тях повече от странни, но страхът от мъртвите не е сред тях. В морето смъртта е нещо обикновено, докато оцеляването е забележително постижение.

— Чудесно — каза Спринголд. — А ти? В какво вярваш ти, Конан?

— Кимерия е страна без излаз на море и моят народ няма никакви вярвания или традиции, свързани с морето. Единственият ни бог е Кром от Планината. Кром прави малко за нас, живи или мъртви — дава ни живот и войнствено сърце. И дали умираме в морето, или на сушата — за нас няма значение.

— Мрачна философия на един суров народ — заключи Спринголд.

— Да вървим — обърна се Улфило към Спринголд, отегчен от темата. — Нека отидем долу да почистим оръжието си и да се погрижим за доспехите си. Нищо не разяжда желязото така бързо, както кръвта.

— Войнът преди всичко, а, братко? — сръза го иронично Малия, качвайки се по стълбата.

— Че какво друго — отвърна самодоволно Улфило. Двамата мъже изчезнаха надолу.

— Моят девер е добър човек — каза тя на Конан, — макар че малко суров и е напълно лишен от чувство за хумор. — Малия огледа кораба с критично око. — Човек никога не би предположил, че този кораб е бил една кървава пързалка само преди не повече от час. Сега изглежда така, както изглеждаше преди нападението.

— Улфреде управлява един добре поддържан кораб — каза Конан. — А похитителите бяха прекалено кръвожадни за изкусно пиратство.

— Какво искаш да кажеш?

— Те се качиха на кораба, заслепени от жаждата си за кръв и убийства. Ако бяха по-умни, биха могли да отсекаят въжетата и платната и да изпотрошат руля. Тогава щяхме да сме вързани за доста часове. А през това време те можеха да отидат до своя остров, да се върнат с подкрепления и да ни довършат.

Малия потръпна при тази мисъл.

— Благодарна съм на Митра, че не ги е надарил с такава съобразителност. Чух ви да разговаряте с моите спътници тъкмо преди да се кача на палубата. Не за първи път Спринголд казва, че кимерийците са сурови хора. И все пак, ти си различен: мрачен и

мълчалив, яростен и жесток, но и весел и жизнерадостен, когато си в добро настроение.

— Аз не съм като другите от моята раса — обясни Конан. — Кимерийците са най-големите воители в света, но животът сред тях е голяма досада, ако не се смятат битките, от които изпитват наслада. Те презират лукса и удобството, мразят да напускат границите на отечеството си и не обичат чужденците. Знаех, че съм различен, още от ранна възраст.

— Как така?

— Още от детските си години слушах приказките за пътуващите търговци и за малцината кимерийци, които са се били във войните на други страни. Копнеех да видя големи градове и да пътувам в далечни земи. Мога да издържам на тежките военни походи и да се бия яростно, по това приличам на сънародниците си. Но не мога да стоя дълго време на едно място, без да ме завладее поривът за странстване. Освен това обичам хубавото вино, добрата храна, музиката. — Той я погледна така открито, както и тя без свян го изучаваше. — Обичам и нежните жени, които ухаят на парфюм, вместо да миришат на торфен пушек. По това се различавам много от другите мъже — кимерийци.

Малия го удостои с усмивка.

— Много съм щастлива да го чуя. — С това двусмислено изявление тя тръгна обратно надолу. Русокосата ѝ глава още не беше се скрила от погледа му, когато Улфреде се качи на кърмата и двамата с кимериеца тръгнаха към задната част на кораба. Застанали облежнати там, те разговаряха тихо:

— Каква е равностметката от клането? — попита Конан.

— Осем убити — отговори Улфреде — и още двама, които може би няма да дочакат сутринта.

Конан изсумтя.

— Не е много в сравнение с касапницата, която устройхте на ония негодници, но нито един от хората, които сме загубили, не може да заменим в тези води.

— Да. Не можем да си позволим други такива битки, докато не стигнем до целта си.

— Черният кораб се държи все на същото разстояние — вметна Конан.

— Видях. Така е, както си мислех. Това е просто един търговец, който е решил, че сме открили богата плячка. Значи ще бъде разочарован, когато разбере къде отиваме.

Улфреде се захили, но в главата на Конан се въртяха съвсем други мисли.

ШЕСТА ГЛАВА

БРЕГЪТ НА СКЕЛЕТИТЕ

Вълните се удряха в стръмните зъбери, зеленикавата вода се пенеше и от това скалите наподобяваха разтворената паст на разгневено чудовище. Улфреде стоеше на руля, защото не можеше в такъв труден момент да повери другиму управлението на „Морски тигър“. На кърмата Конан и още един опитен моряк мереха дълбочината на морето, като всеки хвърляше връв с оловна тежест и с помощта на направени на равни разстояния възли определяше колко вода има под кила. Щом единия издърпаше въжето си, другият веднага хвърляше своето.

— Четири метра — извика морякът, който беше застанал до Конан. Изговаряше думите мелодично, почти ги превръщаше в песен. Беше чернокож, от крайбрежието, и твърдеше, че познава тукашните води. Бяха взели на борда неколцина като него, за да заместят загиналите при битката с пиратите и като предпазна мярка срещу бъдещите загуби. Мъжете бяха от племето Луа — относително миролюбив народ в сравнение с останалите крайбрежни кушити, известен с добрите си моряци. Обикновено те се наемаха на кораби, тръгнали на юг, и се връщаха в родината си по време на обратното плаване.

— Три метра — обади се Конан.

Моряците чакаха безмълвно около перилата. Скалите се издигаха съвсем наблизо и представляваха по-голяма опасност дори и от пиратите. „Морски тигър“ можеше да плава при дълбочина по-малка от два метра, но някоя подводна скала на около половин-един метър от дъното можеше внезапно да го разцепи, да го изкорми от носа до кърмата и да го потопи на минутата. И опитен плувец не би се измъкнал от останките на кораба, преди водовъртежа от потъващия съд да го завлече на дъното.

Корабът потрепери. Оловната тежест в ръцете на негъра луа се закачи между корпуса и нещо друго под водата и въжето се изтръгна от ръцете му. Пътниците и екипажа се втрещиха и останаха така, докато корабът не се успокои.

— Пясъчен нанос — рече Улфреде. — Ако беше скала, щяхме да усетим. Думите му прозвучаха небрежно, но челото му беше покрито с пот, която нямаше нищо общо с утринната горещина.

Конан издърпа своето въже:

— Единайсет метра! — извика ухилен той.

Всички въздъхнаха с облекчение. Бяха минали през бариерата от скали и се намираха в по-дълбоките води на лагуната. Улфреде избърса потта от челото си и предаде руля на един от моряците.

— През това няма да мина втори път, та ако ще да ми дават куп злато! — заяви капитанът.

— Все пак трябва да го преминем поне още веднъж — напомни му Спринголд. — Иначе как ще си тръгнем оттук?

— Нали ще поостанем известно време — помисли малко Улфреде. — Ще изпратя лодка да направи замервания и да намери по-безопасен път за излизане. Един по-остър и по-висок камък на онова място — и ние щяхме да загинем до един.

Лагуната беше просторна и закътана, обрамчена от широк, светложълт плаж. Зад нея се изправяше като стена гъста джунгла, чиито листа проблясваха на утринната слънчева светлина. Дълбоко безмълвие покриваше цялата околност, но Конан знаеше, че то се дължи единствено на разстоянието. В джунглата никога не е тихо, оживяват я птичите песни, жуженето на насекомите и виковете на заловени от хищници животни. В лагуната обаче се чуваше само далечния шепот на прибоя.

Аквилонците се присъединиха към Конан, който изучаваше брега, облегнат на перилата.

— Не виждам следи от човешко присъствие — каза Спринголд. — Няма лодки, няма колиби, дори и струйка дим не се стеле над джунглата.

— Не се заблуждавай — предупреди го Конан. — Борана са там и ни гледат дори и в този момент. Щом са ни забелязали, са изгасили огньовете си. Сега ни преценяват.

— Какво преценяват? — попита Малия.

Конан се ухили:

— Дали ставаме за вечеря.

— Повечето от нас са жилави и загрубели — огледа се Спринголд. — Малия със сигурност е най-апетитна.

— Не може да говориш за мен като за храна за някои канибали — възмути се аквилонката.

— Отвратително е — съгласи се и девер й.

— В името на Имир! — възкликна Улфреде. — Не бива да сме груби и зли помежду си, нали?

— Как ще слезем на брега? — попита ученият.

— Първо, ще изпратим, част от хората с лодка. Всички ще са тежко въоръжени, но снабдени с търговски стоки — обясни капитанът. — Трябва да разберат, че сме силни, но миролюбиви.

— Ти ще тръгнеш ли с тях? — попита Улфило.

Ванирецът поклати глава:

— Моят най-пръв дълг е да стоя на кораба.

— Така е — присъедини се към него Конан. — Брегът може да се окаже негостоприемен и капитанът трябва да остане на борда, докато не се увери, че всичко е наред. Аз ще водя първата лодка.

— Идвам с тебе — реши Спринголд. — Искам да се запозная с народа и страната.

— Както кажеш — отвърна Конан. — Но трябва да си готов за всякакви неприятности.

— За това съм готов още откак напуснахме Аквилония — успокои го книжовникът.

Закотвиха кораба, екипажът се въоръжи и лодката пое към брега. Все още нямаше и следа от местните жители. На носа Конан седеше върху сандък със стока, а зад него се бе настанил Спринголд. Както обикновено, аквилонецът прегръщаше своята торба с книги. Шестима яки моряци гребяха ритмично, а седмият отговаряше за управлението. Всички до един бяха тежко въоръжени.

— Ето я реката. — Спринголд посочи една просека между дърветата, откъдето мударен поток изливаше в морето зеленикава тиня. — Не изглежда много приветлива.

— По-чиста е, отколкото последния път, когато я видях — рече Конан. — Беше по друго време на годината и нивото й бе по-ниско. Сега ще става за пиене с по-малко прецеждане.

— Надявам се, Конан — заяви морякът на руля. — Водата в бърците намалява.

Щом килът докосна сушата, мъжете скочиха и изтеглиха лодката на пясъка. Извадиха сандъците. Конан огледа изхвърлените на брега водорасли и посочи едно подходящо място.

— Занесете всичко над линията на прилива! — нареди той.

Мъжете се подчиниха, след това разстлаха одеала и отвориха сандъците. Скоро на брега бяха изложени мостри от донесените стоки: многоцветни мъниста, медна и месингова тел, железни слитъци, ножове, мачете, звънци, огледала, топове пъстри платове.

— А сега? — попита Спринголд.

— Сега ще чакаме — отвърна Конан.

— Аз бих искал да поразгледам малко. — Ученият гледаше алчно към джунглата.

— Но не преди да разберем що за хора са местните жители — възрази Конан.

Мъжете нервно чакаха нещо да се случи. Не смееха да отделят ръце от оръжието. Само Конан стоеше спокойно, неподвижен като статуя.

Не се наложи да чакат дълго. Между дърветата нещо мръдна. Моряците се стреснаха.

— Митра! — възкликна Спринголд, когато сякаш от нищото изникнаха стотина бойци. — Тия откъде се взеха?

— Там си бяха през цялото време — отговори Конан. — Видях неколцина още като акостирахме. Подобно на пиктите, те майсторски използват сенките и умеят да стоят напълно неподвижни. За човек, който не е учен да се оправа в гората, са наистина невидими.

Където по-рано имаше само зеленина, сега се бяха наредили воители с копия и дълги щитове. Бяха по-различни от островните пирати — набити, мускулести, средно високи мъже, с много тъмна кожа и с обръснати глави. Телата им бяха боядисани на зелени и кафяви ивици — явно за да се сливат с дърветата. Иззад щитовете подозрително проблесваха очите им.

— Пиши ни мъртви! — изпъшка един от моряците.

— Тишина! — заповяда Конан. — Просто са любопитни. Ако тук наскоро бяха идвали роботърговци, щяха да се нахвърлят върху нас с викове и да мятат копията си. Нека никой не вади оръжие и току-виж ни се разминало.

Редицата воини спря на около десет крачки от моряците. Отпред излязоха само неколцина. Бяха по-възрастни, с много белези и с много накити — очевидно бяха вождове или важни членове на племето. Без да обръщат внимание на белите хора, те се приближиха към одеалата, взеха да сочат разни предмети и тихо да си говорят. Конан разгледа останалите посрещачи.

Видът им беше наистина свиреп, но като че засега нямаха намерение да нападат. Знаеше, че преди атака хората от това племе изпадат в транс, въртят диво очи и се зъбят заплашително. Но пък не личеше и да ги е страх особено. Това подсказваше, че в гората има още много техни другари и че те само разузнават. Ако питаха Конан, това изобщо не беше лош знак. Щом аборигените не се страхуват и не са агресивни, ще могат да търгуват с тях и после спокойно ще поемат отново към целта си.

— Кой от вас говори езика на търговците? — попита Конан на кушитски, който се използваше по целия Черен бряг при разменната търговия.

— Аз — отвърна мъжът, който имаше нарисувани около очите си бели кръгове. — Аз съм Ашко, вожд на Борана от Зелената река. — Наистина ли сте дошли да търгувате, а не да крадете или да пленявате роби?

— Стоката е пред очите ти — отвърна Конан. — На кораба има още много. Ако искате да търгуваме и обещаете мир, ще я донесем тук.

— Какво искате да купите?

— Знаеш какво търсят хората на север — слонова кост, перушина, злато, ако имате, скъпи кожи, скъпоценни камъни.

— Ами роби? — попита Ашко. — Имаме много пленници за продан.

— Този път не искаме.

— Добре — ухили се Ашко и разкри изпилените си зъби. — Имате думата ми. Ще търгуваме мирно, стига и вие да се държите мирно. — Той протегна десница и двамата мъже си стиснаха ръцете. — Ще съобщим и на близките села.

Воините се поотпуснаха и отидоха да разгледат изложената стока.

— Май всичко върви добре — отбеляза Спринголд, по чието чело блестяха капчици пот.

— Поне засега — съгласи се Конан. — Разбра ли какво си казахме?

— Повечето неща ги разбрах — отвърна ученият. Като подготовка за похода към вътрешността аквилонците бяха почнали да учат на кораба кушитски.

— Стойте нащрек — предупреди кимериецът. — Нищо чудно за миг всичко да се промени. Това може да е номер. Тук, на брега, дума, дадена на чужденец, не струва нищо. Клетвата важи само за племето.

— Разбирам. Значи, не всичко е наред?

— Засега все още не.

— И какво ще правим?

— Ще трябва да чакаме.

Не мина час и взеха да прииждат хора от племето. Сред тях имаше възрастни, жени с пеленачета, малки деца, които едвам се удържаха да не грабнат някой от шарените предмети върху одеалата.

— Ето това доказва, че сме в безопасност — рече Конан. — Жените и децата нямаше да дойдат, ако се готвеше сражение.

Той нареди на моряците да се върнат на кораба и да докарат още стока. Скоро на брега се събра цяла тълпа. Започнаха приготовления за голям пир. Окованите пленници на борана изкопаха в пясъка дупка за огън, на който местните готвачи щяха да изпекат месо. Отнякъде се появиха кани с местни питиета, заедно с купища плодове и питки.

С последната лодка на брега пристигнаха Улфреде, Малия и Улфило. Ванирецът светна, като видя как от гората излиза носачи, някои от които се препъваха под тежестта на огромни бивни.

Капитанът се приближи към Конан.

— Виждам, че държиш здраво положението. Това пътуване трябва да ни донесе добра печалба, дори и да не открием блудния брат.

— Нас печалбата не ни интересува — намеси се Малия. — Трябва да намерим съпруга ми.

Местните жители зяпаха учудено аквилонката, ахкаха заради русата ѝ коса и извънредно бялата ѝ кожа. Жените се приближаваха да

я докоснат, за да се уверят, че не е боядисана с бяла боя. Малия понасяше изпитанието стоически.

— Да, ама мене печалбата много ме интересува — увери я Улфреде.

— Трябва да ги питаме за Рогата на Шушту — напомни Спринголд.

Улфреде поклати глава.

— Не. Първо, трябва да ги предположим, а търговията е най-доброто средство за това. После ще им подхвърлим, че ни трябва носачи. Но засега най-належащото е да открием къде има извор с чиста вода, защото иначе до крак ще се разболеем от треска.

— Вече питах — успокои го Конан. — На около час път нагоре по реката има поток, който извира от близките хълмове. Водата му била свежа и прясна.

— Добре — одобри капитанът. — Довечера ще пируваме с новите си приятели. Сутринта ще изпратим лодка да напълни бъчвите. А следобед, като им мине на всички махмурлука, ще наемем носачи за похода към вътрешността.

Ванирецът отиде да разговаря с пристигналите вождове и да раздаде подаръци.

— Трябва да питаме за брат ми — настоя Улфило.

— По-късно, по време на пира — удържа го Конан. — Нека първо пиенето ги развесели. Но не виждам никакви следи от кораба му. Брат ти може да е изпаднал в беда след отплаването от Хеми. А може изобщо да не е стигнал до Брега на костите.

— Доплавал е тук невредим — опъваше се Улфило. — Можеш да ми вярваш.

— По дяволите, проклетата ти потайност — разгореци се кимериецът. — Ако ми кажеш какво знаеш, ще мога по-добре да изпълня онова, за което си ме наел.

— Много скоро и това ще стане — успокои го Малия. — Девер ми е твърде рязък, но имаме причина да сме предпазливи.

— Дано да е така. С тази сдържаност рискувате живота на всички ни. И без това сме в опасност.

— Наистина ли положението е толкова тревожно? — попита Малия.

— Не може да си в безопасност на Черния бряг — увери я Конан.
— Тези хора са меко казано непредвидими. Не дай си Боже някой от моряците да обиди някого от тях и веднага ще започне клане.

Когато залезе слънцето, приключиха търговията и всички, без робите, започнаха да пируват. Аквилонците и моряците от време на време нехайно отиваха до огъня, уж да проверят как върви печеното, но всъщност искаха да се убедят, че няма да им поднесат човешко месо. За тяхно облекчение, видяха само птици и дивеч, от който се носеше вкусно ухание.

— Може пък в края на краищата това за канибалството да са само слухове — реши Спринголд.

— А може да ядат само убити по време на бой врагове — предположи Конан — и да вярват, че по този начин поглъщат храбростта на противника.

— В никакъв случай не ми повишаваш апетита — упрекна го Малия.

Седяха на земята под дърветата, а пред тях бяха разстлани огромни листа, върху който им поставяха огромни късове месо и други ястия. Робини им вееха с ветрила — повече да прогонят насекомите, отколкото за да ги разхладят — задухът и влагата правеха последното невъзможно.

Улфреде се настани при тях. В едната си ръка държеше кратунка, пълна с някакво местно питие, а с другата хвана една печена птица и стръвно я заръфа. Прокара една хапка с бирата и се оригна.

— Имир ми е свидетел, че ако не бях толкова честен, можех да забогатяя от това пътуване — обяви капитанът.

— Как щеше да стане това? — по любопитства Спринголд.

— Един от вождовете току-що ми предложи сто пленника срещу Малия. Очаровани са от белотата ѝ. Тя е за тях като рядко екзотично цвете.

— Ти май искаш да ме ядосаш — студено отвърна аквилонката.
— Както обикновено, предпочитам да премълча.

— Вие, аквилонците, нямате никакво чувство за хумор — изпъшка Улфреде.

Вечерта вървеше добре. Вождовете и воините бяха в добро настроение, защото бяха спечелили битките със съседните племена, а и от известно време не ги бяха нападали нито пирати, нито ловци на

роби. Търговци отдавна не бяха се вясвали на негостоприемния им бряг, а те имаха много стока за размяна и остра нужда да се сдобият с онези неща, които не можеха да си произведат сами. Даваха добра цена за метал, платове и мъниста. Съжаляваха, че бледоликите не искат пленниците им, защото им беше писнало вече да ги хранят. Улфреде весело ги уверяваше, че като се върне у дома, ще насочи към Брега на костите някои почтени търговци на роби.

Когато стомасите им се напълниха, а странните питиета сгорещиха кръвта им, Конан отвори дума пред Ашко за тяхната мисия. Ашко се радваше на хубава огърлица от сребърни топчета и късо наметало от пурпурна коприна — подарък от новите му приятели.

— Кажи ми, Ашко — поде Конан, — чувал ли си един бледолик, който прилича на нашия Улфило, да е слизал на брега през последните две години? Сигурни сме, че е бил тук веднъж, но може би се е връщал отново. Той е наш приятел, а от известно време нямаше никаква вест от него.

— Оня, лудият ли? — възкликна Ашко. — С жълта коса, нали? Дойде един такъв при нас за малко, но не искаше нито да търгува, нито да се бие, а само ходеше навътре, към сушата и казваше, че търсел там нещо. Първия път тръгна със сто човека, бели и черни, добре въоръжени. Върнаха се само той и още двама — изпосталели като призраци. Обеща да ни донесе щедри подаръци и отплава с хората, дето беше оставил да пазят кораба му.

Конан вече си обясни и сегашното дружелюбно отношение на борана. Тези диваци бяха пуснали Марандос да върви само защото им беше обещал богати подаръци.

— И наистина ли се върна? — настоя Конан.

— Да, при това ни донесе обещаните дарове. Този път водеше двеста мъже и бумбана, но и те изчезнаха във вътрешността. Оттогава не сме чували нищо за тях.

— Какви са тези бумбана? — попита Конан, но Спринголд бързо се намеси:

— Кога ги видя за последен път, приятелю Ашко?

— Може би беше преди шест месеца, а може би преди десет или дванайсет. — Вождът сви рамене.

— Хората от това племе имат по-различна от нашата представа за време — поясни кимериецът. — Тук няма ясно определени сезони,

редуват се сухи и влажни периоди, но дори и те трудно се отделят един от друг.

— Това малко ни обърква — рече Улфило. — Но сега поне знаем, че брат ми е достигнал дотук при второто си пътуване и е бил в добро здраве, когато е поел навътре.

— Конан — помоли Малия, — попитай вождъ защо нарече Марандос „лудия“.

Малия все още не говореше свободно кушитски, пък и вождът би се засегнал, ако жена се обърнеше направо към него. Кимериецът преведе въпроса.

— Само лудите отиват толкова далеч на изток — обясни Ашко. — От нас само шаманите, които искат да се сдобият с голяма сила, ходят дотам. Отвъд Източните планини живеят всемогъщи духове и демони, които пият кръвта на всеки, който се приближи до тях. Пък и няма нищо. От първия си поход се върна жив скелет, а от втория изобщо не се е върнал. — Вождът направи красноречива гримаса. — Луд е.

Когато пирът и веселието свършиха, екипажът и аквилонците се прибраха в лагера си на брега. Поставиха стража за по-голяма сигурност.

Улфреде беше издал строги заповеди кои от мъжете да не пият и сега те поеха първата вахта. Моряците помърмориха малко, но се страхуваха от капитана си, освен това получиха уверения, че на другия ден, докато останалите работят, ще могат да пият колкото си искат. По този начин ваниреецът поддържаше както бдителността, така и мира сред екипажа си.

Преди да си легне, Конан намери Ашко, трезвен точно толкова, колкото да може да говори.

— Още си буден и можеш да стоиш прав? — попита вождът с острожбата си усмивка. — Да не би да не те нахранихме или напоихме като хората? Може би сега искаш и жена?

— Не, приятелю, гостоприемството ти е забележително. Никога не съм се забавлявал толкова добре. Но искам да те питам за нещо, което спомена тази вечер.

— Какво е то? — попита вождът. Той отиде до големия огън и плесна с ръце. Веднага дотърча една жена с две кратуни и с дървена кана палмово вино.

Конан прие едната кратуна и отпи, за да не се покаже нелюбезен.

— Ти употреби една дума, която по-рано не съм чувал. Каза, че лудият бледалик се е върнал от север с мъже и бумбана. Какви са тези бумбана?

Ашко се учуди.

— Вие на север нямате ли бумбана? Не е възможно, защото той водеше двајсетина със себе си, когато се върна.

— Може би ги познавам под друго име — предположи Конан. — Вие кои наричате така?

— Ами, бумбана са получовеци, полумаймуни, които живеят в планините далеч на изток.

— Разбирам. А той на какъв кораб пристигна?

— За мене корабите на хората от север са почти еднакви. Първият му кораб много приличаше на вашия. А вторият много приличаше на първия, само дето беше целия черен, дори веслата и голямото парче плат, което лови вятъра, бяха черни.

Конан приклепна до огъня, хвана една пръчка и взе да чертае.

— Виждаш ли си някога нещо подобно?

Беше нарисувал върху пръстта широк полумесец с щръкнали нагоре рога и тризъбец с извити зъби.

Ашко изръмжа утвърдително:

— На големия прът черният кораб имаше точно такава златна фигура.

СЕДМА ГЛАВА

ПОХОД НА ИЗТОК

През следващите два дни прекараха само в търговия. Аквилонците проявяваха нетърпение, но както Конан, така и Улфреде ги предупреждаваха, че не бива да прибързват. Освен това, от подалечните места пристигаха още местни жители, които биха могли да проявят враждебност, ако търговците си съберат нещата и тръгнат веднага. На третата вечер свикаха събрание на вождовете. След размяната на комплименти и раздаването на подаръците, преминаха към същината на въпроса.

— Искаме да пътуваме отвъд Източните планини — обяви Конан. — Ще платим добре, ако ни намерите лодки, които да ни закарат, докъдето е възможно, и носачи, които да вземат вещите ни, когато се наложи да продължим по сушата. Трябват ни поне петдесет силни мъже. Тъй като ще изчерпим запасите си, носачите могат да се връщат на малки групи.

Ашко поклати глава.

— Ние, борана, сме воини и не носим товар вместо други мъже, но някои от хората на тези вождове могат да вършат такава работа.

— Защо просто не купите роби? — попита един вожд, който водеше със себе си синджир роби, и беше останал разочарован, когато разбра, че търговците не се интересуват от човешка стока. — Могат да вършат всичко, а когато вече не ви трябват, можете да ги изядете.

Аквилоните пребледняха, но Улфреде съобразително се намеси.

— Знаеш не по-зле от мене, приятелю, че робите ще се опитват да избягат. Не можем да ги пазим непрекъснато, а ако ги водим оковани, ще напредваме недопустимо бавно. Не, трябват ни свободни мъже, които ще дойдат по своя воля.

След дълги увещания един от вождовете се съгласи да даде от своите хора.

— Но трябва да знаете — предупреди той, — че те ще дойдат с вас само до планините. Те се страхуват да ги изкачат, защото там

живеят духове. Трябва да намерите други да носят товара ви по-нататък.

Конан пошепна тихо на аквилонците:

— Най-добре приемоте, защото нищо по-изгодно няма да ви предложат. Щом се страхуват от планините, никакъв подкуп няма да ги изкуши. Нека се надяваме, че в подножието им ще има селища, чиито жители не се боят толкова от местните демони.

— Щом се налага — съгласи се неохотно Улфило.

Сключиха сделката и се споразумяха да потеглят на следващата сутрин. Местните жители от горното течение на реката бяха пристигнали с големи канута от издълбани дънери, натоварени със слонова кост и други богатства. В тях имаше предостатъчно място за пътешествениците и багажа им. Носачи щяха да вземат от по-далечните села.

— Според мене — каза Улфреде към края на съвета — ще бъде най-добре, ако аз и екипажа ми ви придружим. Може и да не намерите носачи, когато стигнете планините, а това несъмнено би ви попречило.

— Как така ще оставиш кораба? — попита Улфило.

— Ще оставя пет-шест мъже на „Морски тигър“. Ашко също се съгласи да го наглежда — нали и той, и останалите вождове силно желаят да се върна невредим, за да изпратя роботърговци, на които да продадат излишната стока.

— Мислиш ли, че твоите моряци безропотно ще тръгнат към места, пълни с канибали? — попита с подозрение Конан.

— Толкова се страхуват от мене — отвърна Улфреде, — че ще ми се подчинят.

На следващата сутрин аквилонците, кимериецът и двайсетина намусени, сърдити моряци се качиха в канутата.

Конан се настани в лодката-водач, заедно с аквилонците. Продължаваха да го измъчват подозрения. Черният преследвач беше останал отвъд линията на хоризонта, когато се бяха доближили до Брега на костите, и оттогава не го бяха виждали. Но Конан не се и съмняваше, че тепърва щяха да се запознаят със зловещия платноход и пътниците му.

— За бога, тази река вони отвратително! — възкликна Малия с комична гримаса, докато се качваше на кануто. За по-удобно бе сменила хубавата си рокля с широки моряшки панталони, които беше

пъхнала във високи до коленете ботуши и с привързана на кръста туника с дълги ръкави. Голяма сламена шапка с воал до раменете и копринени ръкавици пазеха светлата ѝ кожа от изгарящото тропическо слънце. Първоначално не искаше да облича грубите дрехи заради силната горещина, но Конан ѝ обясни, че докато са в ниското, сред джунглата, жилещите насекоми и змии може да се окажат много по-опасни от топлинния удар, дивите зверове или враждебно настроените племена.

— Тук, на брега — обясни Спринголд, — реката изхвърля насъбраното в продължение на стотици километри. Колкото по-нагоре вървим, толкова по-чиста би трябвало да става реката. Прав ли съм, Конан?

— Да — отвърна кимериецът, — но едва ли ще открием много чиста вода, преди да стигнем планините. Трябва да пием само от бъчвите или от чистите потоци, ако попаднем на такива. Едва ли ще са много. Що се отнася до миризмата... Той сви мощните си рамене — ... С миризмата ще свикнете. Има и по-страшни неща.

— Току-що открих едно от тях — съобщи Малия и с отвращение махна някакво многократно същество от маншета на ръкавицата си. Чернокожите гребци доста се забавляваха, защото знаеха, че съществото е безвредно, от онези, на които те не обръщат никакво внимание.

— Ще ти покажем опасните насекоми — обеща Умгако, който гребеше най-отпред, от лявата страна на кануто, и определяше скоростта. — Това само пуска голяма воня, ако го размажеш.

— Превъзходно! — измърмори Малия. — Не само жият и хапят, ами и вонят повече от всичко на света.

— Потегляме! — извика Конан.

Всички вече бяха в канутата. Беше дошло време да започнат похода. Кимериецът се опасяваше най-вече от нежеланието на моряците да се впуснат в това начинание. В морето можеха да бъдат смели като лъвови, но на сушата не бяха в стихията си, а и Конан знаеше, че в неочаквана ситуация повечето хора изпадат в паника. Имаше опасност да се разбунтуват и да се върнат на кораба. От носа на кануто зад него морякът Уму му отправи злобна усмивка. Конан беше сигурен, че скоро с Уму щяха да застанат един срещу друг.

Първият ден от пътуването беше горещ и еднообразен. Реката течеше бавно, пълна с миризлива тиня и с безчет крокодили. На места образуваше широки вирове, в които се бяха потопили хипопотами. Малия пляскаше с ръце от радост при вида на комичните на вид животни, а ученият караше гребците да се приближат, за да ги разгледат по-отблизо. Но местните жители се дърпаха и ги гледаха с подозрение.

— Прави са — защити ги Конан. — С тези животни шега не бива. Играят си като кученца, но всъщност хипопотамите са опасни зверове със зъл нрав, които биха преобърнали и смачкали лодката, ако ги раздразним. Щом искате, възхищавайте им се, но от разстояние. А скоро ще срещнем и животни, на които дори и видът им издава колко са опасни.

Първата нощ се разположиха на лагер при една поляна и запалиха огньове, чийто дим трябваше да прогонва ятата насекоми. Джунглата ги заобикаляше плътно отвсякъде. Чуваха се само крясъци на хищниците и техните жертви.

— Как могат хората да живеят на такова място? — попита Малия и внимателно отметна воала си, за да отпие от купата разрежено с вода вино.

— Не са много онези, които го правят по свой избор — обясни Спринголд. — По-силните народи завземат хубавите пасища и плодородната земя и изтикват по-слабите в джунглата или в пустинята.

— Така е — потвърди Конан. — Готов съм да се обзаложа, че в планината ще открием многобройни и добре въоръжени пастири-воини.

Вниманието на кимериеца беше привлечено от случките, които се разиграваха на няколко крачки от него, където моряците бяха запалили свой собствен огън и тихо разговаряха около него. Не можеше да дочуе думите им, но от погледите и жестовете на мъжете разбра, че обсъждат аквилонците, седнали около него. Безпогрешно различаваше бучащия глас на звероподобния Уму, който непрекъснато му хвърляше красноречиви презрителни погледи.

Откак бяха слезли на брега, предишната сдържаност на Уму беше отстъпила място на неприкритото му нахалство, но нещастникът винаги спираше малко преди да даде повод на Конан за открит двубой. Каквото и да казваше Уму, останалите явно се съгласяваха с него.

Мъжете оголваха зъби и попипваха остриета на ножовете или копията, с които част от тях се бяха сдобили от борана. Това предвещаваше големи неприятности. Кимериецът не можеше да разбере какво ги подтиква да се държат по този начин. А при тези опасности беше абсолютно наложително малкият отряд да остане сплотен.

Но каквато и да беше причината, Конан нямаше намерение да търпи и занаят пред поведението на моряците. Може би един бърз и груб урок щеше да бъде от най-голяма полза за всички.

Следващите два дни се отдалечиха още повече от морето. Тук джунглата толкова се приближаваше до реката и дори надвисваше над нея, че трябваше постоянно да внимават някоя отровна змия да не падне върху тях от клоните на дърветата. От време на време минаваха покрай малки селища с цилиндрични колиби от кал и с конусовидни сламени покриви. Жителите им се скупчваха на брега и любопитно оглеждаха чужденците. Необичайната гледка караше малките деца да подскачат от удоволствие. Странните, светли същества им приличаха на призраци, но кой е чувал призраци да се показват денем?

В края на втория ден стигнаха до едно по-голямо селище, разположено в подножието на величествен водопад. Катарактът^[1] падаше на многобройни ручеи, които по средата на гигантската скала се събираха в един огромен, пенлив поток, а той изливаше водите си върху черните зъбери. Водните пръски се превръщаха в пера и от попадналите в нея слънчеви лъчи се образуваше прекрасна дъга.

— Колко е красиво! — възкликна Маля.

— Да — съгласи се Улфреде, макар и неохотно, — само че оттук нататък трябва да се катерим.

Жителите на селото ги приветстваха и им помогнаха да слязат на брега, а като разпознаха сред пътниците в канутата вожда си и завърналите се воини, започнаха да надават радостни възгласи. Мъглата, покрила всичко околоръст, приятно ги разхлади. Разтовариха стоката си и я складираха в една голяма колиба. Вождът разпреди гостите да бъдат настанени и да им се подготви гощавка.

— Стига толкова пирове и веселие! — замърмори Улфило. — Искам да се заемем със задачата си.

— Трябва да си изберем носачи — каза Конан, — а аз искам да вземем най-добрите. Ще ни трябва време поне до утре следобеда докато съберем доброволците и решим кои ще вземем. Повярвай,

после това ще ни спести време. Болни или сакати носачи ще ни забавят много повече, отколкото един кратък престой тук.

— Ще трябва да ти повярвам — прие Улфило, макар и видимо недоволен.

Конан видя, че Спринголд наблюдава водопада като омагьосан.

— Какво видя във водата, приятелю? — попита кимериецът.

— Точно този е! Гигантският водопад! Виж, точно както пише в „Летописа на пътешествието на капитан Белформис“: започва с бели ручейчета, после се слива в един поток и завършва с мъгла. Дори и вечната дъга е точно както я описва.

— Виж ти! И какво друго разказва за това място древният капитан?

— Тогава тук също е имало селище, но обитателите му са били по-различни от тези. Били са по-високи и по-светлокожи. Такива бил срещнал до брега на морето. Живеели в дълги дървени колиби, а не в цилиндрични колиби от пръст.

— Това значи ли, че сме стигнали до целта си? — попита Конан.

— Имаме още доста да вървим. Но това значи, че сме на прав път.

Вечерта огледаха мъжете, които им показва вожда, и избраха онези от тях, които изглеждаха най-силни и издържливи. Събраха трийсет души. През това време вестоносци изтичаха до съседните селища да разпространят новината, че са дошли чужденци, които предлагат добра стока срещу носачи.

След това водачите на експедицията седнаха около огъня с вождовете и ги разпитаха подробно за земите, които им предстоеше да изминат, след като изкачат скалата. Местните жители не можаха да им дадат много сведения, защото рядко се осмеляваха да ходят дотам. Местният шаман беше пътешествал из планините, но упорито отказваше да разкаже какво е видя отвъд скалата и твърдеше, че там дебне проклятие, което ще те постигне, ако не владееш необходимата магия за защита.

Докато разговаряха, откъм дърветата се появи една странна фигура — много висок мъж, който не приличаше по нищо на местните жители. От горе до долу беше увит в червена, подобна на роба, дреха, а в ръката си държеше секира с дълга дръжка. Косата му беше оцветена в охра и бе вързана на опашка — като гребен от конски косми

на върха на шлем. Кожата му имаше меден оттенък и вървеше бавно, с голямо достойнство.

— Кой е този човек? — попита Конан, докато измерваше новопристигналия с поглед.

— Това е Гома. Живее сам и не е от никое племе. — Вождът говореше с презрение, защото по тези места човек без племе е все едно човек без достойнство. — Пристигна тук преди няколко години, може би преди десет.

— Човек, който няма племе, е живял тук толкова дълго? — учуди се Конан. — Че как е оцелял?

— Не работи, но се бие на страната ту на един, ту на друг вожд. Голям воин е, не мога да си кривя душата.

Мъжът спря пред тях и ги изгледа високомерно.

— Казвам се Гома. Чух, че вие, белокожите, ще пътувате към планините. Ще дойда с вас. — Говореше на търговски кушитски език с акцент, по-различен от този на местните жители.

— Имаме нужда от носачи — съобщи Улфило. — Свали си робата, за да видим дали си здрав и силен.

Високият воин се изсмя.

— Никой не може да ме накара да си сваля робата, а и никога не ще мъкна нещо като роб.

— Тогава се махай — прогони го Улфило. — Имаме нужда само от носачи.

Спринголд вдигна ръка.

— Не бързай толкова. Гома, защо трябва да те вземем със себе си? Както сам виждаш, имаме много опитни воители, до един добре въоръжени.

— Но нямате водач. Само старият шаман е стигал до планините. Никой не е ходил отвъд.

— А ти бил ли си отвъд планините? — попита Улфило.

— Да. Скитал съм навсякъде. Бил съм в онези планини, прекосявал съм пустинята зад тях, бил съм и в земите след пустинята.

— Лъже! — изсъска шаманът и разклати жезъла си и окачените по него кости затракаха. Огърлицата от изсушени човешки ръце пляскаше по слабите му гърди, докато той жестикулираше. — Никой не може да посети онези земи и да се върне невредим.

— Ето ме пред теб. — Гома се усмихна с превъзходство.

— Кажи, Гома — подзе Спринголд, — чувал ли си за Рогата на Шушту?

— Да. Това са два големи върха, единият бял, другият черен. Между тях има проход, а зад него — голяма долина.

— Той знае! — занемя Спринголд. — Говори истината. Значи старата книга не е излъгала.

— Не говори повече, Гома — нареди Улфило. — Ще ни бъдеш водач. Какво искаш да ти платим?

Воинът огледа стоките със същото презрение, с което беше погледнал към местните жители. Правилните му, строги черти го караха да изглежда още по-високомерен. Скулестото му лице би било хубаво, ако не беше нашарено от многобройни малки, декоративни белези. Подобни белези покриваха ръцете му и онази част от гърдите, която не беше покрита от робата. Явно навремето в малките ранички е била втъркана пепел, защото дебелият тъкан на белезите изпъкваше като малки черни мъниста на фона на медната кожа.

— Нищо не искам — съобщи най-накрая Гома. — Ще дойда с вас просто защото това ми харесва.

С тези думи той се обърна и се отдалечи в гората.

— Хм! — обади се Малия. — Извънредно странен човек.

— Какво мислиш за него, Конан? — попита Спринголд.

— Мисля, че познава земите, към които сме се отправили — отвърна кимериецът. — Не бих му обърнал гръб.

На следващия ден подбраха още неколцина носачи и се заеха с последните приготовления. На другата сутрин пое нагоре към върха на скалата, без повече да видят загадъчния Гома.

Напуснаха селището при първите лъчи на слънцето, сред жалния вой на жените, които не знаеха дали някога ще видят отново съпрузите си. В подножието на склона, на около половин километър от водопада, една тясна, мъчителна за изкачване пътека тръгваше нагоре по хълма и стигаше чак до върха.

Изкачването беше опасно и им отне по-голямата част от деня. Пътеката беше не само тясна и извита, но и цялата в храсти, които трябваше да бъдат разчиствани. За Конан, израсъл сред високи планини, тя не представляваше никаква трудност. Но на останалите им беше тежко. Особено недоволни бяха моряците. Тъй като не бяха

свикнали да изминават големи разстояния пеша, преходът им се стори голямо изпитание.

За Конан всяка пътека, която ги отдалечаваше от джунглите долу, беше добра. Можеше да издържи на почти всякакви условия, но единствено зловонните блатата не можеше да понесе. Кимериецът почти тичаше нагоре, като често спираше, за да махне от пътя някой скален къс или да отсече някой храст с меч си.

Като стигна върха пред него се ширна зеленина чак до сребърната ивица на хоризонта — морето. Дърветата тук бяха по-нарядко, а и лианите, които свързваха върховете им не бяха толкова гъсти. Лъхна го свеж, ободряващ въздух. Докато оглеждаше околността, видя от сенките да изниква позната фигура — Гома.

— По-издържлив си от спътниците си, чужденец с черна коса — отбеляза водачът.

— Планинец съм и съм свикнал да се катеря — отвърна Конан. — Сега ще дойдат и останалите.

Докато чакаха, Гома стоеше облегнат на дръжката на секирата си. Конан огледа с любопитство оръжието. Не беше като мощните секири, които носеха по Западните земи, а по-скоро леко оръжие, което от едната страна имаше извито острие, а от другата — шип, дълъг около десет сантиметра. Леката дръжка, дълга повече от метър, явно беше изработена от рог на носорог и накрая завършваше с топка, голяма колкото портокал. Кожен ремък съединяваше дръжката с китката на Гома. Конан знаеше, че подобна секира може да се върти с ослепителна скорост и да бъде отлично средство за нападение и защита в този край, където рядко се срещаха доспехи и шлемове.

Не след дълго започнаха да пристигат и останалите. Пръв изникна Улфило, уморен, но твърде горд, за да го покаже. Скоро след него пристигнаха Малия и Спринголд, като неприкрито пуфтяха. Следваше ги Улфреде с част от моряците. Останалата част от екипажа се беше смесила с редицата носачи.

— Както виждам, нашият приятел най-сетне се е присъединил към нас — каза Улфило.

— Конан има вид на придворен след сутрешна разходка в дворцовите градини — намусено отбеляза Малия.

Конан преведе забележките им на Гома, който се засмя, развеселен.

— Скоро не ще се катерите — увери ги водачът, — но отсега нататък започват големите опасности и трудности.

— Трудности дори и за тебе, така ли, Гома? — попита капитанът. Чернокожият се ухили.

— В пустинята, която предстои да прекосим, дори и мъж като мене може да достигне края на силите си.

Улфреде изгледа гневно аквилонците.

— Снощи той спомена нещо за някаква пустиня. А вие не сте споменавали нищо за никакви пустини.

— Те за нищо не са говорили много — изруга Конан. — Според мен вече е време да научим повече за това, което ни чака. Хайде, стига вече! — нетърпеливо ги подкани той. — Едва ли се боите някой тук да не ви подслушва или да ви шпионира.

С широк жест той посочи към девствената гора наоколо и към огромния зелен килим в краката им.

Улфило се почувствува неловко и само каза:

— Ще си починем тук един час, докато си поемем дъх. После продължаваме.

Моряците налягаха по земята, а носачите оставиха товара си. Неколцина изтощени моряка все още се влачеха по нанагорнището.

— Конан, Улфреде! — извика Улфило. — Елате с нас!

Двамината извикани последваха тримата аквилонци под дърветата. Гома остана на мястото си, загледан на изток, потънали в мисли. Петимата седнаха на земята. Спринголд свали торбата от рамото си и я отвори. Извади оттам някакви книги и документи и започна разказа си.

— През целия си живот съм бил книжовник и съм изучавал великите пътешествия на миналото. Преди няколко години, докато четях в необикновената библиотека на аквилонските крале в Тарантия, попаднах на някои книги, които описваха морските експедиции на отдавна изчезналото кралство Ашур. В една от тях се разказваше удивителна история: някои си капитан Белформис, докато търсел нови търговски маршрути по Черния бряг, попаднал на многобройни следи от съвсем древна цивилизация, изчезнала още преди хиляди години. Това било империята Ахерон. В планините на изток оттук капитан Белформис открил знаци и символи на империята Ахерон и нейните богове.

— Ахерон! — възкликна Улфреде. — Това име се споменава в легендите. Но тази земя трябва да е била далеч на север.

— Точно така — отвърна Спринголд. — Струва ми се, че знам за тази земя не по-малко от всеки друг учен. За някои неща всички разкази са единодушни: ахеронците са били родственици, на стигийците, богатствата им са надхвърляли всяко въображение, но са били унищожени, когато хипербореите, нашите предци, са основали земите на Аквилония, Хиперборея, Немедия, Бритуния, Кот, Аргос, Граничното кралство и Коринтия. Когато векове след това Хиорбите превзели прекрасната столица на Ахерон — неповторимия Питон — ахеронците масово побягнали и се укрили южно от Стикс, при родствениците си стигийци. Така и не възвърнали потомствените си земи, а се смесили с останалото население на Стигия. Скоро около тази катастрофа бил измислен цял цикъл предания за последните дни на Питон. Много от тях са легенди, другите са описания на държавници и учени. Но никъде не се казва какво е станало със съкровището на Питонските крале.

— Едно кралско богатство не може да изчезне просто така — възрази Улфреде. — Нима кралят не е взел съкровищницата със себе си, когато е избягал в Стигия?

— Чел съм всички сведения за онези времена — продължи Спринголд. — Последният крал, управлявал Питон, се е казвал Ахмас. Тъй като разбирал, че наближава края на дългата война и че скоро ще се наложи да бяга, той взел мерки да запази съкровищата си. Знаел прекрасно, че високопоставените му роднини в Стигия, които с голяма готовност му предложили убежище, ще прехвърлят в техните собствени хазни богатствата му.

— Мъдър човек — съгласи се Улфреде. — Когато става дума за много пари, не може да имаш вяра никому.

— В последните дни преди падането на Питон, под прикритието на тъмнината една голяма флота отплавала на юг. Оттогава до наши дни никой нищо не е чул за нея. Много историци вярват, че флотата е откарала съкровището на Питон.

— А този крал Ахмас защо не си е прибрал богатството, след като стигнал безопасно място? — попита Конан.

— Така и не му се отдала възможност — обясни Спринголд. — Когато дошъл края на Ахерон, той не напуснал Питон веднага.

Изпратил семейството си и се заел с отбраната на столицата. Градът с пурпурните кули бил отбраняван улица по улица. По-голямата му част била разрушена. Ахмас отказал да изостави вярната си гвардия въпреки молбите на приближените си. Хвърлил кралските знаци, за да не се опитват нашествениците да го пленят, и загинал като обикновен войник при Рубинената порта на палата.

— Точно така трябва да умре един крал — заяви Конан.

Улфило кимна в знак на съгласие.

— В продължение на няколко поколения потомците му обитавали царските двореци на Стигия и се надявали да си възвърнат трона. Но след като станало ясно, че хипербореите изобщо няма да бъдат изтласкани от северните земи, стигийците се уморили да издържат ахеронците и те потънали в неизвестност. Никой не знае каква е била съдбата на последните благородни потомци на Ахерон.

— Нима никой от тях не знаел къде Ахмас е скрил богатството?
— попита Улфреде.

— Така изглежда. Никой от екипажа на флотата не се завърнал. Дори Ахмас да е поверил тайната на някой подчинен или роднина, то той трябва да е загинал, без да я сподели с друг човек.

Улфреде му подаде мях с вино и ученият отпи, преди да продължи разказа си.

— Много се развълнувах, когато открих в библиотеката дневника на капитан Белформис. Очевидно пътешественикът не е разбирал смисъла на откритието си, просто знаците му са се видели интересни. А тъй като старите книги са много прашни, аз отскочих до една кръчма наблизо, да промия гърлото си от праха.

— А книгата взе ли със себе си? — притесни се Конан.

— Да. В библиотеката вече ме познаваха, пазачите не си правеха труда да претърсват торбата ми на излизане, пък и никой не беше пипал тези книги в продължение на двеста години.

Улфреде се разсмя гръмогласно.

— Не се притеснявай, книжовнико, аз няма да те нарека крадец. Продължавай.

— В кръчмата срещнах един млад капитан, наемен войник. Хубавият младеж изглеждаше толкова тъжен, а аз толкова се радвах на откритието си, че седнах да пийна с него, и докато виното се лееше, му разказах какво съм намерил. Разбрах, че името на капитана е Марандос

и че той е по-малък син от древен благороднически род от Аквилония. Нямаше работа, бъдещето му изглеждаше мрачно, подобно на мнозина благородници, чувстваше, че занаята на наемник е под достойнството му. На всичкото отгоре... — Спринголд погледна смутено Малия — ... имаше млада жена с доста високи и скъпи изисквания.

— Това не е вярно! — разгорещено възрази Малия. — Тъкмо той настояваше да ме облича в коприна и да ми подарява накити, които не съм искала.

— Както и да е — засмя се Улфреде. — Младият войник е бил тъкмо от хората, на които една история за скрито съкровище би се сторила интригуваща, нали така, Спринголд?

— Прав си. Докато разговаряхме и продължавахме да пием вино, Марандос все повече се разпалваше да тръгне да търси мястото, описано така подробно от капитан Белформис. Признавам, дотогава не ми беше хрумвало да тръгна по следите на съкровището. Но аз бях просто учен, а той беше професионален авантюрист. Мисълта за опасности и лишения въобще не го възспираше. Нима съкровището на един древен крал не си заслужава риска?

— Да, така е — съгласи се Конан. — Но той е потеглил на юг с кораб и екипаж. Как си е позволил това със заплатата на капитан.

— Точно така — намеси се Улфило. — Брат ми дойде при мене: нещо, което, не е правил, откак е напуснал дома ни. Марандос е много горд и никога не би се обърнал към мене за помощ, освен ако начинанието не обещава добра печалба и за двама ни. В началото се отнасях недоверчиво, но след като Спринголд ми разясни нещата и ми показва множеството си открития, взех да се убеждавам, че ще спечеля, ако рискувам.

— Това не е всичко — каза Малия. — Разкажете им и останалото.

Улфило явно се смути, но послуша Малия.

— Да, реших се на риска не само заради брат си. Семейството ни преживяваше трудни времена. Кралят на Аквилония, Нумедид, ни мразеше и затова постепенно земите ни взеха да се топят. Реколтата беше бедна, а доходоносните войни — малко. Търсенето на съкровището беше една възможност да се възвърнат богатствата на рода ни.

— Аз настоявах, че всичко това е глупост, но нищо не можеше да разколебае съпруга ми и брат му. Непрестанно говореха за кораби и моряци, за походи и карти.

— Странно е, че сте повярвали на един непознат книжовник — отбеляза Улфреде.

— Още в самото начало Спринголд ни увери в честността си — каза Малия.

— А какво е предложил в замяна, ако всичко се окаже лъжа? — попита Конан. — Рядко се случва учен да има земи, хубави къщи или стада добитък.

— Дадох дума, че ако Марандос не открие каквото е казано в писанията, Улфило може да вземе главата ми — отвърна с достойнство Спринголд.

Настъпи мълчание.

— Обещал си им главата си? — Конан изпитваше непристорено удивление.

— Признавам, че клетвата му изглежда много странна — каза Улфило. — Но като благородник, не мога да се съмнявам в искреността ѝ.

Улфреде избухна в смях.

— Май всички сте луди.

Веселостта му беше съвсем непринудена. Ванирецът беше истински щастлив още от мига, в който се спомена думата „съкровище“.

— А сега разкажи за онова писмо, което Марандос ви изпратил от Хеми — подтикна Конан.

Думите му като че стреснаха останалите.

— Брат ми — започна Улфило — не стигнал до съкровището при първото си пътуване. Но преди останалите живи от отряда да го принудят да се върне обратно, успял да види мястото, където било скрито. Като стигнал Хеми, потърсил средства за още едно пътуване. След време с него се свързал един стигийски благородник на име Сетмий. Той се съгласил да предостави кораб, екипаж и пари за втора експедиция.

— Никога не съм чувал стигиец да прояви щедрост, когато става дума за пари — заяви Улфреде. — При пристигането си в Хеми брат ти

трябва да е изглеждал като опърпан бедняк. Как е успял да убеди този Сетмий?

— Високият произход на аквилонски благородник е очевиден за друг благородник, дори той да е облечен в дрипи — възрази Улфило.

Конан успя да остане сериозен при тези думи. Беше срещал много разорени благородници в наемните армии по света и знаеше, че те рядко се отличават с каквото и да било от другите освен с арогантността си.

— Второ — продължи Улфило, — той успял да докаже, че е по следите на голямо съкровище, пък и дал на Сетмий някои обещания и така получил подкрепата му. Точно по това време ни е изпратил писмото, в което ни призоваваше да го последваме с наш кораб, със смели и верни мъже, тъй като трябвало да се преодолеят огромни опасности, но пък наградите били несметни.

— Какво е обещал на Сетмий — поинтересува се Улфреде.

— Това не е ваша работа. Това касае Сетмий и семейството ми. Бъдете сигурни, че вашата награда ще е щедра. Сетмий е в Стигия и за момента не ни интересува.

Тъкмо в това Конан много силно се съмняваше. Аквилонците все още пазеха в тайна много неща. Да научиш нещо от тях беше трудно, отколкото да преодолееш многобройните врати, ключалки и капани към кралското богатство. Но той твърдо беше решил скоро да разкрие всичко.

— Е, достатъчно лежахме тук — заключи Улфило. — Надявам се, че сте доволни, и можем да продължим нататък. Може да изминем някоя и друга левга, преди да падне мрак.

— Аз ще съм доволен, ако наистина има съкровище и аз да получа част от него — съгласи се Улфреде.

Жизнерадостният тон на ваниреца не заблуждаваше Конан.

Капитанът също изпитваше подозрения, но засега смяташе да си мълчи.

Като видя чужденците да се връщат, Гома се усмихна.

— Сега готови ли сте, о, белокожи, да видите света такъв, какъвто го е създал Нгаи?

— Да — отвърна Конан, изпълнен с желание да види нови страни, каквото и да го чака там. — Покажи ни тази дива земя. Нямам търпение да чуя как свири вятъра в клоните на тези странни дървета.

Яките носачи нарамиха товара си. Водени от Гома, поеха към девствените дебри на неизследвани земи.

[\[1\]](#) Катаракт (гр.) — водопад. [↑](#)

ОСМА ГЛАВА

ГОЛЯМАТА РАВНИНА

Колкото повече се изкачваха, толкова по-нарядко ставаха дърветата. Гъмжеше от дребен дивеч, различни птици, маймуни и котки. В началото Малия радостно възклицаваше, когато изникваше някое странно животно, но после и това започна да ѝ омръзва. Но пък пътешествениците винаги разполагаха с прясно месо. Северняците отказваха да ядат маймунско, но за местните жители то беше ценен деликатес. Конан, който разузнаваше напред, често използваше лъка и стрелите си. Уловът закачваше по дърветата, за да може вървящите отзад да го приберат и изчистят.

Конан бе живял при различни условия, но този дивашки начин на живот му беше най-присърце. Условията в градовете винаги бяха ограничавали свободата му. Тук дивото в природата на кимериеца отново взе да надделява.

Сутрин Гома му даваше грубо описание на пътя, който предстоеше да изминат през деня, и трудностите, които налагаше терена, а после Конан оставаше сам. Твърде добър планинар, за да има нужда от пътека, всеки ден той изминаваше огромни разстояния встрани от основната цел. Зорко наблюдаваше дали няма да срещне човешки същества, които тук съвсем не биха се отнесли приятелски с тях. Но намираще само остатъци от стари ловджийски огньове. На някои места откриваше спретнато подредени в правоъгълник камъни. Беше убеден, че те са оставени от Марандос при един от двата му похода.

По хълмовете насекомите не бяха толкова многобройни, колкото в джунглата, така че на третия ден Конан хвърли ризата и бричовите си, за да се движи още по-свободно. Всяка сутрин, облечен само с препаска и сандали, със затыкнати на кръста меч и кинжал, с праметнати през гърба лък и стрели, той изчезваше като призрак между дърветата.

Това преобразяване на храбрия Конан, който и без това беше кален боец, в диво същество, по-примитивно и от аборигените, явно учудваше спътниците му. Чернокожите бяха здраво привързани към племето си, рядко излизаха сами в джунглата и тъгуваха, ако се разделят с родствениците си. Конан като че цъфтеше от самотата на новия си начин на живот. Сред пътешествениците единствено Гома сякаш разбираше промяната у Конан, сякаш знаеше нещо за кимериеца, което не беше известно на останалите.

Конан не забелязваше удивлението им, пък и да беше го забелязал, не би му обърнал внимание. Имаше чувството, че за пръв път от много години е истински жив. Самотният живот сред гората изискваше от него голяма бдителност. При всяка крачка сетивата му се напрягаха до краен предел. Всяка промяна в миризмите, които долитаха до ноздрите му, всеки звук, всяка следа от движение, дори най-малкият повей на вятъра, който галеше кожата му, му даваха някакви сигнали, по които той се ориентираше. Конан потискаше способностите си, когато беше в цивилизацията, но никога не ги губеше. Докато дебнеше някоя антилопа, можеше да проследи полета на птиците в небето, да подуши тревата, смачкана от някое препускащо копито, или да чуе как на десет крачки от него през тревата пропълзва змия, но нито за миг не забравяше за животното, което преследва.

Вечерта на деветия ден от похода Конан се върна в лагера, където го посрещна вкусната миризма на печено месо. Внезапната поява на кимериеца накара постовия да подскочи уплашен.

— Сет да те благослови! Конан — възкликна морякът, който стоеше на стража, — половината носачи са убедени, че си някакъв горски дух, който се е въплътил в човешко тяло, а напоследък и аз взех да мисля като тях.

— Ако трябва да те предупреждавам, че идвам, значи не си никакъв воин — отговори Конан. Завари аквилонците седнали край огъня, да разглеждат една от картите на Спринголд. Вдигнаха очи, когато той се приближи към тях. Конан извади нещо от кесията на кръста си и го хвърли на Улфило. Благородникът го хвана и го поднесе към светлината на огъня. Беше малка бронзова катарама със счупен език.

— Тази изработка е зингаранска — заключи Улфило.

— Вярно е — съгласи се Конан. — Намерих я в пепелта на един стар огън. Трябва да е от някоя експедиция на брат ти.

— Някой местен може да я е купил от търговците — възрази Спринголд.

Конан поклати глава.

— Местен никога не би изхвърлил парче хубав метал. Металът тук е твърде ценен.

— Значи все още сме на прав път — каза Малия. Тя огледа незабелязано кимериеца. Сега той ѝ изглеждаше много по-различен от онзи недодялан пътешественик, с когото се запознаха в Асгалун. Това полуголо, диво създание приличаше на жълтеникавите, петнисти котки, които бе зърнала да обикалят около огъня. Беше огромен, с големи мускули, които танцуваха под гладката му кожа, необичайната му грация наподобяваше грацията на силен хищник. Дори в погледа на святкащите му сини очи имаше нещо от свирепостта на лъва.

— Още колко трябва да вървим? — попита Спринголд. — Тези карти са твърде неясни, а в описанията се говори за всякакви случки, но не и за точните разстояния. Тук например пише: „През тази седмица посетихме различни селища и купувахме слонова кост на изгодна цена“. Но дали през тази седмица са минали две или сто левги, дали са посетили четири селища, или двайсет, не се споменава.

— Гома каза, че утре ще стигнем края на гората — обясни Конан. — След това ще минем през саваната и чак тогава ще стигнем до пустинята. Имаме още много път, а голям керван като нашия пътува със скоростта на най-бавния носач.

— Да се надяваме, че не е толкова далеч — каза Малия. — Моряците стават неспокойни, мърморят, че не са се пазарили за толкова дълго пътуване.

— Така ли мърморят? — ядоса се Конан. — Всички ли мислят така, или най-вече един от тях — Уму?

— Несъмнено той е подстрекателят — каза Спринголд. — Не мога да разбера защо Улфреде не възпре това нахално куче.

— И аз се чудя — съгласи се Конан. — Но няма да търпя човек, на когото не мога да разчитам. След като Улфреде не пожелае да се погрижи за този проблем, ще го реша аз.

Той заби копие в земята, а лъка и стрелите остави настрана.

— Какво ще правиш? — попита разтревожено Малия.

— Ще разменя две-три думи с екипажа — отвърна Конан.

Той приближи към големия огън, около който бяха насядали моряците и тихо разговаряха. Уму се захили към кимериеца и каза нещо на насядалите около него, които се засмяха в отговор.

Улфреде наблюдаваше развеселен.

— Здравейте, братя — извика Конан. — Доволни ли са всички тук?

Той не погледна към Уму, а останалите избягваха погледа му и мълчаха.

— Виж ти! — изцвили Уму. — Голият дивак благоволява да говори с нас! Тази кимерийска планинска коза е станала по-дива и от чернокожите кучета по крайбрежието.

— Не следиш за реда сред хората си, Улфреде — подхвърли Конан на капитана.

Уму се изправи, ухилен злобно.

— В морето думата на капитана е закон за нас, но това не важи на сушата. Такива са моряшките обичаи. Тебе пък защо ще те слушаме, кимериецо? Ти си дивак без род и родина. При това не си моряк — та кой моряк би живял в гората като звяр?

Той погледна към останалите моряци да го подкрепят, но те мълчаха. Конан знаеше много добре, че екипажът много предвидливо щеше да подкрепи победителя, в борбата за надмощие.

— А ти — предизвика го Конан — си един негодник, който прави заговори зад гърба ми и подтиква другарите ми към предателство.

Грозното лице на Уму се покри с червенина.

— Искам да си оправим сметките, кимериецо.

— Време беше — съгласи се Конан. — Тъпа свиня като тебе много трудно може да се прави на мъж.

Уму изкрещя и извади дългия си нож, чието извито острие заблестя на огъня. Мечът на Конан се озова в ръката му със същата бързина и оръжията засвяткаха с такава скорост, че зрителите не можеха да ги различат. Носачите забърбориха развълнувано, а моряците взеха да се провикват насърчително. Явно всички се радваха на рядкото забавление. Изключение правеха само аквилонците.

— Не можеш ли да ги спреш, капитане? — извика Маляя.

— Че защо да го правя? — попита Улфреде. — Когато един мъж жадува кръвта на друг, по-добре да решат проблема помежду си.

Мечът на Конан беше малко по-дълъг и по-лек от ножа на Уму, но извънредно дългите ръце на моряка пък стопяваха това превъзходство. Освен това той беше неимоверно силен и учудващо бърз за човек с неговите размери. Нито един от двамата не прилагаше кой знае какви фехтовачески умения. Но мереха мощта, скоростта и издръжливостта си и бяха достойни противници. Все пак умението да балансира мигновения рефлекс и най-вече издръжливостта наклониха везните в полза на кимериеца. Уму, несвикнал с подобни упражнения, взе да пуфти и да се задъхва. Конан дишаше спокойно, крайниците му се движеха точно, без да треперят, въпреки огромното натоварване. След време острието на Уму взе да трепери и вече не можеше да преследва смъртоносните си цели. Точно тогава мечът на Конан го изненада и промуши тялото му. Конан изтръгна оръжието си и прониза отново моряка, този път в гърлото. Уму рухна като отсечено дърво.

Конан стоеше и гледаше към екипажа, с меч в ръка, от който капеше кръв. Тялото му блестеше от пот, но дишането му беше все така спокойно.

— Някой да иска да заеме мястото на Уму? — попита кимериецът.

Един от моряците се изплю върху трупа.

— Повдигаше ми се от него.

— Така е! — съгласи се друг. — През цялото време виках за тебе, Конан.

Останалите също побързаха да покажат, че са на страната на победителя.

— Добре — заключи кимериецът. — Значи пак сме приятели. И повече няма да мърморите, че ви боляли краката. Като се върнем, всички ще сте толкова богати, че никога повече няма да има нужда да ходите пеша. Сега разкарайте тази мърша оттук. Хвърлете я някъде в гората, до сутринта ще изчезне.

Той се върна при по-малкия огън, като чистеше меча си със стиска трева. Улфило го потупа по рамото — жест на приятелски чувства, неприсъщ за високомерния благородник.

— Превъзходен бой, Конан — похвали го Улфило.

— И още как! — Спринголд също се вълнуваше. — Сега вече тези разбойници ще бъдат послушни.

— Ще бъдат — съгласи се Конан. — До следващия път. Какво има за вечеря?

На следващия ден Конан стигна до края на гората. От другата страна на хълма растеше само висока трева, а наклонът леко се снишаваше чак до линията на хоризонта. Промяната в картината беше много рязка. Дървета вече имаше съвсем нарядко и те не бяха големи и покрити с лиани, като в гората, а ниски, чепати, с особени, плоски корони. Храстите бяха събрани на гъсти туфи, пръснати тук-там из равнината, на не по-малко от стотина метра една от друга. Но не растителността привличаше неудържимо вниманието на Конан. Той остана подпрян на копието си цял час, докато най-сетне Гома изведе аквилонците и капитана на върха на хълма. Няколко мига всички стояха като втрещени, зяпнали от учудване. Магия първа проговори:

— Митра! Сънувам ли! Това не може да е истина!

— Истина е! — Тържествуваше Спринголд. — Чел съм описания на много пътешественици, но никога не съм си представял такова великолепие.

Пред очите им се беше разстлало огромно стадо от диви животни, не по-малко от двайсет хиляди глави. Започваше на не повече от сто крачки пред тях, където няколко стотин антилопи с извити рога кротко пасяха и продължаваше до хоризонта, чак докато животните станат по-малки от най-малките мравки.

Огромното разнообразие на дивеча беше не по-малко удивително от броя му. За разлика от Запада и Севера, където стадните животни са от един вид, тук мирно съжителстваха най-различни родове. Имаше много видове антилопи — от дребната, нежна импала с подобни на лира рога до масивното топи, което имаше размерите на боен кон. Много от тях бяха непознати за пътешествениците. Гома посочваше името на всяко животно. Сред антилопите, подобно на високи, величествени дървета, се разхождаха жирафи на малки, семейни групички. По гърбовете на черните бизони безгрижно се разхождаха птички и кълвяха мушиците по лъскавата им кожа. Имаше няколко вида диви коне, но преобладаваха зебрите със своите странни ивици. Имаше малки, петнисти кончета-джуджета, с размерите на едри кучета, които оспорваха територията на дивите свине с техните

огромни зурли, а съперничещи си стада бабуини^[1] се замеряха с камъни. Над всички се извисяваха, огромните слонове, които кротко бродеха насам-натам. Някои от по-старите мъжкари имаха толкова големи бивни, че трябваше да вдигат високо главите си, за да не орат с тях по земята.

— Колко са много! — възкликна Малия. — А е тихо като в храм.

За разлика от горските обитатели животните в саваната рядко издаваха звуци. Само от време на време пропяваше птица или пък разярен бабуин надаваше крясък.

— Колко много тревопасни! — отбеляза Улфило. — А къде са хищниците?

— Тук най-големите месоядни са големите котки — поясни Гома. — Но повечето ловуват рано сутрин или точно след залез слънце. Следобед можете да видите как гони жертвите си бързата като светкавица чита.

Вече беше пристигнала и останалата част от колоната. Поразителната гледка караше моряците да ахкат удивени.

Като хора на морето бяха свикнали с необятните пространства, но просторът пред тях гъмжеше от живот. Чернокожите недоволно мърмореха. Бяха свикнали да живеят в джунглата, сред сенките на гъстата растителност. Тази открита, гола равнина, населена с безброй животни, ги плашеше.

— Далече ли са онези планини пред нас? — попита Улфреде, сочейки на изток, където се очертаваше една сивосиня ивица. — В този океан от трева няма знаци, по които да се ориентира човек.

— Не се бой, бели човече — каза Гома. — Ще те превода и през него. — Той ги дари с още една от неговите високомерни усмивки. — И от зверовете не се страхувайте, аз ще ви пазя със секирата си.

Гома завъртя толкова бързо оръжието над главата си, че то направи един блестящ кръг. Той тръгна напред, а останалите го последваха. Улфреде вървеше и мърмореше:

— Ако не ни трябваше този чернокож негодяй, за да ни води, щях да го убия на място заради наглостта му.

— Само че той ни трябва, така че го остави на мира — каза Улфило.

— Той е много странен човек, — каза Малия. — Не прилича на останалите местни хора, с които се срещрахме. Макар да е дивак, държи

се не по-малко гордо от теб, братко. Дори по-гордо.

— Не, той просто се държи нагло — изруга Улфило. — Но сигурно се смята за благородник.

Спринголд реши да поговори с Конан и Гома и заситни с късите си крака, да настигне високите водачи.

— Кажи ми, Гома — заговори ученият, — според тебе какви хора може да срещнем в тази равнина? Макар че ми е трудно да си представя, че в това море от трева, пълно с диви животни, могат да живеят човешки същества.

Покрай тях мина семейство жирафи, което не обърна никакво внимание на дребните двукраки създания. Козината им беше бежова, цялата на малки петънца. Малките им космати рогца не бяха като на другите — къси, с топка накрая, а широко разклонени.

— Племето фашод често пасат животните си тука — отвърна Гома. — Добри воители са, нападат се един друг и си крадат стоката. Измерват богатствата си в добитък, дори богът им е бог на добитъка. Тук живее и племето зумба, хората на Големия щит и Малкото копие. Много са дребни, но са също добри бойци. Обработват земята и отглеждат кози. Селата им са малки и бедни, но носят хубави украшения и имат великолепни песни и танци.

— Може ли да ни приемат като врагове? — попита Спринголд.

— Тук всеки чужденец е враг, но ако сте силни и искате да търгувате, ще ви пуснат да минете.

— Човекоядци ли са? — попита Конан.

Гома извика и плю с отвращение.

— Не! Само по крайбрежието не се гнусят да ядат човешка плът. Тук, под голямото небе, в земята на Нгаи, мъжете са мъже, а не лешояди! — Той посочи една глутница петнисти хиени, която притича наблизо. — Хората по крайбрежието са като тези хиени. Хората от равнината са като лъва — свирепи и горди.

— Тази мисъл успокоява — заключи Спринголд. — Може да ни убият, но поне няма да ни изядат.

— Не е точно така — ухили се Гома.

— Какво искаш да кажеш? — попита учения.

— Че няма да ви изядат човекоядци, а животни. Тук не погребват или изгарят труповете. Оставят ги в гората, за да се върнат пак при

Нгаи. Животните пасат трева, хората ядат животни, а други животни изяждат хората. Това е, което радва Нгаи.

— Много утешително — клюмна уплашено Спринголд.

Докато прекосяваха обширната равнина, видяха много странни неща, които заслужаваха възхищението им. Пред тях препускаха смешните щрауси. Тези птици имаха силни, дълги крака, кълбовидни тела, дълги шии и миниатюрни глави. Тук-там, като сталагмити, над земята стърчаха колони от кафява пръст. Малия посочи загадъчните неща и попита какво представляват.

— Термитни хълмове — обясни Конан. — Термитите са много хищни. Ако забиеш в земята дънер с дебелината на човешки крак, след седмица той ще бъде прерязан.

— Необикновена земя — дивеше се Малия. — Като от сънищата. Птиците тук са с размерите на понита, а мравките строят дворци. А ей там едно кошмарно чудовище пасе до една сърничка, която е толкова миниатюрна, че ако някой ми я бе описал, нямаше да повярвам. — Тя посочи един огромен носорог, който мирно хрупаше трева до рогата антилопа, не по-голяма от заек, с тънички като тръстика крака.

— Тук могат да се видят далеч по-странни неща — обеща Конан. — И някои от тях съвсем не са толкова безобидни.

В късния следобед попаднаха на едно семейство лъвове. Грамадните, мързеливи котки се бяха проснали на земята, прозяваха се и се почесваха, гледаха пришълците със злобните си жълти очи, но не проявиха никакъв интерес към тях. След време се надигнаха и се отдалечиха, но не от страх, а защото човешката миризма очевидно им бе неприятна.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди Конан. — Особено след смрачаване — Той се наведе и вдигна една клонка. Беше окичена със смъртоносни шипове, дълги десетина сантиметра.

— Тук всички дървета и храсти са защитени по този начин. Ако стъпите върху някой от тях, бодилът се забие право в крака ви.

— Всичко в тази земя е настроено враждебно към чужденеца.

През нощта накладоха огън и по съвета на Гома го оградиха с кръг от бодливи храсти, който той наричаше „бома“.

— Това ще задържи ли настрана лъвовете? — попита Улфреде.

— Ще задържи настрана само някой болен или ранен лъв — отвърна Гома. — Само той би нападнал човек. Хората са прекалено

малки, за да нахранят възрастен лъв, камо ли цяло семейство големи котки. Обаче лъв, който е твърде немоощен и не може да хване бързите или силни животни, може в отчаянието си да нападне човек. Бомата ще ни предпази от хиените.

— Тия страхливи мърши? — изсумтя Улфреде. — Със същия успех ще ни предпази от тях и шепа камъни.

— През деня са страхливи — възрази Гома, — но нощем набират кураж. Челюстите им са по-силни от тези на лъва и могат да отхапят крак от един път.

— Нещо като сухоземна акула, а? — попита Улфреде. — Вярвам ти.

Тази и следващите нощи бяха много неспокойни. Ревовете на хищниците и на техните жертви разцепваха изведнъж мрака и караха заспалите мъже да грабват оръжието, да скачат и да се взират в тъмнината. След време разбраха, че подобни шумове не са опасни, и продължаваха да хъркат въпреки тях. Понякога до бомата се приближаваха слонове и любопитно се взираха, но не след дълго губеха интерес и продължаваха по пътя си.

Имаше толкова много месо, че скоро Малия взе да се оплаква от еднообразието на храната.

— Пак ли печена антилопа? — извика тя на десетата вечер, откак бяха излезли в саваната.

— Тя е от друг вид — успокои я Спринголд. — Тази имаше извити рога.

— Но пак е месо! — продължи да се жалва Малия. — Жадувам за хляб и плодове. Дори паница леца би ми дошла добре.

— Както си почнала, може да поискаш вино и бира — засмя се Улфреде. — На мен пък водата хич не ми харесва.

— Ти се радвай, че изобщо имаме вода — скара му се Конан. — Нищо, че е мътна и кална.

Въпреки жалбите си Малия цъфтеше. Вървеше по-пъргаво и по-уверено, отколкото по време на запознанството им с Конан в Асгалун. Нито храната, нито водата бяха навредили на здравето ѝ. Напротив, беше по-силна от когато и да било и вечер изглеждаше по-бодра от мъжете въпреки дългите дневни преходи.

Планините пред тях все повече се приближаваха. В началото склоновете им изглеждаха полегати като хълмове, но все повече

проличаваха истинските им размери. Върховете им бяха покрити със сняг, което показваше, че бяха по-високи, отколкото предполагаха мъжете в началото.

— Къде ще прекосим? — попита Конан водача.

— Виждаш ли онзи процеп? — посочи Гома.

— Да.

— Отправляме се натам. Изкачването е дълго и трудно, но само през този проход можем да преминем планините.

— Не виждам Рогата на Шушту. — Спринголд обърса потта от челото си.

— В края на прохода ще видиш и Рогата — обеща Гома.

— Значи наближаваме — заключи Малия.

— Току-що прекоси цялата равнина — напомни й Конан, — а все още смяташ, че „виждам“ значи „близо е“.

— От прохода до Рогата има още един голям преход — обясни Гома, — при това доста труден.

— Пустинята ли? — попита Улфреде.

— Пустинята — потвърди Гома.

Продължиха напред към планините. Преди да ги достигнат, срещнаха първите човешки същества, откак се бяха отклонили от реката.

Първо видяха не хората, а добитъка. Животните приличаха на волове, имаха дълги рога и най-разнообразна окраска. Имаше едноцветни, петнисти, шарени. Отдалеч пастирите им едва се виждаха, макар слънцето да проблясваше по върховете на копията им и елипсовидните бели щитове.

— Какво ще кажеш, Конан — попита Улфило, когато хората ги видяха и затичаха към тях.

— Мисля, че щом отглеждат добитък в толкова дива страна, са добри воители. Хищниците сигурно са постоянна заплаха за тях, а и според Гома те си крадат животните, също като моя народ. Такъв живот кара хората да стоят винаги нащрек и да боравят умело с оръжието си.

По команда на Улфреде моряците се събраха и застанаха нащрек, а носачите оставиха товара и загледаха тревожно. Носачите им бяха намалели. Някои се бяха завърнали по домовете си, други се бяха разболели или наранили. Двама бяха умрели от ухапване на змия. Един

беше излязъл от бомата през нощта и не се беше върнал. Решиха, че зверовете са го изяли. Друг просто почина, без никой да разбере от какво. Останали бяха около четиридесет.

— Това фашода ли са? — попита кимериецът Гома.

— Да. Ще видиш, че тези, които тичат към нас, са все млади мъже. При фашода момчетата пасат добитъка. Младежите го пазят. По-старите бойци пазят селищата им.

— Младите бойци винаги създават най-много проблеми. Дано тези не са толкова свирепи.

— Има ли вероятност да ни нападнат, Конан? — попита книжовникът, хванал меча си в ръка.

— Човек никога не знае, докато нещо не се случи.

Скоро пред тях застана редица от стотина млади бойци.

В ръцете си държаха копия с необичайно дълги и широки наконечници. Върху телата им бяха боядисани и изрисувани със странни фигури. Косите им бяха дълги, вързани на опашка. Имаха хубави черти, бяха гъвкави като пантери и нямаха нищо по себе си, ако не се броят перата, рисунките и накитите.

— Хубави мъже — възхити се Малия.

— Като за диваци са хубави — измърмори Улфило.

— Толкова си приличат — все едно са братя — отбеляза Спринголд. — Еднакви черти, еднакъв цвят на кожата, еднакво телосложение и само няколко сантиметра разлика между най-ниския и най-високия. Това е признак на силни родствени връзки. Сигурно никога не се женят извън племето.

— В момента обичайте им не са най-голямата ни грижа — намеси се Улфреде. — Въпросът е какво смятат да правят с нас.

Моряците нервно докоснаха оръжията си, някои сложиха стрели в лъковете си.

— Ако можем да избегнем боя, ще бъде добре — излая Улфило. — Помнете, на връщане трябва да минем по същия път. Дори ако сега победим, после ще ни чакат още по-многобройни.

— Така е — съгласи се Конан. — Едва ли ще ни нападнат, ако не застрашаваме тях и стадата им. От друга страна, те са прекалено млади бойци и ако малко ги раздразним, веднага ще ни нападнат.

— Доста си дипломатичен за един варварин, Конан — отбеляза Малия.

— Някога аз самият съм бил млад боец. Знам как разсъждават и как действат. Що се отнася до това, кимерийските планини и равнините на юга доста си приличат.

Известно време Конан оглеждаше войните. Направи му впечатление колко са спокойни. Не танцуваха, не виеха и не крещяха преди битката, както правят други племена. Конан разбираше, че по този начин се опитват да уплашат врага, но това говореше и за силно чувство за дисциплина. Мнозина носеха шапки от лъвска кожа, а на вратовете им висяха огърлици от зъбите на звяра, което показваше, че войните смело защитават стадата си от нападенията на хищните котки.

Един от бойците заговори. Нищо във външния му вид не го отличаваше от останалите. Гома преведе думите му.

— Пита кои сте и какво искате.

— Кажи му — отговори Улфило, — че сме търговци и че сме тръгнали към планините. Увери ги, че не искаме да им причиним зло, че носим стока за търговия и подаръци за вождовете им.

Гома преведе. Войните приеха съобщението му и не казаха нищо повече. Скоро пристигна друга, по-голяма група. Бяха предимно по-възрастни мъже. Приличаха на младежите, но имаха по-малко рисунки по телата си, а някои бяха с одежди като тази на Гома. С тях пристигнаха и неколцина невъоръжени старци, които крачеха с огромно достойнство и се подпираха на дълги, фино резбовани тояги. Те не носеха никакви накити, но дрехите им бяха по-богати, отколкото на останалите.

— Колкото по-високо стоят — каза Спринголд, — толкова по-малко накити носят.

— И толкова повече дрехи — допълни Малия.

— На младите воини им се позволява да се кичат — обясни Гома, — но не им се дава добитък. Всички стада принадлежат на старците. В това се изразяват богатствата и честта им.

Преговорите започнаха. Вождовете отвориха вързопите и заразглеждаха стоката. Фашода се смесиха с чужденците. Бяха учтиви с водачите на експедицията и с моряците, но се отнасяха с безкрайно презрение към носачите — за тях те не бяха нищо повече от товарни животни.

— Моите носачи не трябва да бъдат обиждани. — Улфило настояваше Гома да преведе думите му.

Един от старците сви рамене.

— Нима бихме направили нещо на добитъка на друг човек? И не очаквайте да се отнасяме с тях като с мъже.

Мъжете от фашода се интересуваха най-много от железните кюлчета, от които експедицията все още имаше значителен запас. Искаха също платове, мъниста, медна и месингова тел. Поровиха в една малка кутия с рибарски кукички и попитаха какво е това. След като им обясниха предназначението на непознатите предмети, взеха гръмко да се смеят. Както се оказа, те никога не бяха яли риба — смятаха я за много противна.

От близкото селище донесоха някакво местно питие и вождовете седнаха да се пазарят с водачите на експедицията. Тук нямаша обичай да разменят стоки, както племената в низината, но вождовете се заинтересуваха от това, с което белите търгуват, особено от желязото.

— Последните години бяха добри — обясни един стар вожд, с белези по лицето. — Тревата беше голяма, нямаше много болести сред хората и добитъка, справихме се с враговете. Имаме твърде много момчета, които напират да станат воини, та ни трябва копия за всички.

— Как ще се спазарим? — обърна се Улфреде към другите от експедицията. — На нас добитък не ни трябва, а те видяха стоката ни и може да решат да я вземат насила, ако нямат с какво да я купят.

— Ние сме тръгнали да търсим съкровища, а не да въртим търговия — обади се Конан. — Целта ни е да спечелим доверието на фашода, за да не ни нападнат, когато се връщаме. Кажете им да вземат каквото желаят. В замяна могат да съберат кожи и слонова кост, които ние ще вземем на връщане.

— Отлично — каза Улфило. — Гома, преведи им нашето решение.

Вождовете бяха изключително доволни от това благоприятно разрешение, защото на младите войни вече им бяха потекли лигите при вида на толкова много желязо, мед и бронз. Жените, дошли бързо от селото, с радостни възгласи разглеждаха обилието от разноцветни мъниста.

— Работата можеше да свърши зле — каза Улфило вечерта, докато отпиваха от дървените чаши и ядяха печените диви птици. — Но сега всичко е наред, щом като си отворихме пътя за напред и осигурихме връщането си обратно.

— Но трябва да разберем дали тези хора са видели Марандос. Той трябва да е минал по същия път — каза Малия. За нейна радост жените бяха донесли от селото мляко, плодове и питки хляб. Но след като бе яла до насита, сега отново я обхвана старата тревога за своя съпруг.

— Равнината е широка — каза Гома — и един такъв отряд като нашия може да стигне от водопада до прохода и по друг път. Но аз все пак ще попитам.

Няколко минути водачът разговаря със старейшините, после се обърна към Малия.

— Казва, че преди шест месеца те са обитавали пасищата далеч на север. Тези хора никога не стоят дълго време на едно място. Но твърдят, че жителите от едно село, на три часа път оттук, са видели преди известно време хора, които приличали на призраци. Може би е имало и бой, но те не са сигурни в това.

— Не бих казал, че тези сведения ще ни помогнат много — каза разочаровано Улфило.

— Ще трябва да ни помогнат — отвърна Конан.

[1] Бабуин (фр.) — Маймуна от семейство на павианите. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПЛАНИНСКИЯТ ПРОХОД

Преходът до подножието на планината мина леко, тъй като сега ги водеха млади воители фашода, на които тази задача се струваше като някакво забавление след скучното охраняване на селския добитък.

Но природата им беше приготвила най-неочаквано препятствие.

Първо се появи едно странно животно. Белокожите се разсмяха при вида му: беше един самотен мъжкар, който вървеше начело на редица от себеподобни. Момчетата фашода взеха да го сочат с копията си и да бърборят развълнувано.

— Какво има? — попита Улфило.

— Бойците казват, че трябва да спрем — преведе Гома, — защото е дошъл Кхну.

— Да спрем? — изрази Улфило удивлението си. — Заради това нещо?

Наистина съществото, което се беше приближило и ги гледаше безкрайно тъпо, беше по-скоро комично, отколкото страшно.

По размери беше колкото някоя по-едра антилопа, имаше глава, брада и рога на коза, но останалата му част като да бе събирана от различни животни.

— Да — потвърди Гома. — По-добре е да поспрем малко тука. Според преданието, когато Нгаи създавал света, му останали излишни части и той направил от тях Кхну: главата е от коза, предницата е от антилопа топи, задните части са от див кон, а мозъка му е като на щраус. Вместо с красота и ум Нгаи го надарил с една-единствена голяма способност, на която скоро ще станете свидетели. Направете лагер, бледолики, днес няма да вървим повече.

Макар да бяха учудени и да мърмореха, пътешествениците изпълниха съвета му. След около час тънката редица се превърна в множество от хиляди животни, които вървяха на север. Преди да залезе слънцето, равнината вече беше покрита като с килим, простираха се докъдето поглед стига. Както им беше казал Гома,

създанията бяха безкрайно глупави. Някои безпричинно се обръщаха и тръгваха обратно на юг. Други спираха на едно място, клатейки насам-натам глава. Трети тичаха в кръг, докато не паднат от изтощение.

Пътешествениците убиха няколко за месо, но другарите на нещастните жертви продължиха да вървят на север, без да обърнат на това ни най-малко внимание.

— В целия свят не може да има толкова животни! — възкликна Малия, замаяна от гледката.

— Според Гома това не е единственото подобно стадо. Има стотици като него и всяка година мигрират от юг на север и обратно в зависимост от смяната на сухия и влажния сезон.

— Добре, че пътуваме пеша — отбеляза Улфило. — Обзалагам се, че след преминаването на такова стадо, конете биха умрели от глад.

Конан стоеше до животните и наблюдаваше движението им. След малко към него се присъедини Гома. Двамата гледаха известно време преселението, а после чернокожият заговори:

— Харесва ли ти гледката, воино?

— Да. Цял живот съм бродил, винаги ми е омръзвало да стоя на едно и също място и съм искал да отида в непознати страни. На север се преситих от кралствата с техните безкрайни войни, и още повече от мира, който постигнаха. Когато тези безумци дойдоха да ме уговорят да тръгна с тях на това безумно начинание, ми предложиха голямо възнаграждение. Но ако трябва да бъда честен, приех не заради него, а за да видя нови места и нови неща. Това — той посочи изпълнения с животни простор, — е нещо, което не съм виждал досега. Каквото и да стане, няма да съжалявам за това пътешествие.

Гома се засмя.

— Така разсъждават истинските любители на приключения. От племето си само аз съм пътешественик и съм видял много земи и странни за моите сънародници гледки, неща, които се радвах, че видях, макар някои от тях да бяха доста страховити. Но след време човек трябва да се завърне у дома, нали?

— Може би — отвърна Конан. — Откак напуснах родината си още като момче, съм се връщал там, но никога не съм се задържал за дълго. Вкъщи ли се връщаш сега, Гома?

— Може би е така, бели човече.

Миграцията на животните ги задържа два дни. Накрая пътниците взеха да подозират, че те вървят в кръг и минават покрай тях отново и отново. Най-после стадото намаля дотолкова, че можеха да видят другия му край, после бързо намаля и се превърна в редичка стари, болни и немощни екземпляри. Тези нещастни създания бяха обречени да умрат, тъй като другарите им отпред унищожаваша тревата до последното й стръкче. Когато отрядът пое отново на път, равнината приличаше на кралска ливада, окосена старателно от придворния градинар. Беше гъсто покрита с изпражнения, които щяха да се превърнат в тор за тревата през следващата година. Чакали, хиени, лешояди и другите животни, които се хранят с мърша, се събраха в равнината, за да попируват с изобилието от трупове.

Преди да стигнат планините, още веднъж срещнаха местни жители. Бяха малко по-ниски от фашода, но затова пък по-яки и мускулести. Кожата им беше лъскава и извънредно тъмна, почти черна. Щитовете им, с човешки бой, бяха покрити с необработена волска кожа. Мъжете носеха къси кожени препаски. Ленти от живописна маймунска кожа украсяваха ръцете и краката им.

Храбрите войни се изсипаха от селището, направено от цилиндрични колиби и се строиха в две редици, почти долепили щитовете си един до друг.

Улфило въздъхна.

— Пак ли трябва да изпълняваме същия номер?

— Така изглежда — отвърна Спринголд.

— Тогава вадете подаръците. Гома, какво казват?

Намазан с мас воин, с къса брадичка, говореше с водача на младежите от фашода.

— Вождът на зумба пита: „Да крадете добитъка, жените и козите ни ли сте дошли?“ Фашодът му отвръща: „Добитъкът ти е изпосталял, жените ви са грозни, а никой истински воин не се занимава с кози. Само придружаваме тези бледолики по пътя им към планините.“

Вождът обърна поглед към чужденците и трито щраусови пера на главата му се заклатиха. Гома продължи:

— Капитанът пита: „Други бледолики?“

Малия сграбчи ръката на Улфило.

— Те са виждали Марандос?

— Бъдете готови — предупреди Конан. — Може би те са се били с него.

Но поведението на племето зумба не изглеждаше застрашително. Като че повече се бояха от момчетата от фашода, отколкото от белокожите им приятели. След дълги преговори се споразумяха и търговията започна. Зумба бяха земеделци и предложиха на гостите си много видове храни. Както беше казал Гома, имаха по-големи музикални наклонности от съседите си и сложните им, хармонични песни изпълниха вечерния въздух, прекъсвани от време на време от някой буен танц под съпровод на барабани. Фашода гледаха от страни, облегнати на копията си.

Посред веселбата отнякъде изникна една странна фигура. Появата ѝ накара пеенето да замлъкне, танците забавиха темпото и спряха, а накрая прекъсна насред такта и последния барабан.

Пристигналият беше дребен мъж, целия покрит с огърлици от кости, животински лапи, пера и резбовани фетиши. Носеше жезъл, по който тракаха подобни накити. Лицето му беше оцветено в бяло, с изключение на малка ивица покрай очите. Приличаше на череп. При приближаването му зумба се отдалечиха. Мъжът насочи жезъла си към пришълците.

— Вие ще прекосявате планините! — изрече той на езика на търговците, който беше разбираем за тях. — Там ви чака само смърт! Отвъд е свещената земя на нашите богове. Не бива да ходите там! Забранявам на зумба да тръгват с вас.

— Кой е този? — попита Улфило.

Гома разпита вождовете и отговори:

— Това е Умбасо, върховен шаман на всички зумба. Живее далеч оттук. Не зная как е разбрал за пристигането ни.

— Има ли достатъчно власт, за да забрани на тези хора да ни предоставят носачи?

— Скоро ще разберем — отвърна Гома.

Шаманът започна да се кара на хората си и по лицата им се изписа истински страх.

— Без съмнение тези хора нямат истински жреци — изсумтя презрително Спринголд. — Как е възможно шаманските знания да се събират, натрупват и предават без изкуството на писмото?

— Достатъчно е това, че се страхуват от проклятието му — изрече с отвращение Конан.

Един от вождовете започна бързо да говори на Гома, който преведе.

— Казва, че в никакъв случай не може да предостави хора да носят товара ни, щом Умбасо забранява. Няма да се бият с нас и няма да ни спират, но отиваме сами и на своя глава.

Улфило хвана дръжката на меча си и загледа заканително шамана.

— С най-голямо удоволствие ще убия този мръсен шарлатанин.

— Аз също — каза Конан. — Но не бих те посъветвал да го правиш. Може да се наложи да тръгнем оттук с по-малко багаж. Какво ще кажеш, Гома? Това ще направи ли успеха на пътуването ни невъзможен?

Гома сви широките си рамене.

— Истинските мъже могат да издържат на всичко. Хора, които не могат да живеят на този свят без удобства, не бива да предприемат неща, които искат сърце на воин.

— Май че току-що ни предизвикаха.

— Мога да издържам на трудности не по-зле от който и да било друг — засегна се Улфило.

— А миледи — сети се Улфреде.

— Досега да съм се оплаквала? — попита високомерно Малия.

— Да — сръза я Конан. — Но беше главно заради насекомите. Улфреде, какво ще кажеш за моряците?

— Ще ми се подчинят — увери го капитанът.

Конан се съмняваше в това. Ако пиратският екипаж се съгласи да премине през такива изпитания, значи Улфреде им е разказал нещо за съкровището, а това беше лошо.

— Продължаваме към планините — съобщи Конан на вожда на фашода. — Идвате ли с нас?

— Не се страхуваме от този магьосник зумба и неговите проклетия — отвърна боецът.

Но кимериецът долови смущението му. Останалите воители поглеждаха крадешком шамана, като не искаха да покажат открито страха си от някакъв прост зумба.

Конан се изправи и отиде да поговори с Умбасо лице в лице.

— Защо ни пречиш да прекосим планините?

Магьосникът се усмихна хитро.

— Не съм казал, че не можете да ходите там. Какво ме е грижа дали ще се случи нещо на някакви си чужденци? Боговете в онази земя нямат нужда аз да ги пазя. Те ще ви причинят каквито си пожелаят страдания. — Очите му блестяха странно. — Но няма да допусна моите хора да загинат.

— Защо смяташ, че боговете на планините и на земята отвъд са по-различни от боговете на равнината?

— Тамошните сили не като нашите — той тропна с жезъла и продължи, почти пеейки думите си: — Много, много отдавна на тази земя пристигнали човеците и получовеците. Те прекосили планините и минали отвъд. Донесли със себе си нов бог, ревнив бог, който не търпял никого другого. Когато човеците и получовеците умрели, били превърнати в духове, които да пазят земята на новия бог. Ако ги срещнете, ще ви убият и ще изядат душите ви. — Шаманът се усмихна отново. — Но кой съм аз, та да ги лишавам от жертвоприношението им?

— Но бели хора като нас са идвали тук и са преминали отвъд. Някои са се върнали, после са дошли отново. Хора, които се боят от богове и духове, не биха постъпили така.

Усмивката на Умбасо се превърна в злобна гримаса.

— Вярно е, бели хора отидоха натам и неколцина се върнаха, но не бяха същите. А ето че подмамиха още свои другари в забранените земи. Сигурно духовете са опитали вкуса на душите им и сега искат още.

— Как се казва този чуждестранен бог? — попита Конан.

— Казва се Майят — отвърна Умбасо.

Това име накара аквилонците да се размърдат смутено.

Конан не обичаше магьосничествата и не му харесваха приказките за богове и духове, които ядат души. Но изпитваше силно желание да надзърне какво има отвъд планините. Когато му се отдаде такава възможност, дръпна Спринголд настрани.

— Шаманът нарече бога Майят. Ти чувал ли си за такъв бог? — попита кимериецът.

— Ами... да, Майят е стигийски бог и се смята за един от най-древните богове. За разлика от останалите обаче Майят няма форма.

Никога не го изобразяват с човешки или животински образ. В най-древните текстове Майят се описва като съдник на мъртвите, който решава съдбата на всеки отделен човек. Ако Майят е доволен от починалия, той го дарява със задгробен живот, който да прилича на живота на земята, но без страдания и изтощение.

— А ако Майят не е доволен?

— Ами, хвърляли душите на недостойните на едно чудовище, което наричали Лапачът на души — Спринголд прочисти гърлото си. — Все пак, човек не бива да се разстройва от думите на някакъв варварски знахар. Какво знае той, освен недодяланите племенни суеверия и дребни магии с незначителна сила? Всичко това вероятно е само предание, което местните си разказват един на друг. Те са полуномади и несъмнено при падането на Питон са живели много далеч оттук.

Ученият сякаш искаше да убеди сам себе си.

— Може и така да е — каза Конан. — Но всичко стана прекалено объркано. Повече изненади няма да търпя, книжовнико?

— Разбирам възмущението ти, приятелю, и те уверявам, че не бива да се боиш! Хм, самата мисъл, че един древен стигийски бог може все още да пази съкровището, е абсурдна по всички стандарти на познанието и науката, както на естествения, така и на свръхестествения свят.

— Спринголд — отвърна заплашително Конан, — ако не те харесвах, щях да те убия само заради многословието ти.

Когато започна прехода на следващата утрин, всички бяха потиснати. Бодри бяха само носачите, които знаеха, че скоро ще бъдат свободни да се върнат у дома си. На фона на мрачните лица на другите винаги веселото лице на Улфреде се открояваше. Конан беше мрачен, а аквилонците — неспокойни. Най-сърдити изглеждаха моряците. Те отново се събираха на групички и си шепнеха нещо. Конан се чудеше дали няма да стане нужда да им даде още един урок за назидание.

Два дни по-късно бяха вече в подножието на планината. Високо горе се белееха скалистите ѝ върхове. Склоновете бяха целите в зеленина, но изведнъж се появяваше опасен пояс назъбени чукари. Носачите изкопаха яма и прибраха онези запаси, които не можеха да носят по-нататък. След това поеха към домовете си, съпроводжани от

фашода, съгласили се неохотно да охраняват чернокожите до началото на земите им.

Силно намалялата група гледаше планините с мрачна решителност.

— Няма какво повече да се бавим — заяви Улфило. — Да вървим.

— Да вървим — съгласи се Улфреде. — Мъже като нас нямат нужда от палатки и други подобни глезотии. Ще си носим оръжието като досега, ще вземем и най-необходимото за този преход. Всичко останало ще намерим по пътя.

Хората му като че не споделяха увереността му, но един гневен, предупредителен поглед ги накара да не възразяват.

— Води ни, Гома — нареди Конан.

Водачът им се ухили.

— Ще ви водя. Сбогувайте се с безгрижните дни, сега започваме мъжката работа.

С тези думи той ги поведе нагоре по склона.

Промяната от тревистата равнина към гористата планина беше необичайно рязка. Дърветата не бяха огромни, като онези в равнините, но растяха нагъсто и принадлежаха към странни видове. Животните също бяха по-дребни: маймуни, човекоподобни, малки сърни и много разновидности на дивото прасе. Не липсваха и хищници, които да се хранят с тях. Из сенките обикаляха петнисти и едноцветни котки, през шумата се плъзгаха огромни змии.

Пътят им минаваше по коритото на отдавна пресъхнала река и трябваше да скачат от камък на камък, което наподобяваше изкачване по някаква гигантска стълба. Преди да е минал и час краката им вече не издържаха от умора и Улфило трябваше да обяви почивка.

— Няма ли по-хубав път? — попита той Гома.

— По този път рядко минава някой — увери го водача. — Дори и животните го избягват. Малкото хора, които са вървели тук, са оставили много малко следи. Но нима не знае всеки пътешественик, че водата винаги избира най-лесния път?

— Това обикновено е вярно. — Спринголд се задъхваше, а краката му трепереха от напрежение. — Но този път, макар и да е най-пряк, скапва силите на човек.

— Въпреки това ще трябва да вървим по него — настояваше Гома. — В най-долната част на склона няма друг. Под дърветата е толкова стръмно и хлъзгаво, че някой може да се спъне и да падне. Освен това има много отровни змии.

— Наехме Гома, защото познава пътя, Улфило — намеси се Малия. — Досега ни е водил добре.

Малия носеше най-лекия товар и не беше уморена колкото другите. Но цялата беше в драскотини и синини.

— Ти какво мислиш, Конан? — попита Улфило.

За разлика от останалите Конан беше напълно свеж, като че току-що беше станал от дълъг сън.

— Аз съм отгледан сред такива стръмни планини — отвърна Конан, — само дето не бяха толкова зелени. Гома казва истината. Отново ще тръгна напред да разузнавам. Може да намеря някакви следи, защото не знаем дали Марандос е поел по този път — Той огледа изпитателно аквилонците. — Или пък знаем?

— Марандос говори за планините — каза Улфило, — но не споменава по кой път ги е изкачил.

— Много добре — съгласи се Конан. — След тази почивка тръгвам напред. — Той се обърна към Гома. — По склона има ли места, подходящи за лагер?

— Не са особено удобни, но стават.

— Удобствата не ни интересуват — заяви Малия. — Важното е да достигнем крайната си цел.

Думите ѝ накараха Конан да се замисли. Не споменаваше нищо за съпруга си. Дали пък не я вълнуваше повече съкровището, отколкото съдбата на мъжа ѝ?

Кимериецът нямаше търпение и като остави другите да почиват, изчезна сам в гората. Ниските дървета пропускаха изобилие от слънчева светлина, което позволяваше да се развиват и по-дребните растения. Земята беше покрита с висока трева и храсти и това налагаше Конан да върви с крайна предпазливост, защото смъртта дебнеше на всяка крачка. На два пъти видя горили — огромни, човекоподобни маймуни, които според легендите са свирепи, страшни същества. Тези се оказаха обаче срамежливи и плахи. Когато го пресрещнаше някоя група, някой огромен мъжкар го гледаше в очите заплашително, докато останалите избягат в храстите, после и той се

обръщаше и избягваше. Но Конан знаеше, че такова бягство в никакъв случай не беше проява на слабост. Знаеше, че и най-дребните женски са по-силни от който и да било човек.

Диви прасета се срещаха на всяка крачка. Конан знаеше, че ако бъдат предизвикани, тези животни са също толкова опасни, колкото и лъвовете. Извитите нагоре бивни на глигана можеха в миг да разкъсат човек, а относително дребния ръст го правеха по-бърз в нападението. За голяма изненада срещна малка група носорози. Чудеше се какво правят в планината тези равнинни животни, но след като видя и следи от слонове, се убеди, че очевидно склоновете обитават и по-едри представители на животинския свят.

Но най-много търсеше признаци на човешко присъствие. Знаеше, че в планините живеят хора, ниски, дребни на ръст, изтикани от по-многобройните и военолюбиви народи. Беше чувал, че те ловуват с намазани с отрова стрели. Но много по-опасни можеха да бъдат самотниците, прогонени от племето си в равнината, които тук, в планината, се мъчеха отчаяно да оживеят. С тях едва ли можеше да се постигне съгласие, защото не са обвързани от племенни обичаи или от заповедите на вождя. Конан навремето сам беше такъв изгнаник и добре познаваше този тип хора.

Намери човешки следи, които показваха, че оттук е минал неголям ловен отряд. Имаше остатъци от множество огньове, някои от които угаснали преди години. Намери счупени наконечници на стрели от кремък, но не и признаци, че оттук е минала някоя от двете експедиции на Марандос.

Когато се върна при спътниците си привечер, откри, че те се чувстват още по-зле от преди. Изкачването по стръмните планински склонове се бе оказало по-трудно от целия досегашен път. Дори и Улфреде седеше на земята и охкаше, докато масажираше схванатите си крака.

— Ти, кимерийска коза проклета! — извика той, щом зърна Конан. — Как смееш да се явяваш тук с този вид на момченце, което е излязло на сутрешна разходка из хълмовете?

— Навремето ванирците бяха известни като добри катерачи — присмя му се Конан. — На крайбрежните зъбери на Ванахайм беше пълно с мъже, които ловяха птици и събираха яйцата им.

— Да, обаче след двайсет години на борда на кораба съм си изгубил способностите.

— Видя ли нещо, Конан? — попита Малия. Изглеждаше изтощена, но се държеше.

— Само храсти и дървета. Не личи да са минавали други хора освен ловци.

— Нагоре има ли изгонени от племето си аборигени? — поинтересува се ученият.

— Да, може да срещнем изгнаници. Или нещо далеч по-лошо — мрачно предсказа Гома.

През нощта спаха дълбоко, а на другата сутрин се събудиха целите схванати и натъртени. На втория ден напредваха още по-бавно отпреди, но след това свикнаха с тежкия терен и дори настроението на моряците се пооправи.

Докато се изкачваха, флората рязко се промени. Вместо широколистни, дебелостволи дървета, взеха да срещат папрати с височината на дърво и цветя с неестествена окраска и размери. Растенията като че изникваха от самите скали. Видяха растение, чието шестметрово стъбло беше покрито с кора, а от върха му стърчаха меки кактусови израстъци, покрити с бодли.

Ниски облаци захлупваха местността, мъгла се стелеше около пътниците и ги мокреше с постоянна, лека роса. И без това окъсаните им дрехи гниеа от непрекъснатата влага, трябваше и непрекъснато да лъскат оръжието си, за да го предпазят от ръжда. Но поне се бяха отклонили от скалистото речно корито. Земята между необикновените растения и самотните зъбери беше открита, покрита с мъхест килим, приятен за уморените им и наранени от каменната пътека крака.

— Как издържаш, Конан? — попита Малия кимериеца, който крачеше до нея. Жената трепереше от мразовитата утринна мъгла. — По-гол си от шадизарска танцьорка, а като те гледа човек, ще рече, че е летен следобед в Тарантия. Докато ние цяла нощ до един пъшкахме на твърдата земя, само ти се сви на камъните и заспа като новородено. Ние сме толкова изтощени, а ти изглеждаш по-добре, отколкото в Асгалун?

— Аз съм роден в сурова земя, сред суров народ — обясни Конан. — Това, което за вас са несгоди, в Кимерия са ежедневие.

Малия потрепери.

— Мислех, че съм срещала някои от най-калените мъже на света: войници, пътешественици, властелини. Но явно съм бъркала.

Тя го оглеждаше открито и това, което видя, явно много ѝ допадна. Крачеше с толкова широки крачки, че Малия трябваше да подтичва, за да го настигне, но в походката му несъмнено имаше грация. Сякаш всяка част на тялото му се движеше в хармония. Седмиците на физически усилия бяха стопили и последните следи от излишни килограми, под кожата му се открояваха танцуващите мускули. Дори и косата му, вече пораснала, се накъдри от влагата. Кожата му, като се изключат многобройните белези по нея, беше гладка и блестеше като най-хубавата кожа от Кордава. На почернялото му от слънцето лице святкаха блестящите му, като очите на орел, сини очи. Само Гома притежаваше нещо от физическа мощ на кимериеца. Тъмнокожият мъж така бе потънал в мислите си, че през по-голямата част от времето присъствието му почти не се забелязваше. Докато постоянната бдителност и неотслабващата съсредоточеност на Конан правеха присъствието му по-живо и натрапчиво.

Веднъж, докато се катереха, Малия видя как ято приличащи на фазани птици изхвъркна изпод краката на кимериеца. Ръката на Конан се стрелна, сграбчи една от птиците за врата и мигом я уби. Докато той окачваше фазана на колана си, с намерение да го изчисти и оскубе по-късно, Малия си помисли, че никога не бе виждала по-бърз човек от Конан. Но пък когато почиваше, кимериецът беше изцяло отпуснат. В такъв момент извършваше само най-необходимите движения и то с абсолютна точност.

От тези ѝ размисли я изтръгна вдигнатата ръка на кимериеца.

— Стоп! — извика той тихо, но настойчиво.

— Какво има?

Конан стоеше неподвижен, ноздрите му потрепваха, а очите му гледаха в далечината. Взе да ги настига и останалата част от колоната.

— Какво има? — попита Улфило. Той вече свикваше с трудния път и дишането му беше станало по-равномерно.

Спринголд и Улфреде пристигнаха заедно с Гома.

— Виждаш ли? — попита Конан водача.

— Да — отвърна Гома.

— Какво трябва да вижда? — попита нацупен Спринголд.

— Знак, че може би не сме сами — отвърна кимериеца. — Продължаваме бавно, но оръжието ви да бъде готово.

— Малия, мини зад нас — нареди Улфило, докато вадеше от ножницата огромния си меч.

Конан и Гома минаха напред, на около дваисет крачки пред останалите. Докато въртяха главите си насам-натам, приличаха на хрътки, тръгнали по следа. После спряха до една пирамида от камъни и зачакаха останалите.

— Приберете оръжието — нареди Конан. — Отдавна не са минавали оттук.

— Не са минавали оттук? Кои? — заразпитва Улфило, после изведнъж възкликна:

— Митра!

В центъра на пирамидата имаше отдавна изстинало огромно огнище. В средата, освен пепелта, бяха събрани добре оглозгани кости. Човешки кости. Наоколо имаше разхвърляни и други кокали.

— Първо видях да се белеят кости — обясняваше Конан, — а после забелязах и камъните.

— Разцепили са дългите кокали, за да извадят отвътре костния мозък — съобщи с треперещ глас преbledнелият Спринголд. — Тук са пирували канибали.

— Не са били канибали — възрази Гома, — а бумбана.

— Какви са тези бумбана? — попита Улфреде.

— Полу-човеци, полу-маймуни. Обикалят из тези планини и търсят всякаква плячка. Познават огъня, но речта им е неразбираема за хората.

— Това обяснява кой е пирувал. — Спринголд беше възвърнал самообладанието си. — Но кой е жертвата на този пир?

— Търсете нещо, което може да ни подсказе чии са костите — нареди Конан. — Тези останки са отпреди много месеци. Тук са единствено, защото толкова нависоко няма хиени или други едри месоядни. Дървото и плата трябва да са изгнили, но може да е останало нещо метално.

Всички освен Спринголд се пръснаха да оглеждат земята. Ученият се зае с костите.

— Вижте! — викна един от моряците и вдигна нещо блестящо.

Събраха се около него и взеха да си го предават от ръка на ръка. Предметът представляваше обсипана с камъни брошка, чиято орнаментика никой не познаваше.

— Не мога да разбера откъде е — вълнуваше се Улфреде. — А през ръцете ми са минавали съкровища от много земи.

— Тези мъже трябва да са идвали отвъд планините — рече Улфило.

— Може да са дошли оттам тук — възрази Спринголд, — но в никакъв случай не са родом оттам. Елате да видите.

Наобиколиха огнището и учения, седнал отстрани на камъните с куп кости в краката си. Той вдигна едно извито парче. Върху него имаше странен белег — четири дълбоки резки, които образуваха правоъгълник. Страните му бяха по около два сантиметра, а костта между тях беше тънка и пореста.

— Това, както виждате, е горната част на череп. От нея е изваден мозъкът, който бумбана смятат за деликатес — Спринголд не обърна внимание на Малия, която се обърна настрани пребледняла и продължи: — На този човек му е правена трепанация. Това значи, че черепът му е бил отварян, за да се облекчи травмата на мозъка, причинена от болест или нараняване. Такава операция могат да направят само някои много опитни хирурзи в Немедия. Копринен конец се топи с диамантен прах и се прокарва по черепа, за да се отреже само едно малко квадратче. В случая хирургическата намеса е била успешна, тъй като раната е зараснала. Вижте и това тук. — Спринголд вдигна една челюст. В основата на част от зъбите проблясна злато. — Този приятел е загубил навремето три зъба и те са били заменени с един начин, който прилагат само стигийците. От някой друг, вероятно роб, са извадили негови три зъба, а после са им отрязали корените и са ги свързали с фина златна тел. По подобен начин новите зъби са били закачени за челюстта. Мисля, че пред нас са останките на част от експедицията на Марандос.

— Само че коя експедиция? — попита Улфило.

— И коя част? Възможно ли е съпругът ми да е тук? — попита разстроена Малия.

— Трудно е да се установи — разсъждаваше Спринголд, докато разглеждаше събраната в краката си колекция. — Имал ли е Марандос някакви рани или операции, които да са оставили следи по костите му?

— Не — отвърна горестно жената.

— Това са глупави въпроси — заяви един от моряците. Беше истински морски вълк, с грозна щърбава усмивка, с халки на двете уши и с рубин на носа. Избледняла кърпа красеше главата му. — Какво ни е грижа тия кои са? Не сме се договаряли по време на това пътуване да се разправяме с полумаймуни, които ядат хора.

Останалата част от екипажа го подкрепи с викове. Конан и Улфило вече бяха готови да вадят оръжието си, но Улфреде излезе пред тях.

— Аз ще се оправя с тях — измърмори той. Приблужи се към протестиращия, който гледаше ожесточено. — Какво означава това, Бламат? Искаш да ставаш капитан ли, мръсно копеле? Да не би да мислиш, че ще се справиш с кораб като „Морски тигър“? — Улфреде се изсмя високо и презрително. — Ще потънете на дъното и другарите ти ще нахранят рибите, преди да сте минали и половин левга!

— Стига, шефе — изръмжа моряка. — Аз не се бунтувам, но ние сме моряци, а не някакви си пехотинци. Защо да се мъкнем из планините заради някакви си богати аквилонски благородници?

— Защо ли? — извика Улфреде. — Ти питаш защо? — Той тикна искрящата брошка под носа на моряка. — Това не ти ли стига като причина? Само тази дрънкулка струва колкото двегодишната ти заплата! Няколко такива дрънкулки в кесиите ви, и можете никога вече да не качвате на кораб! Това не си ли струва малко опасности и несгоди, а? Да не би животът на кораба да е толкова лесен и сигурен, че едно малко проходче и някоя друга схватка ви изплашиха? Никога преди не съм наемал страхливи кучета. Защо ли ме проклеха морските богове този път?

На лицето му беше изписано почти комична сериозност, когато хората му се втурнаха напред, за да го уверят, че са му верни и ще вървят след него докрай.

— Води ни, капитане! — извика един кльощав зингаранец с лице, разполовено от белег. — Води ни към още съкровища!

— Да! — присъедини се кушит, заплел в косата си зъби от акула. — Води ни да намерим злато и скъпоценности, а ние ще убием враговете и ще изпием кръвта им.

Морякът на име Бламат се дръпна навъсен встрани, разкаян, че е говорил глупаво.

— Така е по-добре — въздъхна Улфреде. — Сега пак вода истински мъже! Продължете търсенето и донесете всичко, което може да ни подсказва кои са били тези хора. Но ще одера кожата на всеки, който се опита да укрие ценни неща! Спазвайте моряшките закони! Вървете сега.

Мъжете се втурнаха да изпълнят заповедта със същото усърдие, с което биха разпънали платното в открито море.

Капитанът се върна при групата до огнището.

— Това се казва майсторлък — възхити се гласно Спринголд.

— Добре мина — съгласи се Улфреде. — Но такива мъже променят настроенятия си като децата. Може съвсем скоро да се наложи да повтора същия номер.

— С всеки ден съкровището се дели на все повече части — нацупи се Улфило.

Улфреде се захили.

— Хайде стига, приятелю, наистина ли вярваш, че ще заведеш моите вълци до съкровището, ще ги накараш да ти го занесат обратно и няма да им дадеш част от него? Ако е така, значи си най-големия глупак на света.

Улфило почервения, но не отговори.

— Прав е — намеси се Малия. — Или трябва да се бием с тях, или да им дадем част от съкровището. Пък и все някой трябва да управлява кораба.

Не откриха нищо повече и след час продължиха похода. Колоната, която по-рано се точеше, сега се сгъсти и ръцете на мъжете не се отделяха от оръжието. Всички се бяха стреснали от вида на зловещия пир.

През нощта се сгушиха до огъня, а моряците подскачаха при всеки шум. Аквилонците вероятно изпитваха не по-малък страх, но го прикриваха успешно. Конан обикаляше около огъня, но не видя и не чу нищо. Въпреки това, спа по-леко от обикновено.

На следващия ден стигнаха до билото на планината и видяха прохода. Това не беше просто извивка в очертанията на хълма. Преди хиляди години планината се беше разцепила и от двете им страни сега се издигаха вертикални, каменни стени. През хилядолетията на земята се беше събрал неравен пласт кал, по който почти нищо не растеше, защото в процепа проникваше много малко слънчева светлина.

— Най-сетне! — рече Улфреде. — Само да минем този равен коридор и ще повървим малко по нанадолнище!

Моряците се засмяха на шегата му и навлязоха в прохода в добро разположение на духа. Конан и Гома проверяваха пътя напред, предпазливи както винаги. Кимериецът знаеше, че един проход може да се окаже изпълнен с неочаквани препятствия, макар да изглежда напълно безопасен.

— И аз обичам равен път, без препятствия — сподели той със спътника си, — но никога не съм харесвал тесните, ограничени пространства, където няма място за маневри и трябва или да си пробиеш път напред, или да се обърнеш и да бягаш право назад.

— Да, прав си — призна Гома. — Но можеше да бъде и по-зле. Тук поне има къде да развъртиш меч или секира.

— Вярно, тука... Какво е това? — Конан сочеше нещо високо на скалата. Приличаше на скална гравюра, почти заличена от водата, която се стичаше по каменните стени.

— Някакъв знак — отвърна Гома. — Не ни интересува.

Ако се протегне, Конан едвам можеше да докосне рисунката. Беше покрита с лишеи, а годините бяха изтъркали острият някога ръбове, но все още се виждаше ясно: овална рамка, в която имаше извит тризъбец и полумесец.

— Какво намери? — извика Спринголд, когато останалата група ги настигна.

— Нещо, което трябва да ми обясниш — разгорещи се кимериецът. — Кажете, какво правехте вие тримата...

Див, нечовешки вой прекъсна речта му. Увлечени от откритието, водачите не бяха забелязали приближаването на врага.

— Бумбана! — извика Гома.

От източния край на прохода върху им плисна като вълна маса от космати, получовешки фигури.

— Човекоядците! — извика един от моряците. — Бягайте!

— Не, зад нас има още повече от тези зверове! — изрева Улфреде. — Или трябва да си пробиваме път, или ще мрем тука! Бийте се, кучета.

Конан замахна с меч си и разсече гърдите на едно от съществата. Цялото бе като топка от мускули, зъби и вонящ дъх, дори

и мъртво, успя с устрема си да отхвърли кимериеца няколко крачки назад.

Гома уби две бумбана с бързи удари на леката си секира, а и Улфило размахваше меч с все сила. Улфреде си пробиваше път и ревеше някаква ванирска бойна песен. От време навреме сграбчваше някой от моряците и го буташе на предната линия, за да помогне на водачите, когато те не смогваха. Всичките бяха опитни бойци, но не се мина без жертви. Заради огромната си сила и нечовешка жизненост бумбана успяха да изтръгнат неколцина моряци изпод носа на другарите им и да ги разкъсат с голи ръце. Вместо оръжие бумбана използваша обикновени тояги. Някои стискаха в безформените си лапи камъни.

С тежък бой човешкият отряд успя да отблъснат малко по малко бумбана назад. Миризмата на кръв беше по-силна дори от вонята на полумаймуните. Един моряк изкрещя, когато две космати лапи го измъкнаха от групата на другарите му и в лицето му се забиха ред остри зъби. Друг умря безмълвно, защото извиха врата му, преди да успее да извика.

Но получовеците не издържаха. Цялата група, като едно космато чудовище, изведнъж се обърна и побягна. Отнесоха със себе си всички трупове, както на своите, така и на хората. Водени от Конан, хората ги последваха, полудели от мисълта за ясната съдба на отвлечените. След минути стигнаха края на прохода, но успяха да видят само как бумбана изчезват в гората на изток. Каменна площадка, дълга около десет крачки, се простираше на изхода от процепа и изтощените пътници се хвърлиха на земята да възстановят силите си.

Малия дишаше тежко, на пресекулки. Тя не взе участие в схватката, но беше останала без сили от преживения ужас. Когато успя да поеме въздух, изгледа ядосано Улфреде.

— Ти ме уплаши ужасно! Помислих, че сме хванати в капан! Но зад нас не видях никакви маймуни.

Капитанът сви рамене.

— Ако моряците го знаеха, щяха да се обърнат и да побягнат. Трябваше да направя нещо, за да ги накарам да продължат напред.

— Слава богу, на съществата не им стигна мозък да нападнат от двете страни на прохода — каза Конан.

— Да — присъедини се към нето Улфило, който чистеше мечаси. — Но иначе можеше тук да си загинем.

— Вижте! — извика Спринголд и посочи на изток. За пръв път огледаха околността.

От площадката, на която си почиваха, склонът се спускаше рязко надолу, толкова рязко, че се виждаха върховете на дърветата. Под тях се простираше планината. Отвъд се виждаше ширналата се пясъчножълта пустош.

— Пустинята — уморено рече Малия.

— Не! — извика Спринголд. — Тя е по-нататък?

Като проследиха посоката, където посочваше, те едва успяха да различат две почти симетрични скали, едната снежнобяла, другата черна. — Рогата на Шушту?

— Значи е вярно! — промълви най-сетне Улфило.

— Нима си се съмнявал? — радваше се ученият. — Древните книги никога не лъжат.

— Да — Улфреде потупа книжовника по рамото и едва не го бутна в пропастта. — Никога не съм се съмнявал в тебе.

— Не изглежда много далече — промълви с надежда Малия. — Така де, щом можем оттук да видим Рогата.

— Не се заблуждавай — възрази Конан. — Тук, от високото, се вижда, че има много дни път. Гома, има ли извори?

Гома кимна.

— Има няколко. Но на нито един не може да се разчита — всичките са опасни.

— Какво искаш да кажеш? — попита Улфило.

— Някои са просто вдлъбнати, които събират вода от редките дъждове. Или пък са малки изворчета, които избиват на повърхността, но като стигнем до тях, може да се окажат сухи. Има един голям извор, където винаги се намира хубава вода, но той е и най-опасен, защото го използват всички животни от няколко километра околоръст и наблизко винаги има много хищници.

— Лъвове ли? — попита Малия.

— Да, но и смели хиени, големи котки и други животни, които се срещат само тук. Хищниците в пустинята са по-свирепи от хищниците в равнината. Лъвовете и останалите хищници се бият помежду си за по-добра плячка. Победените, ранени, не могат да хванат елен или

антилопа. Затова търси нещо, което се движи бавно и лесно може да бъде убито.

— С други думи, като нас — пошегува се Спринголд.

— Дори и смрадливия човек е добра храна за лъва с празен стомах — заключи Гома.

— Като стоим, нищо няма да свършим — подкани ги Улфило делово. — Всички ля си поеха дъх? Има ли сериозни рани за превързване?

Всички бяха си починали и никой не бе ранен толкова сериозно, че да не може да върви.

Улфило прибра оръжието си.

— Води ни, Гома.

Метнаха на рамо торбите си и поеха надолу по склона на планината.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПУСТИНЯТА

Източният склон на планината се оказа по-стръмен от западния. Растителността беше толкова гъста, че от време на време се налагаше да си проправят път с мечовете. Под короните на огромните дървета растеше бамбук, висока трева и кактусоподобни храсти с плоски, месести листа. Вървеше се трудно, мъжете отпред трябваше непрекъснато да проправят път, остриетата на мечовете им проблясваха на слънчевите лъчи, промъкнали се през покривалото от листа. Необичайното човешко присъствие смущаваше животинския свят, изплашените птици и възмутените маймуни ги посрещаха с кресливите си гласове.

Един от моряците, които вървяха начело, поизостана и като избърса потта от челото си, изпъшка:

— Що за земя е това! — оплака се той. — Тук да се спускаш е по-трудно, отколкото да се изкачваш.

— А ти какво предпочиташ? — сразя го Улфреде. — Растения или бумбана? Ти се благодари, че денят, започнал с кръвопролитие, продължава с приятна разходка.

Хората му мърмореха, но продължаваха да вървят. Днес дори перспективата да намерят огромно богатство не можеше да подобри настроението им. Бяха хора на морето и борбата с непривичните трудности ги обезсърчаваше много повече от всяка морска опасност.

Конан тръгна най-отпред с точно определена мисия: търсеше да открие следи от бумбана. Усещаше, че са някъде наблизо. Прокрадваше се през гъстия храсталак безшумно, без да остави нито един знак за присъствието си. Като момче го бяха обучавали на пиктийски горски умения, които му служеха еднакво добре както в екзотичната тропическа джунгла, така и сред гъстата растителност в Пиктийската пустош.

Източният склон беше прорязан от дълбоки клисури с отвесни стени. По западния склон също се вървеше трудно, но теренът тука

беше много по-опасен. Земята изглеждаше твърда и неподатлива, но всъщност почвата се ронеше и беше двойно по-трудно да запазиш равновесие. Към дъното на клисурите се спускаха потоци, някои от които на места излизаха от бреговете си и образуваха водопади, дълги стотици метри. Поне докато са в планината, щяха да имат предостатъчно вода.

Някои неща тревожеха Конан повече от вероятността бумбана да им устроят засада. Тук-там виждаше следи от напълно непознати за него животни. В меката почва намери отпечатък от огромна, подобна на ръка лапа, която можеше да бъде само на маймуна, много по-голяма от горилата. На друго място имаше следи, които наподобяваха нокти на голяма птица, а също и меки остатъци от черупка на яйце, от което би могло да се излюпи пиле, голямо колкото невръстно слонче. Не знаеше дали следите са оставени от птица или от влечуго, но така или иначе съществото беше огромно и не приличаше да е тревопасно.

Лешояди с размах на крилете около шест метра се рееха мързеливо и дебнеха за плячка. Едва ли им се налагаше да чакат дълго. Още докато Конан ги наблюдаваше десетина птици внимателно кацнаха зад някакъв хълм, на около стотина метра от него и взеха шумно да се хранят. В далечината различни стълбове дим — може би бумбана се готвеха да пируват с откънатите от експедицията трупове. Тази мисъл го ужасяваше, но мъртвите са си мъртви, а тъкмо сега се налагаше да запази живота на колкото се може повече хора от оцелелите. Групата им беше намаляла драстично, а все още бяха далеч от крайната си цел.

Внезапен, пронизителен писък го накара да се затича обратно към колоната. Въпреки че тичаше бързо, Конан се навеждаше, отбягваше или прескачаше препятствията по пътя съвършено безшумно. Завари останалите, застанали на билото, да се взират към дъното на дълбоката, тясна клисура.

— Какво се е случило? — попита кимериецът.

Улфреде посочи скалите долу. Върху тях се виждаше едно размазано тяло.

— Угнар се спъна в една лоза и загуби равновесие. Нищо не можахме да сторим.

Конан огледа внимателно екипажа, по-мрачен от когато и да било. От двайсетте, които потеглиха на поход, бяха останали не повече

от дузина. Колко още ще загинат в планината или в пустинята, какво ли ги чака при Рогата на Шушту?

— Отсега нататък — обяви Конан — Гома и аз ще вървим на не повече от двайсет крачки пред вас, за да можете да ни виждате. Ще ви предупреждаваме за всички опасности. Ако искате да видите пак морето, бъдете нащрек! Тази планина не прощава нито една глупост.

Той се обърна и двамата с Гома се отдалечиха. Останалите ги изгледаха ядосано, но никой не възрази.

Спускането от планината отне още три дни. На някои места се налагаше да се прехвърлят от една издатина на друга с въжета. По едно време се появиха някакви странни птици с огромни размери — почти като на човек. Гома предположи, че са се приближили прекалено много до гнездата им. Друг път, на една добре утъпкана пътека, се наложи да спрат, защото от зелената завеса на джунглата пред тях се подви някаква тъмна фигура. Беше маймуна, по-слаба от горила, но висока почти три метра. Тя ги изгледа яростно с малките си червени очички, оголи зъби и изрева предизвикателно. Тъкмо се готвеха да метнат копията, когато животното явно реши, че няма за какво да се тревожи, и отново потъна в гората. Експедицията продължи пътя си с облекчение, но пътешествениците хвърляха неспокойни погледи към мрака под дърветата.

С голяма радост стигнаха подножието на планината и се озоваха на почти равна земя. Покрай планинските потоци беше зелено, но тревата скоро изчезваше, за да не се появи повече. Половин ден път ги отведе до границата на плодородната земя.

— Оттук започва пустинята — съобщи Гома, застанал до брега на малко поточе, което пълнеше каменен басейн с диагонал не по-голям от двайсет крачки. — Тук трябва да напълним с вода меховете и да вземем колкото може по-голям запас. Ще минат няколко дни, преди отново да стигнем до вода.

— Колко дни? — попита Улфило.

Гома сви рамене:

— Може би три, може би пет, десет или дори повече. Зависи от това с каква скорост се движим, а също и от това дали в първия и втория водоизточник ще има вода. Онзи, който никога не пресъхва, е на десет дни път оттука, освен ако нещо не ни забави.

Улфило погледна към слънцето:

— Ще отпочинем тук до сутринта. Използвайте останалата част на деня да се погрижите за себе си и за снаряжението си. Пийте колкото е възможно повече вода. Ще потеглим при първите слънчеви лъчи и ще вземем колкото се може повече запаси.

Уморени, те се разположиха на лагер до водата. Някои събраха дърва, други закърпиха дрехите си, почистиха и наточиха оръжието си, постегнаха обувките си. Конан и Гома отидоха на лов за прясно месо и се върнаха преди залез слънце с две газели, които гладните моряци бързо одраха и опекоха на въглените. По настояване на Улфило всеки от мъжете отиде по няколко пъти до потока да пие вода. Сити и напоени, пътешествениците се проснаха на земята и заспаха като заклани.

Конан приседна до огъня, около който аквилонците и ванирецът обсъждаха трудния поход и пътя пред тях. Гома стоеше самотен на известно разстояние от тях, подпрян на секирата и обвит в мълчание, и гледаше на изток, като че там имаше нещо недостъпно за погледите на спътниците му.

Кимериецът посегна и взе къс месо от огъня. Докато се хранеше, оглежда другарите си. Всички бяха отслабнали и изпосталели от несгодите по пътя. Малия повече от всякога приличаше на привидение. На изпитото ѝ лице изпъкваха само две огромни очи. Но това не намаляваше хубостта ѝ. Шкембето на набития Улфреде се беше стопило и на широкия му колан личаха няколко нови дупки, които капитанът беше пробил, за да пристегне изтънелия си кръст. Спринголд също се беше смалил. Улфило беше най-малко променен, тъй като той поначало си беше слаб и мършав.

— В прохода — обади се Конан, — точно преди да ни нападнат бумбана, видях една рисунка.

— Видя рисунка? — невинно повтори Спринголд.

— Да. А вие не очаквахте ли да я видите? Нали Марандос я е забелязал при първата си експедиция?

— Ти откъде знаеш, негоднико? — възмути се Улфило. Той посегна да хване меча, но Спринголд хвана китката му.

— Какво си видял, Конан? — попита ученият.

— Наистина Конан, какво имаше в прохода? — присъедини се към него и Улфреде.

— Видях ето такъв знак — обясни кимериецът. С костта от месото той начерта на земята пред себе си тризъбец и полумесец.

— Да, извънредно интересно — отбеляза Спринголд.

— Вождът на крайбрежното село ми разказа, че корабът, с който е пристигнал Марандос при втората си експедиция, е имал точно такъв знак на главната си мачта. Точно негово подобие видях и над една врата в Хеми!

— Проследил си ни, подла свиня! — Улфило скочи на крака и този път наистина извади меч.

Конан го изгледа студено:

— Да, вярно е. Ако знаех какви сте потайни и лицемерни, изобщо нямаше да приема предложението ви. Така и не ми разказахте цялата истина за мисията си. Каквото съм научил, съм го подразбрал въпреки приказките ви. Ако това е вашата „благородническа чест“, тогава се радвам, че съм варварин и бандит, както ме нарекохте!

— Няма да позволя един прост дивак да ми говори по този начин! Вади оръжието!

— О, я разкарай този меч — с отвращение се намеси Малия. — Човекът казва истината. Нима постъпихме честно с него? Не го виня, задето ни е проследил в Хеми. Само бих искала да знам как точно го е направил!

— Нашият Конан е изобретателен мъж — додаде книжовникът, а очите му искряха весело въпреки умората.

Благородникът прибра меч си бавно и с неохота.

— Трябва да науча всичко, което сте скрили досега, за целта и местоназначението ни, а също така кой още участва, освен нас, нискостоящите глупаци.

— Да, аз също бих искал да знам тези неща — присъедини се Улфреде. — Ако наистина накрая на пътя ни чакат големи богатства, този път ми е напълно достатъчен, но все пак не бих искал да си проправам път в мрака.

Гласът му звучеше сериозно. Очите му светеха със северна студенина, а ръката му лежеше върху дръжката на оръжието. Моряците похъркваха в блажено неведение за събитията около тях.

Малия наруши твърдоглавото мълчание на Улфило:

— Глупаво е да мълчиш! Братко, най-добре им разкажи всичко, което знаем. Застанали сме пред една пустиня на хиляди километри от

дома и разчитаме на тези хора в тази негостоприемна страна. Мислиш ли, че точно сега ще се върнат обратно. Нека сложим край на това! Разкажи им!

Улфило кимна неохотно:

— Добре. Спринголд, ти можеш да се справиш с тази работа по-добре от мене.

— Най-малкото — не е толкова скъп на думи — хладно се съгласи капитанът.

— Откъде да започна? — въздъхна ученият.

— Започни от посещението на Марандос в Хеми след неуспеха на първата му експедиция — предложи Конан. — Нека чуем истината за сделките с жреца на Майят.

— Хубаво. Въпреки малобройния екипаж Марандос успял да се добере до Хеми. Но по пътя ги застигнали бури, а и корабът бил стар и когато пуснали котва при Острова на Костенурката, станало ясно, че по-нататък няма да могат да продължат. Продад старата черупка като дървен материал и тръгнал да търси пари за втората експедиция. След няколко дни при него дошъл един мъж и заявил, че представлява богат търговец от Хеми. Обяснил, че господарят му се интересува от изгодни начинания далеч на юг и иска да чуе предложението на нашия човек. Със себе си носел пропуски за града, така че уредили срещата. Когато водачът му го завел до къщата на господаря си, Марандос забелязал знака над вратата. Бил виждал същия и при първата експедиция. Веднага разбрал, че нещо не е наред, но бил сам в този негостоприемен град и нямал друг избор, освен да влезе в къщата. Така се запознал със Сетмий, главния жрец на Майят. Свещеникът се държал много мило и го посрещнал изключително добре. Той изслушал разказа му внимателно. За изненада на Марандос, той сякаш предвиждал всеки етап от пътя, сякаш също бил запознат с разказа на капитан Белформис.

— Когато Марандос разказал как се е добрал с хората си до Рогата на Шушту, жрецът изобщо не се изненадал, като разбрал, че не са могли да преминат между двете части на върха и да проникнат в долината отвъд.

— Не са могли? — повтори Конан.

— Точно така. Питонците оставили нещо като стража, която все още пази прохода. За да мине невредим, човек трябва да знае

подходящите магии.

— Магии ли? — излая Улфреде. — Да не искаш да кажеш, че в тая работа има замесено и магьосничество?

— И как така ти не си знаел това по-рано? — учуди се Конан.

— Защото от книгите ми е била премахната известна част от информацията.

— Премахната? Как така „премахната“?

— Нали ви казах, че книгите, които изучавам, преди двеста години са били пращани за подвързия в Стигия?

— Да — потвърди Конан.

— Изглежда, че по онова време от най-важния том са били махнати известно количество страници. Когато получихме писмото на Марандос, разгледах въпросната книга и се уверих в правотата на това заключение. В разказа не личаха никакви пропуски. Когато го чете човек, излиза, че капитан Белформис е стигнал до Рогата, погледнал е към долината и после просто се е върнал обратно. Не забравяйте — той не е съзнавал, че върви по следите на питонското съкровище. Той просто е търсил нови търговски пътища и не е разпознал значението на знаците, покрай които е минал.

— Тогава как разбра, че липсват страници? — поинтересува се Конан.

— Един стар номер. Ето, ще ви покажа. — Той вдигна една от старите книги. — Най-голямото проклятие за всеки любител на антични книги е книжният червей. Тези ученолюбиви, но лакоми същества пробиват дупки както през страниците, така и през кориците. Ако има време, един-единствен червей може да мине през цяла лавица книги. Всъщност ако човек иска, може да подреди книгите си точно така, както са стоели в библиотеката на предишния собственик, като за това просто трябва да настави дупките в подвързиите.

— Какви неща може да научи човек от книжовниците! — замърмори Улфреде.

— Продължавай — търпеливо го подтикна Конан.

— Дори и дупчицата на червея да минава косо, отворстията на няколко съседни страници съвпадат така, че през тях може да се процежда светлина. Ето. — Той отвори томчето, стисна заедно половин дузина страници и ги вдигна към огъня. Светлината открои множество малки, колкото главичката на топлийка дупки.

— Това е ясно — рече Конан.

— Да, обаче — продължи Спринголд — когато разгледах важния пасаж, забелязах несъответствие. Ето на тази страница се описва как Белформис се качва към прохода между Рогата, а ето я следващата страница, където се разказва как е слязъл по обратния път. — Той притисна двете страници една към друга и ги вдигна нагоре. — През тях не се процеди светлина. Следователно, когато са слагали нова подвързия на този том, са махнали няколко страници.

— А защо просто не са задържали книгата? — попита Конан.

— Разбойниците може би са се страхували липсата да не бъде открита. В края на краищата, книгите са били собственост на кралска библиотека, достатъчно ценени, за да бъдат пратени на поправка чак до Стигия. Вероятно библиотекарите тогава са били по-съвестни отколкото в нашите западнали времена. А пък кражбата на няколко страници със сигурност е нямало да се забележи.

— Значи този Сетмий е снабдил Марандос с нов кораб, с екипаж и с всичко необходимо за успешна експедиция. Очевидно е очаквал голяма печалба. Каква е била сделката и как са възнамерявали да минат през пазителите на прохода?

— Опасявам се, че безкористната доброта не е особено застъпена в стигийската природа. Жрецът е знаел магиите, необходими за преминаването на прохода.

— Че откъде ги е знаел? — учуди се Улфреде.

— След падането на Питон съкровището било поверено на главния жрец на Майят. Тъкмо магиите на този бог пазят богатствата.

— Да, но тогава нещата някак не се връзват — възрази Конан. — Ако древните жреци на Майят са скрили съкровището, сегашният служител на този пост положително знае къде се намира то. Защо ще помага на някакъв чужденец да ходи на юг и да го ограби?

— Този главен жрец е нещо като... вероотстъпник. Векове наред орденът на Майят е разполагал с информация за достъпа и местонахождението на съкровището, но някои допълнителни магии му пречат да го присвои. Сетмий разбира, че Питон е загинал вовеки, че кралската династия е загинала преди много време. Свещениците на Майят постепенно също изчезнали и сега е останал само той.

— Нищо в Стигия не загива — възрази Конан.

— Майят обаче никога не е бил част от стигийския пантеон от богове — изтъкна Спринголд. — Култът е съществувал само докато в двора са живеели наследниците на трона на Питон. Без официалната подкрепа на вярващите той изпаднал почти в забвение. Като последна издънка на рода, Сетмий вярва, че съкровището по право му принадлежи и иска да му се порадва, преди да умре.

— Но му трябва помощ? — върна се на въпроса си кимериецът. — Защо ще иска някой друг да прибере богатствата вместо него?

— Той почти бил наел експедиция, дори поръчал да се построи кораб, когато в Хеми се появил Марандос и взел да разправя, че стигнал до Рогата на Шушту. Сетмий решил, че това е щастливо съвпадение — това било знак от Майят, че е време съкровището да се даде на хората, които пазили толкова време тайната му. Защо тогава да не повери експедицията на човек, който познава водите, които трябва да се преплават, и земята, която трябва да се прекоси? След като изтръгнал известни... обещания от Марандос, той се съгласил да екипира втората му експедиция.

— Какви обещания? — попита Улфреде.

— Обещал е всичко! — разгневи се Улфило. — Срещу шанса да открие съкровището е заложил семейните земи, титлите ни, дори жена си!

Конан погледна Малия:

— Вярно ли е?

Тя вирна високо брадичка, която обаче леко трепереше.

— Вярно е. Ако Сетмий не остане доволен от експедицията, аз ще стана негова собственост.

Улфреде изсумтя:

— Подобно обещание няма никаква законна сила. Защо просто не се изсмяхте в лицето на стигийския свещеник?

— Боя се, че става дума за специално обещание — с притихнал глас поясни Спринголд. — Това е стигийски договор, който включва много богове и ужасни проклетия. Марандос го подписал със собствената си кръв и по тази причина, договорът се отнася и до Улфило.

— Ами Малия? — попита Конан. — Тя няма родствена връзка с братята.

— Въпреки това договорът се отнася до нея в не по-малка степен.

— Ами ти? — попита Конан.

— След като те са тук по моя вина, значи нося известна отговорност. Пък след като съкровището наистина съществува, и аз искам да получа част от него.

— Това, последното, напълно го разбирам, но останалото много ме озадачава — оплака се капитанът.

— Не забравяйте, че имаме да прекосим цяла пустиня и че трябва да потеглим рано — приключи темата Улфило.

Пътешествениците се увиха в одеялата и потънаха в сън.

На следващата сутрин Конан стана преди другите. Нощта още не си беше тръгнала, само една сива ивица на изток обещаваще скоро да съмне. Кимериецът се изправи, протегна се и се порадва на ранния утринен ветреца. Последният постови дремеше до остатъците от огъня с облеганото на рамото копие. Конан се огледа за Гома, но не го видя никъде.

След минути се размърда целият лагер. Улфреде събуди с ритници хората си, за да се приготвят за дневния преход. Когато дойде да поздрави Конан, ивицата на изток се беше превърнала в поръбено по края алено сияние.

— Хубав ден за ходене — отбеляза Улфреде. — Хладничко е.

— Чакай да се вдигне слънцето — рече Конан. Той погледна към изминатия път по склоновете на планината. — Може да се наложи да... Какво е това?

Беше забелязал нещо върху планинското било.

— Какво има? — Улфреде проследи погледа на Конан.

На билото проблясваше метал. Слънцето, все още невидимо за тях, беше осветило с лъчите си върха на планината и оттам се отразяваше обратно долу.

— През прохода минават хора — рече Конан. — След нас вървят въоръжени мъже.

— Може би са местни?

— Не, не са. Ти видя копията на местните. Никога не ги лъскат, само ги мажат с мас срещу ръжда. Тяхното оръжие не блести така. Това е нашият приятел с черния кораб, който все още е по петите ни.

— Стиגיעцът?

— Че кой друг? Преследва ни, без да изостава много.

Ванирецьт се засмя и почеса брадата си:

— Мъдрият търговец следи отблизо изпълнението на договора. Това вече е прекалено.

— Той не само ни следи — възрази Конан. — Възнамерява ние да поемем всички рискове и когато успеем да вземем съкровището, да ни го отнеме със сила.

— Ако наистина има такива намерения, може да остане излъган — отвърна Улфреде. — Моряците ми може да не са от най-свестните или пък от най-послушните, но умеят да се бият.

— Така е, признавам, но те все повече намаляват.

— Той би трябвало също да е загубил доста от хората си. Ей, Конан, може би е най-добре засега да не казваме на хората ми какво сме видели.

— Да, наистина би било разумно — съгласи се кимериецьт.

— Нито пък на аквилонците.

— Защо?

— Вече познаваш Улфило. Добре се бие, признавам, но има прекалено развито чувство за благородническа чест. Ако разбере, че стигийският жрец го е предал, както всъщност е станало, ще се втурне да се катери по планината, за да се бие с него. А още е рано за това. Преди да влезем в бой, трябва да се подготвим и да заемем добри позиции.

— Да, прав си, така би било най-добре.

Улфреде го потупа по рамото:

— Хайде сега да видим как ще преведем тези хора през пустинята.

Конан наблюдаваше как широкият гръб на ваниреца бавно се отдалечава и се върна при огъня. Засега нямаше нищо против да последва съветите му. Ванирецьт беше хитър и добър лидер, но Конан все пак не му се доверяваше. Той погледна пак към прохода. Вече не се виждаха отблясъците. Явно целият отряд вече бе преминал. Кимериецьт не бе успял да прецени какъв е броят на войниците, но знаеше, че съвсем скоро ще узнае, дори и да не иска.

Напълниха меховете, пиха още веднъж до насита и потеглиха.

— Къде е Гома? — попита Улфило. — Този черен негодник да не би да ни е изоставил?

— Ще го настигнем по пътя — успокои го Конан. — Той е странен човек, но си има причина да отиде там, накъдето вървим и ние. Така че едва ли е отишъл далеч.

— Тука май не е толкова зле — отбеляза Малия, като разглеждаше безплодната земя около тях. — Няма да е лесно, но поне ги няма ужасиите в джунглата и в онази глупава планина.

Тя изглеждаше свежа и весела.

— Несгодите в пустинята са по-особени — охлади ентусиазма ѝ Конан. — Тук ще ни измъчват жегата и жаждата. Никой не може да вземе със себе си достатъчно вода, защото винаги ще изгуби повече вода в организма си, като се поти от носенето. Можеш само да се надяваш да оцелееш до следващия извор.

— Чудя се дали не носим напразно тези мехове — намеси се Спринголд, помъкнал доста голям мях с вода на гърба си, който превръщаше енергичната му обикновено крачка в мъчително препъване. — Наистина така се потя повече.

— Ето го Гома — посочи Конан напред.

Малия присви очи, но слънцето светеше право в лицето ѝ.

— Нищо не виждам.

— Там е, там е — увери я кимериецът.

След няколко секунди го видяха и останалите. Гома стоеше подпрян на секирата си, плътно увит от раменете до коленете в кафеникавата си роба.

— Какво откри? — попита Конан, когато се изравни с водача.

— Отдавна никой не е минавал оттук. Не личи и да е валяло скоро. Това означава, че първият извор почти със сигурност ще е пресъхнал.

— Хищници има ли? — попита Улфило.

— Тука не, но трябва да внимаваме, когато стигнем до вода.

Спринголд се огледа:

— Не виждам къде могат да се крият.

Зъбите на Гома пробляснаха на тъмното му лице:

— Имат повече укрития, отколкото би предположил. Внимателно оглеждай всеки камък.

Слънцето се вдигна по-високо и въздухът стана по-горещ. По обед пътешествениците вече се задъхваха. Улфило обяви почивка и те спряха за малко, но тъй като нямаше сянка, жулещите лъчи на

слънцето продължаваха да им причиняват страдания. Улфреде строго предупреди да се пести водата, но нямаше как да попречи на моряците тайно да смучат от меховете, докато вървят.

По залез стигнаха първия извор. Както беше предсказал Гома, той беше почти пресъхнал, само в средата беше останала една кална локва, около която имаше следи от гущери и змии. Накладоха огън от сухи храсти и легнаха изтощени да поспят.

— А това беше едва първият ден — изохка Малия. Настроението ѝ беше спаднало, след като осъзна каква ужасна горещина ги чака в пустинята.

— Вашият капитан Белформис защо е прекосил пустинята? — попита Конан. — Нали е търсил само нови търговски пътища? Положително е трябвало да се върне, като е видял тази безводна земя.

— През вековете климатът се мени — поясни Спринголд, — макар никой да не може да обясни защо. По времето на Белформис тук е имало плодородна савана, подобна на онази от другата страна на планината. По една или друга причина тука спряло да вали и мястото се превърнало в пустиня.

Конан кимна:

— Виждал съм полуразрушени градове насред пустини. Някога трябва да са били заобиколени от плодородна земя.

— Точно така. Според легендите подобни райони винаги биват сполетявани от проклятието на един или друг бог. А истината далеч не е толкова вълнуваща. Земята се изтощава, вали твърде много, или пък твърде малко. Хората трябва да ядат и ако земята не може да ги изхрани, те отиват някъде другаде. Всички народи зависят от обработваемите площи или от пасищата.

— В тази пустиня има ли разрушени градове, Гома? — попита Малия.

— Виждал съм места, където някога е имало много колиби — отговори водачът. — Те са по-големи от онези по крайбрежието и са били построени от камък. Но дори и в легендите не се казва кой ги е строил и кой е живял в тях.

— Ето, виждате ли? — тържествуваше Спринголд. — Тази земя някога е била плодородна. А пък още по-рано може пак да е била пустиня. Всичко се движи в кръг.

— Само морето не се променя — възрази Улфреде. — Човек може да вярва на морето.

— Не е задължително — опроверга го ученият. — Морските вълни сега се плискат на мястото на прочутата Атлантида, а огромното земетресение, при което тази страна потънала, променило и бреговата ивица. И още — град Амапур в Туран например някога е бил пристанище, там още стоят останките от големи каменни кейове...

— Имай милост, Спринголд. Лягай да спиш, преди да си ни уморил с приказки.

Гласът на Улфило беше сърдит, но в него се долавяше обич. Сред смеха на останалите Спринголд помърмори и млъкна.

Следващият ден беше още по-тежък. Горещината се засили, пустинята стана по-камениста, а водата в плоските мехове вече съвсем намаля. Тъй като от обувките и сандалите им вече не бе останало почти нищо, едва влачеха краката си по нажежения пясък.

Улфило се мъknеше отпред и стоически се правеше, че му няма нищо. Конан знаеше, че аквилонецът по-скоро ще умре, отколкото да издаде страданията си. Малия също се държеше, но без да иска потреперваше всеки път, когато я изненадаше неизпитвана досега болка. За разлика от девер си, тя не беше отраснала в спартанско военно училище.

Кимериецът се усмихна мрачно, докато ги гледаше — не можеше да не се възхищава на силния им дух.

Виж, моряците бяха съвсем друго нещо. Само мърмореха и се оплакваха, но Конан почти не им обръщаше внимание. Засега те нямаха друг избор освен да следват водачите си и да се влачат нататък. Що се отнася до преследвачите, Конан беше намислил един план, но за него беше още рано...

— Вода! — извика Гома. Сутринта ги беше изпреварил и сега стоеше на един хълм на около стотина крачки пред тях. Моряците се понесоха в тромав тръс, виейки като хрътки.

— Я спрете! — изрева Улфреде. — Вървете бавно, та да стигнете до водата живи.

Хората му неохотно забавиха крачка, но настроението им мигом се промени. Те се усмихваха и дори се смееха, макар че изсъхналите им, подути езици едва им позволяваха да сторят това.

Докато стигнат водата, слънцето зад тях се сниши, а сенките им се удължиха. Около извора имаше плетеница от следи, но животните бяха избягали при приближаването на странните същества. Когато повърхността на водата вече се виждаше, нямаше сила, която да удържи моряците. Те се затичаха и се плъоснаха по корем, като завряха лицата си в извора.

— Престанете, кучета! — викаше капитанът. — Напълнете меховете и оставете водата да се утаи, преди да пиете!

— Няма смисъл — спря го Конан. — Остави ги! Да се надяваме, че само ще ги заболи стомахът.

— Да, но щом утолят жаждата си, ще започнат да се оплакват, че са гладни. А храната ни вече свърши — поклати глава Улфреде.

— Ще трябва да поостанем тук ден-два — рече Конан.

— За какъв дявол?! — възмути се Улфило. — Трябва да бързаме напред!

— Хората са уморени. Освен това трябва да поправят колкото могат обувките си — обясни кимериецът. — Трябва да отидем и на лов, да набавим храна за останалата част от пътя.

Улфило се замисли.

— Прав си — съгласи се той.

Същата нощ, щом изгря луната, Конан отиде при Гома.

— Хайде да идем тази вечер на лов — предложи той.

— За пустинни газели ли? — попита Гома. — Трудно се ловят вечер, защото ги дебнат големите котки. По-добре да излезем рано сутринта.

Конан се усмихна:

— Не за газели. За хора.

— Какви хора? — намръщи се водачът.

— Същите, които ни следят от самото начало на похода. Следяха ни и по време на плаването. Ти гледаше пътя пред нас, приятелю, а аз гледах този след нас.

Конан описа какво са видели с Улфреде сутринта, когато тръгнаха да прекосяват пустинята.

— И като ги намерим, какво ще правим? — поинтересува се Гома.

— Ще ти кажа, като стигнем там. Искам поне да видя колко са и как са въоръжени. Рано или късно трябва да ни нападнат.

Гома размаха небрежно меча си:

— Много добре. Тъкмо ще разнообразим този поход, който взе да става отегчителен.

Когато всички заспаха, утолили жаждата си, Конан и Гома се измъкнаха полека от лагера. Движеха се бързо и безшумно, дори на два пъти минаха покрай цели стада газели, без чувствителните животни да ги забележат. Изведнъж нещо прекоси пътеката пред тях. На лунната светлина видяха един тъмен силует да пълзи, долепен до земята — беше дълъг десет крачки и по гърба си имаше ред шипове. Щом премина, те продължиха пътя си.

Когато луната достигна зенита си, на запад от тях се откроиха огньовете. Двамата забавиха крачка и се приближиха предпазливо към тях.

— Постови — прошепна Конан.

— Видях ги — отвърна Гома. Той вдигна секирата си. — Да ги убием ли?

— Първо трябва да се промъкнем по-близо до тях. Ако ги нападнем сега, може да вдигнат тревога.

Двамата запълзяха бавно напред. Сетмий благоразумно беше разположил постовите по двойки, но не чак толкова разумно беше поставил двойките на голямо разстояние една от друга. Конан и Гома се промъкнаха между два поста, без никой да ги усети. Конан забеляза по телата на мъжете да проблясват ризници. Значи Сетмий беше довел главорези, съгласни да носят ризници въпреки нетърпимата жегата. Двамата се приближиха до огъня.

Отрядът беше голям, покрай огньовете бяха насядали поне сто души. Чуваше се ниско жужене на гласове и някакви звуци, които не приличаха на човешка реч. Гома протегна дългата си ръка в посока към един от огньовете:

— Бумбана! Но са облечени с дрехи и носят оръжие от стомана!

Макар да шепнеше, в думите му ясно прозвуча удивление.

— Тия не като онези в планината — обясни Конан. — Виждал съм същите на север, в Стигия.

Ту приведени ниско, ту с пълзене двамата обиколиха лагера. Тропическото слънце беше направило такъв силен загар на лицата им, че те почти се сливаха с тъмнината. Преди да тръгне, кимериецът беше

намазал копие то си със сажди, а Гома беше направил същото със секирата си.

Конан търсеше с поглед Сетмий. Не му се струваше вероятно той да повери подобна мисия на другото. Улфреде беше казал, че когато става дума за голямо богатство, не бива да се вярва никому и това важеше за стигийците също толкова, колкото и за ванирците, аквилонците или морските вълци. Ако Сетмий наистина очаква след този поход да се сдобие с богатство, значи трябва сам да ръководи отряда. Експедициите на Марандос и на Улфило му служеха вместо челни отряди. Сетмий искаше тези пред него да разкрият всички капани и да понесат най-тежките загуби, а той само да отиде и да прибере наградата, която други са заслужили с кръв и страдания.

Забеляза жреца при централния огън. Нямаше как да го сбърка поради високата му фигура и мрачното му лице. До него седяха двама войници с леки доспехи от най-високо качество, с лица, които имаха твърде свирепо изражение. Конан разпозна униформата на великия Птахски отряд. Тези войници най-вероятно бяха изгонени от отряда заради някое извършено от тях злодейство.

— Господарю — рече един от тях, който имаше остра брадичка и белязано от шарка лице, — наистина ли се налага да се движим с тая мравешка скорост? Можем да вървим два пъти по-бързо!

— Така е — потвърди вторият, който беше с рижа брада. — При тази скорост ще се влачим още дълго в проклетата пустиня.

— Трябва да сте търпеливи и да се подчинявате на заповедите ми. Вие дълги години сте служили в стигийската армия и сте свикнали да воювате при всякакви условия. Тези пред нас не са. Това са моряшки боклуци, аквилонски благородници и диваци от севера. Трябва да се движим след тях, така че да не ни забележат. Абсолютно е задължително да стигнат при Рогата преди нас.

— Но защо, господарю? — попита първият.

— Това не е ваша... Какво става?

Някакъв бумбана се изправи и започна да се взира натам, където лежаха Гома и Конан. Беше наклонил встрани главата си и душеше донесената от слабия ветрец непозната миризма. Конан преглътна една ругатня. Слабият нощен бриз духаше право от него към лагера. Беше взел всякакви мерки да не го чуят или видят, но не му беше хрумнало, че заедно с жреца ще има същества с добро обоняние.

Маймуночовекът произнесе няколко нечленоразделни, недооформени срички.

— Подушва хора! — каза Сетмий. — В онази посока!

— На какво разстояние? — попита един от войниците.

— Казва, че не са далеч — преведе жрецът.

— Пустинни номади? — предположи червенобрадият.

— Възможно е — отвърна Сетмий. — Съмнявам се онези, които следваме, да са достатъчно ловки да се промъкнат дотук. Хопшеф, вземи няколко души и иди ги потърси.

Червенобрадият скочи да изпълни нареждането.

— Геб, ти вземи още няколко и подсили постовете.

Сетмий извика няколко неразбираеми думи и бумбана наскачаха. Те се пръснаха и започнаха внимателно да претърсват околността, като душеха въздуха.

— Трябва да сме предпазливи, господарю — рече Хопшеф, който дотърча с двайсетина души. — От подветрената страна може да има и други. Вероятно това е номер, с който отвличат вниманието ни. Дръжте около себе си силна охрана.

— Мъдро говориш — съгласи се Сетмий. — Действай внимателно.

— Време е да тръгваме. — Конан потупа другаря си по рамото. Те се надигнаха леко и се заотдалечаваха от огъня. Зад тях редицата маймуночовеци шумолеше из редките, сухи храсти. Малки нощни животинчета се разбягваха по пътя им.

— Има хора пред нас — прошепна Гома. Една редица войници се изтегляше встрани, за да притисне дивеча между себе си и бумбана.

— Заобиколи ги отляво — нареди Конан и сам се насочи в указаната посока. Имаха късмет — врагът не знаеше колко са и предполагаше, че може да са пустинни номади. Ако войниците узнаеха, че противниците им са само двама, щяха да ги унищожат за секунда.

Скоро стана ясно, че няма да успеят да заобиколят ограждащите ги войници. Схватката беше неизбежна.

— Поеми двамата от края! — настойчиво прошепна кимериецът. — И никакви бойни викове!

Гома се подчини, но започна тихо да пее. Мъжете пред тях се взираха в осветения от луната полумрак, без да могат да различат

жертвите си. Това облекчаваше задачата им. Хванал копието ниско в лявата ръка, кимериецът извади меча с дясната. Намазан със сажди, той също не блестеше издайнически.

Хвърлиха се срещу войниците. Конан прониза един в гърлото и разсече още един с меча. Не видя Гома да замахва със секирата, но чу два удара един след друг, след което издрънчаха ризниците на свлечените на земята войници.

Оцелелите мъже почнаха да се викат един друг и да питат какво се е случило. В суматохата Конан прониза още един. Зад гърба им се приближиха маймуночовеците, надавайки яростни викове, жадни за кръв.

— Не нападай бумбана — извика Конан, без да си прави труда да шепне. — Твърде са силни и са прекалено много. Тичай!

Сред крясъците и объркването двамата побягнаха по пътя, по който бяха дошли. Като чу викове и звънтене на оръжие, кимериецът си позволи да хвърли един поглед през рамо. Очевидно в тъмнината бумбана бяха нападнали войниците. Той се изсмя високо. Пред тях се чу глас.

— Кой е? Какво става там?

Двама постови се взираха в тъмнината. Конан и Гома имаха късмет, че войникът още не беше дошъл да подсили стражата. Дватама убиха постовите и потънаха в мрака.

— Зад нас няма никой — оповести Гома след половинчасов устремен бяг. Най-сетне забавиха крачка. Не бяха нито изпотени, нито задъхани.

— Добър бой стана. — Зъбите на чернокожия светнаха в широка усмивка. — Сега обаче знаят, че сме научили за присъствието им.

— Не е вярно — опроверга го Конан.

— Как не е вярно? — учуди се Гома. — Нали ни разкриха и ни видяха?

— Мислят, че сме пустинни номади. — Гома не беше разбрал разговора между Сетмий и войниците и Конан му го преразказва накратко. — Знаят, че моряците не познават пустинята, а аквилонците идват от изнежена, богата страна. Мене ме смятат за обикновен дивак от планините, а за твоето съществуване сигурно изобщо не подозират. Само с пустинните номади могат да си обяснят нападението на толкова голям отряд.

— Толкова голям отряд ли? Че ние бяхме само двама.

Конан се засмя на глас:

— Като преброят загиналите, няма да повярват, че само двама са убили толкова хора и са се измъкнали безнаказано. Воювал си, познаваш войниците. Всеки от тях ще се закълне, че е видял петдесет противници.

— Така е! Никой войник не би се признал за победен от малоброен враг. До сутринта сами ще си повярват.

— Точно така. И ще решат, че ние още не знаем за съществуването им. Нека ги оставим да тънат в заблуда. Що се отнася до нашите хора, ще им кажем, че тази вечер сме били на лов. Тази експедиция все повече ме притеснява. Твърде много неща се пазят в тайна. Ще съм по-спокоен, ако и аз имам една-две тайни. Ти си воин, Гома, и това може да ти се види странно...

— Аз не съм някой крайбрежен дивак, Конан — рече Гома. — Познавам нравите на кралете и благородниците. За тях предателството и измамата са естествени като въздуха, който дишат. Никому не се доверяват и са винаги мнителни. А пък верността към тях обикновено се възнаграждава с разорение и смърт.

— Да, хората на властта са еднакви по целия свят. Винаги съм се радвал, че принадлежа на народ, който според цивилизованите страни е варварски.

Когато стигнаха до разбуждащия се лагер, на раменете им вече бяха праметнати две газели.

— Струва ми се — сподели Конан, преди да се присъединят към спътниците си, — че никой от нас не се досеща за истинския ти произход, приятелю.

Гома кимна замислен:

— Дори тази експедиция да е пълна с лъжи и измама, да знаеш, че аз не съм те заблуждавал, воино.

— Кром ми е свидетел, че си прав — възкликна Конан. — Ти въобще нищо не си казвал за себе си.

— А това е прекрасен начин да се избегнат лъжите, нали?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РОГАТА НА ШУШТУ

По пътя загинаха още двама моряци. Единият забравил да си изтръска обувките, преди да ги обуе. През нощта там се беше настанил скорпион, който побързал да изрази възмущението си срещу неочаквано нарушеното му усамотение. Кракът се поду толкова бързо, че пиццаният нещастник успя да събуе обувката само наполовина. Наложил се да я разрежат от едната страна, за да освободят стъпалото. През деня носиха болния на една импровизирана носилка. След като няколко часа крещя от болка, морякът изпадна в делириум и скоро след това умря.

Всички в отряда бяха заприличали на призраци. Бяха толкова изтощени от безводието, че залитаха като пияни след водачите си. Зачервените им очи не виждаха, подутите им езици бяха изплезени, като че търсеха влага в самия въздух.

Един от моряците припадна. Едвам дишаше, имаше опасност да се задуши. Не можеха да го носят, защото останалите също нямаха сили. Конан клекна и долепи ухо до гърдите му.

— Може да оживее, ако му намерим вода — рече кимериецът. — Според Гома скоро ще стигнем следващия извор.

— Остави го — отвърна Улфило. — Почти е свършил, а не можем да се бавим. Останалите също са полумъртви.

— Вярно — съгласи се Улфреде. — Глупаво е да се рискува животът на всички, за да се спаси един. На този вече не може да се помогне.

Конан безмълвно нарами тялото на моряка и потегли. Другите свиха рамене, само Спринголд, Гома и Малия го погледнаха с очевидно одобрение, без кимериецът да забележи. Но самият Конан разбираше, че дори неговата огромна сила няма да го държи още дълго. Въпреки това не беше в характера му да изостави другар, който би могъл да оживее.

Вървяха през целия ден. Някои от моряците рухваха на земята, но успяваха някак да се надигнат и да продължат нататък. Някой изстена и взе да сочи с ръка. Видяха пред себе си няколко ниски дървета. Изворът! В този миг морякът, който Конан носи на гръб през целия ден, потрепера в ръцете му и издъхна. Кимериецът пусна мъртвото тяло на пясъка и каза:

— Истинският мъж не се предава толкова лесно.

Спринголд се приближи и го потупа по рамото.

— Така му било писано. Ти стори каквото трябва, дори повече.

От пресъхналото му гърло думите на Спринголд гласът му звучеше като крякане на жаба.

След миг отрядът вече се къпеше в чистата, хладна вода на оазиса. Пиеха, къпеха се, после пак пиеха. Измиха кървящите и гноясали рани и ги превързаха с изпраните останки от ризите и панталоните си.

Изобилната благодатна течност пълнеше един голям вир и продължаваше да тече още около половин километър надолу, преди да се скрие отново под пясъците и камъните в пустинята. Около водата имаше ниски дървета, храсти и много трева.

— Фурми! — изграка един от моряците, когато езикът му придоби нормалните си размери и му позволи да говори. — На дърветата има зрели фурми!

Всички вдигнаха глава и се увериха, че по дърветата действително имаше плод. Възстановили силите си, мъжете мигом се покатериха и откъснаха фурмите. За хора, които дни наред се бяха препитавали с жилаво месо, сочните плодове бяха като божествена амброзия.

— Смокини! — извика друг. — Тука има смокини!

— Някои е насадил на това място овощна градина — отбеляза Спринголд.

— Най-вероятно са били номади — предположи Конан.

— Внимавайте — извика Улфреде — да не би от водата и плодовете стомасите да ви заболят!

— Предупреждението няма да помогне — рече Улфило. — Хората ти нямат чувство за мярка.

— Аз също — Малия натъпка шепа фурми в устата си, мръщейки се, когато изпъваше напуканите си, изсъхнали устни.

Пустинята беше отнела голяма част от хубостта ѝ. Малия се закриваше, доколкото е възможно, но не можа да избегне пустинното слънце и то я обгори. Лъчите му не само жареха от небето, но и се отразяваха от пясъка и камъните като от огледало. От липсата на вода и силна храна Малия стана само кожа и кости. Красивата ѝ коса висеше на масури от изящната ѝ глава, а около хлътналите ѝ очи имаше тъмни сенки.

— Трябва да починем известно време тука — заяви Конан.

— Вече сме близо до Рогата — възрази Улфило. — Пред нас не остана много пустиня. Още един напън и сме там!

— Така е — рече кимериецът, — но преди да стигнем Рогата, имаме да изкачим още един склон. Моряците останаха без сили, ние, воините, също не сме много добре, а Малия сигурно ще умре от изтощение, преди да стигнем прохода. Вече дни наред я крепи само волята ѝ и е толкова близо до смъртта, колкото онзи моряк, дето умря днес.

— Той казва истината, братко — потвърди аквилонката. — Още един ден и не ме интересува дали ще намерим Марандос, или пък съкровището. Трябва да си почина.

— Добре, тогава — съгласи се навъсен Улфило. — Ще останем тука два дни.

— Ще останем колкото е нужно, за да възстановим силите си — поправи го Конан. — Иначе цялата тази изтощителна експедиция ще се окаже напълно безсмислена.

Улфило го изгледа вбесен.

— Тука аз командвам, варварино!

— Ти си ни наел — възрази Конан. — Плати ми да намеря брат ти. Никой не би ти служил по-добре от мене.

— Може да решите спора с бой — подхвърли Улфреде. — Аз обаче залагам на кимериеца.

Внушителната сила на Улфило почти се беше стопила и енергията му се подхранваше почти изцяло от позъорство. Конан, напротив, бе доста освежен от водата и изглеждаше по-силен от всякога. Пустинята беше изличила у него и последните остатъци от цивилизован живот. Препасан с меч и копието си, почти гол, с дълга рошава коса, с мургава, обгоряла кожа, той сякаш беше самото въплъщение на дивашкото.

— Няма смисъл да се карате, приятели — успокой ги Спринголд.
— Толкова сме близо. Пустинята ни изнерви. Нека починем тук известно време. Скоро бъдещето ще ни се стори по-светло.

Улфило се помъчи да запази, доколкото може, достойнството си.

— Сигурно сте прави. Ще останем тук, докато Малия се оправи напълно.

— Хич не ми харесва да изпускам хубавия бой — оплака се Улфреде. — Но така сигурно е най-добре.

Стъкмиха огън, хапнаха и пийнаха пак, после легнаха да спят. Конан се събуди малко след залез слънце, седна и се заслуша. Не бяха поставили постови и всички спяха като заклани. За разлика от друг път, това не го притесни, защото знаеше, че преследвачите им нарочно изостават. Изправи се на крака — по-добре не се беше чувствал от началото на прехода в пустинята. Възстановяваше бързо силите си и сега се чувстваше като нов. На останалите щяха да им бъдат нужни дни, докато възвърнат част от силите си и още по-дълго време, докато си починат напълно.

С копие в ръка, Конан тръгна по брега на езерото. Тук непрекъснато прииждаха всякакви животни, които идваха да пият вода, но избягваха тази част от брега, заета от странните пришълци. Конан не ги притесняваше. Наистина отрядът се нуждаеше от месо, но тук се спазваха законите на пустинята — в оазиса трябваше да цари примирие. Иначе можеха да се разгневят местните духове. А кимериецът в никакъв случай не би искал да раздразни божествата в един толкова негостоприемен край.

Като тръгна покрай потока, Конан чу плискане на вода. Веднага застана нащрек, промъкна се до храстите и внимателно разгърна клоните им. Тук потокът пълнеше втори малък вир с каменисто дъно. В средата нещо бяло и призрачно причиняваше чутия от него шум. Косата на Конан настръхна от ужас, но после той взе да ругае глупостта си. Призраците не можеха да плуват. А в радиус от хиляда километра имаше само едно толкова светло същество.

Известно време наблюдава как Малия загребва вода в шепи и я излива над главата си, а тя се стича по ръцете и главата и се плиска върху раменете и гърдите ѝ. Аквилонката стоеше до кръста във водата и се наслаждаваше на удоволствието. Конан излезе на ръба на вира.

— Знаеш ли колко глупаво си постъпила, като си дошла тука сама?

Малия въздъхна:

— Човек не може да се усамоти дори за малко. Нали ти самият ми каза, че хищниците не нападат до водата.

— Имах предвид моряците.

Аквилонката се изсмя:

— Моряците ли? Те сега искат само вода, храна и сън. Нужно им е само най-елементарното, но всъщност най-необходимото.

Тя загреба още вода и я изля върху себе си, така че струйките очертаха стройните ѝ хълбоци. На лунната светлина ясно се очертаваше всяка извивка на тялото ѝ.

Конан приседна на един камък.

— Аз не съм толкова зле.

Малия го дари с ленива, многозначителна усмивка.

— Вярно, прав си. При друг случай може би щях да се засрамя и да се скрия, но знам, че точно сега не съм гледка, която би възбудила мъжката похот. Нека понапълнея пак и ще съм готова да те отблъсна.

— Някои обичаме слаби жени — закачи я кимериецът, — пък и на стотици левги околоръст няма друга жена. По тези краища мъжете не могат да си позволят прекалена придирчивост.

Аквилонката се изкикоти почти като момиченце.

— Разсмиваш ме с тези ласкателства — тя изстиска водата от дългата си руса коса, после се гмурна, за да я намокри още веднъж. След като се появи пак на повърхността, заговори по-сериозно. — Има мъже, чиито ухажвания бих отблъснала къде-къде по-решително.

Конан отвърна със също толкова сериозен тон.

— Днес с нищо не се опита да предотвратиш боя ни с Улфило.

— Защото знаех, че ще спечелиш.

Малия го гледаше право в очите, застанала на плиткото, където водата едвам достигаше хълбоците ѝ.

— Не те интересува дали няма да умре?

Жената сви раменете си, обсипани с водни капчици.

— Само глупава жена може да цени мъж, който се отнася към нея като към любимо домашно куче.

— А съпругът ти Марандос?

— Отдавна ми го отне безумното търсене на древни съкровища. Не мисля, че ще го намеря жив, но дори да не е загинал, какво мога да очаквам? — Очите ѝ гледаха сурово и този поглед показваше, че е преживяла доста. — Ако е жив, със сигурност няма да е вече онзи млад капитан, за когото се омъжих. Никой мъж не би сключил подобна дяволска сделка със стигийския жрец, ако обича жена си. Дори да го намерим жив, бих го убила заради това!

— Жени са убивали съпрузите си и за по-малко — отбеляза Конан.

— От майка си обаче разбрах, че една жена трябва да има мъж, за да оцелее на този свят. Ако иска да живее охолно, той трябва да е силен, за да защити както богатството си, така и жена си. Това е единственият изход за онези от нас, които не са родени сред удобства, сигурност и пари. — Малия изгледа мощното му тяло от глава до пети. — Според мене малцина могат да ти отнемат каквото си взел. — Тя бавно се приближи към Конан, така че водата стигаше вече само до коленете ѝ. — Уверявам те, че когато за мене се грижат добре, изглеждам много по-добре от сега.

По-ясна покана Конан рядко беше получавал.

Той се изправи.

— Да, убеден съм в това. Но не играя игрички със съпругите на други мъже. Ако открием, че Марандос не е сред живите... — Той замълча и премери внимателно думите си. — Ще обсъдим този въпрос допълнително.

Той се обърна и влезе отново в храстите. Зад себе си чу звънливия ѝ смях, а после плисък, който показваше, че тя отново се бе гмурнала във водата. Конан хвана копие то си и се приготви за лов в пустинята, защото знаеше, че тази нощ няма да може повече да спи.

Дните на почивка бяха извънредно ползотворни за всички. Понапълняха от изобилното месо, с което ги снабдяваха Конан и Гома, и от плодовете на оазиса. Моряците позакърпила дрехите си. Тъй като носеха със себе си кожата на убитите по пътя животни, сега имаха материал за нови обувки.

След като всички събраха нови сили, решиха на следващата сутрин да потеглят наново. Същия ден Гома отиде да поговори с Конан.

— Докато ловувах тази сутрин, видях на запад от нас един да дебне — рече водачът.

— Да — отвърна Конан. — Очаквах това. Тъкмо затова настоях да останем тука по-дълго. Исках да ги държа настрана от водата колкото се може повече време.

— Това беше опасна игра — предупреди Гома. — Ако се бяха отчаяли, можеше да дойдат и да завладеят мястото със сила.

— Напротив, те бяха в по-добра позиция от нас. Разполагат с многочислен, добре организиран отряд от дисциплинирани войници. Ние разчитаме единствено на себе си и неколцина окуцели моряци. Те имат бумбана, които са много по-силни от хората и могат да мъкнат далеч по-тежки товари.

— Искаше да ги накараш да страдат, да отслабиш мощта им, та да имаме по-голям шанс, ако решат да ни нападнат?

— Точно така. Сега вече трябва да са горе-долу в същото положение, като нас. А пък бумбана са силни, но краката им не са по-добри за ходене от тези на маймуните. Бас държа, че доста от тях са загинали по време на прехода.

— Все пак те са повече и са добре въоръжени.

— Можем единствено да продължим напред. Не знаем какво ни чака. Затова ще се опитам да ги измъча колкото мога повече. А когато дойде време за битка... — Е, тогава ще действаме според пословицата: воювай, когато това ти се вижда подходящо, но ако се налага — бягай.

Напълниха меховете и потеглиха при първите лъчи на слънцето в сравнително добро настроение. Пред тях се извисяваше планината, но вече нищо не можеше да им се стори по-страшно от пустинята. Тази беше по-малка от първата, която изкачиха, и беше прорязана от дълбокия проход, ограден от Рогата на Шушту.

Докато вървяха, Конан оглеждаше с тревога прохода. Там, горе, на пътя им щеше да се изпречи свръхестественото — черна магия, сътворена преди векове. Презираше магьосничеството и беше уверен, че щом е издържало толкова дълго, значи в него се крие голямо зло. Избягваше го при всяка възможност. И все пак през наситения си с приключения живот се бе сблъсквал с магиите безброй много пъти. Съдбата като че го преследваше и насочваше непрекъснато стъпките му натам, откъде с готовност би избягал. Не разбираше причината, но

го приемаше като част от своя живот, различен от онзи на останалите хора.

— Наближаваме края — рече Спринголд, докато вървеше редом с Конан. Кимериецът отдавна не беше виждал характерната за него енергична походка.

— Не говори за край, преди да сме изминали поне половината път към къщи — скара му се Конан. — Носи лош късмет.

— Суеверия! — изсумтя презрително ученият.

— Може да са суеверия, но предпазливостта се отплаща добре.

Към двамата се приближи Улфило.

— Признавам, че беше прав, Конан — каза аквилонецът с неохота. — Почивката се отрази добре на всички ни.

Това не звучеше съвсем като извинение, но повече Конан не беше и очаквал.

— Да, сега вече сме готови да прекосим планината — отвърна кимериецът. — Мислиш ли, че Марандос се е погрижил за магиите, които пазят прохода?

— Ако не се е погрижил, доста ще загазим — заключи Спринголд. — Дори всичките ми познания няма да ни помогнат в този случай. Можем да си стоим пред прохода, докато свят светува, освен ако, разбира се, Сетмий не ни се притече на помощ.

Книжовникът весело се засмя, а Конан едвам устоя на изкушението да му каже колко е близо до истината. Помисли си, че почти си струва да им отвори очите — как ли щяха да изглеждат, когато разберат, че докато са си играли на тайни, са станали жертва на най-голямото предателство.

— Хайде, да не изпадаме в униние — намеси се Малия и хвана Спринголд и Улфило подръка. — Проходът вече се вижда, планината не е висока. Всичко ще е наред. Ще заварим съпруга ми жив и здрав, ще намерим съкровището и ще си живеем щастливо.

— Ето това вече е приказка! — похвали я Спринголд.

Малия се беше възстановила и изглеждаше невероятно добре. Изгарянията бяха избледнели, устните ѝ вече не бяха напукани и не кървяха. Косата ѝ блестеше, а тя беше почнала да си възвръща степените по време на най-големите лишения килограми.

Конан огледа планината пред тях. Склоновете бяха покрити със зеленина, но тя не изглеждаше толкова гъста, колкото при предишното

изкачване. Надяваше това да е знак, че пътят им ще бъде по-лек. Според пресмятанията му те би трябвало, заради почивката при оазиса, да се движат по-бързо от стигийците, които ще се окажат принудени да останат при водата по-дълго време. Конан се надяваше собствения му отряд да премине прохода преди Сетмий с неговите хора и с получовеците му да стигне подножието на планината.

На втория ден, след като оставиха оазиса, пътешествениците се озоваха пред последното препятствие. От дясната им страна широка пътека се виеше нагоре по склона. Видяха, че доста по-нагоре тя рязко извива наляво.

— Изглежда необичайно правилна — отбеляза Спринголд, като поглаждаше с ръка брадичката си. — Да не би да е част от отдавна строен път?

— Това е просто една измита от пороите стара пътека, макар и да е доста широка — възрази Улфило. — Наоколо не се вижда никакъв камък от настилка.

— Би било странно каквато и да е настилка да оцелее през хилядолетията — рече ученият. — От Питон не би могло да остане и един камък.

— Аз се интересувам само от ония камъни, които лъщят и блестят в много цветове — намеси се Улфреде, — а ако са сложени върху златни корони и пръстени, диадеми и огърлици, толкова по-добре!

— Нашият приятел от Ванахайм никога не забравя кое е най-същественото — разсмя се Спринголд.

— Може би най-сетне ще намерим и мъжа ми, Марандос — вметна Малия. Конан подозираше, че го казва само заради другите двама.

— Ако не се размърдаме, нищо няма да намерим — подтикна ги Улфило. — Хайде да тръгваме!

След тези думи започнаха изкачването. Наклонът беше стръмен, но не беше толкова трудно в сравнение с предишния етап от пътя. Тежките люлеещи се мехове, пълни с вода, затрудняваха изкачването, но след опита в пустинята не смятаха да проливат напразно и една капка вода, преди да намерят сигурен извор. Въпреки зеленината в планината като че нямаше много вода.

От време на време се виждаха представители на пернатите и дребни зверчета, но големи хищници нямаше. По билото на планината се извисяваха скали и тук-там върху тях стояха едри диви кози с дълги, грациозно извити рога. Над главите им се рееха големи птици с широки криле, но не видяха нито една от тях да се приземява. Понякога минаваха покрай големи камъни с необичайно правилна форма, които винаги се намираха близо до пътеката.

— Готов съм да се закълна, че тези камъни са обработвани от човешка ръка — каза Спринголд замислено.

— На мене ми изглеждат най-обикновени парчета скала — отсече Улфило.

Но колкото по-високо се изкачваха, толкова по-неоспорими ставаха доказателствата. На половината разстояние по пътеката взеха да се срещат плоски камъни с почти правоъгълна форма. Малко след това се появи настилка. Някога, в някакво невъобразимо далечно минало, със сигурност това е било път.

— И какво ни помага това? — мърмореше Улфило. — По какво личи, че питонците са построили тук път?

— Това е първия път, който виждаме, откакто сме напуснали цивилизования свят — каза Малия. — Да се порадваме на възможността да вървим по настилка.

Спринголд клекна и намръщен взе да оглежда внимателно каменните плочи.

— Да не би нещо да не е наред? — попита Конан.

— Не, обаче... Не съм напълно сигурен, но тези павета ми се виждат ужасно древни.

— Питон е бил превзет много отдавна — отбеляза Улфило.

— Не, вижда ми се по-стар. Пък и пазителите на съкровището не са имали мотив да строят тук път. Най-малко от всичко биха искали по тези места да има път, който да води към богатствата им. Той е съществувал дълго преди питонците да минат през прохода.

— Е, и какво? — Въпреки че се опита да омаловажи факта, Конан изпитваше безпокойство. — Светът е пълен с древни руини, които се намират на най-обезлюдени места. Няма да е кой знае какво чудо, ако тези плочи са от времето на Атлантида.

— Може би... Може би си прав, приятелю. Вероятно това няма никакво значение — Гласът на Спринголд звучеше като на човек, който

се опитва да убеди сам себе си.

Отново се заизкачваха. Въпреки лекия терен всички освен Гома бяха потиснати. Пътят представляваше просто пътека, покрита с каменни плочи, но усещането за древност и вечност напомняше за мимолетността на човешкия живот.

Докато вървяха, кимериецът се отделяше от време на време от останалите, изкачваше се на някоя скала и оглеждаше склона пред тях, а също и този, който беше останал зад гърба им. Поведението му направи впечатление на Улфило.

— Пътят пред нас крие опасности, за които нищо не знаем, а ти отделяш толкова голямо внимание на това, което вече е зад гърба ни — учуди се той.

— Никога не бива да се мисли, че опасността може да дойде само от едната страна. Виждал съм много армии, унищожени от неочаквана атака по фланга или от преследвач, за който са мислели, че е далеч.

— Не съм очаквал полугол дивак да ми дава уроци по военно дело. Пък и защо говориш за армии, когато най-близката цивилизована страна е на другия край на света, а в продължение на десетки километри не сме видели и едно село?

— Нае ме, за да ти помогна да намериш брат си — напомни му пак кимериецът. — До сега ти служих добре, но ще изпълнявам задачата си, както намеря за необходимо.

— Много добре — сърдито отвърна Улфило, — но не съм доволен от обяснението ти. Гледай да не ми удариш нож в гърба.

— Да не би да ме обвиняваш в предателство? — в очите на Конан светеше опасно пламъче.

— Вие двамата няма ли да престанете с глупавото си заяждане? — остро каза Малия. — Почти стигнахме Рогата на Шушту! Да не искате, след като изминахме целия този път, след като преодоляхме планините, пустинята и джунглата, сега да ви гледаме как си прерязвате гърлата заради глупости? Забранявам! Вече е прекалено късно за това!

— Да, сега трябва да бъдем единни повече от всякога — съгласи се Спринголд. — Близко сме до целта, но изпитанията ни не са свършили. Нека запазим силите си за онова, което ни предстои. Сдържайте нрава си, приятели.

Двамата разгневени воини бавно дръпнаха ръце от оръжието. Моряците гледаха уплашено, а Гома ги наблюдаваше с иронична усмивка.

— Готов съм да забравя това — рече Конан. — Но обикновено отговарям на подобни думи със стоманено острие.

— За благо на мисията ни съм готов да оставя нещата дотук — обади се и Улфило. Понечи да каже още нещо, но един гневен поглед на Малия го накара да се откаже.

— Ако сме решили проблема, да тръгваме — подкани ги Гома. — Можем да стигнем Рогата на свечеряване.

Останалата част от пътя мина в мрачно мълчание. Конан не оглеждаше повече пътя зад тях, но вече се бе уверил, че отрядът на стигийците е доста назад. Подозираше, че още почиват при оазиса и не са започвали да изкачват планината.

Рогата на Шушту се издигаха злокобно пред тях. Двата зъбера бяха съвсем еднакви, ако се изключи странната им окраска. Чувството за безпокойство се засилваше с всяка крачка. На небето се скупчиха облаци, а над острите върхове на Рогата проблясваха светкавици.

— Никак не е приятно на това място да те заvari буря — предрече Спринголд.

— Ако е силна, може направо да ни издуха от планината — присъедини се към него Конан.

— По-бързо! Трябва да стигнем прохода, преди да е дошла бурята! — излая Улфило.

Тръгнаха по-бързо, а после дори затичаха в тръс. Тъй като и без това бяха уморени от дългия преход, този последен напън едва не ги довърши. Когато стигнаха платото преди Рогата на Шушту, повечето бяха на края на силите си. Много от моряците се хвърлиха задъхани на земята, повръщаха, кашляха до задушаване. Нямаха време да огледат околността, тъй като бурята ги застигна още докато изостаналите членове на отряда с мъка се добираха до основната група.

Зловещо проблясваха мълнии, съпроводени всеки път от оглушителен гръм. Пътешествениците пуснаха товара си на земята и се свиха до него, за да устоят на виещия вятър. Всеки път, когато падаха в долината между двата зъбера, мълниите издаваха злокобен, свирещ пукот и до носовите им достигаше непозната, остра миризма.

Една светкавица бе последвана от два резки, остри писъка, които заглушиха дори съпровождащия ги гръмотевичен трясък. Двама от моряците бяха изпепелени за миг, за секунда се превърнаха в овъглени скелети.

В теснината се извиваше воден порой, който приличаше на придошла река. Пътниците се вкопчиха в камъните, забиха пръсти в земята, опитаха се по всякакъв начин да задържат на място, за да не бъдат отнесени обратно през прохода към стръмния път и скалите, които ги чакаха долу.

Конан, съобразителен както винаги, извади ножа си минута преди върху му да връхлети водната стена. Заби дългото един лакет острие в земята до самата дръжка и обви около нея ръце с цялата си огромна мощ. Тъкмо се закрепил и в него се удари нещо, носено от пороя. Конан веднага разпозна нежното тяло и обви силната си ръка около тънкия кръст. Малия обви ръце около врата му и се долепи до Конан плътно, трепереца от страх и от смразяващата студенина на водата. На всичко отгоре духаше и неестествено студен вятър. Макар и при такива извънредни условия Конан можеше да оцени стройната фигура, която прегръщаше.

Дъждът и виелицата спряха така внезапно, колкото бяха и започнали. След няколко минути водата се изцеди от прохода и пътниците се изправиха.

— Кой би предположил — провикна се пръв Спринголд, — че съвсем неотдавна се оплаквахме от недостиг на вода!

Улфреде гръмко се засмя:

— Не само това, ами мърморехме, че ни било горещо!

Над червената брада дъхът му се превръщаше в струя бяла пара и колкото и невероятно да беше, по раменете му се бяха настанили няколко снежинки. Температурата рязко беше паднала и всички трепереха в дрипите си.

— Малия! — извика Улфило. — Жива ли си?

— Тук съм — обади се аквилонката и се отдели от кимериеца, който я пусна с известна неохота. — Водата едва не ме отнесе, но Конан ме спаси.

Конан стана и извади ножа си от твърдата пръст.

— Колцина от нас оцеляха?

Бързата проверка установи, че освен водачите на експедицията живи са останали петима моряци. Намериха двамата изгорени от светкавица при западния край на прохода, заклещени между един камък и отвесната скала. Гледката беше отвратителна — по костите бе останала съвсем малко овъглена плът, а от ужасяващата маса странно проблясваха белите зъби и златните им обеци.

— О-о! Митра! — възкликна Малия, извърна глава и скри лице в шепите си. През краткия си живот беше виждала много кръв и жестокост, но за пръв път пред очите ѝ се разкриваше толкова страшна сцена.

От останалите членове на екипажа нямаше и следа. Очевидно потокът ги беше отнесъл със себе си през прохода и сега те лежах размазани на пътя или някъде из скалите по склона.

Конан погледна на всички страни.

— Къде е Гома?

— Как къде? — изненада се Улфило. — Че като почна бурята, той беше много пред нас! Когато го видях за последно, беше на петдесет крачки пред мене. Трябва да го е отнесла реката и него.

— Някой виждал ли го е да минава покрай него? — попита Конан.

— Да не би някой да е гледал? — намеси се Улфило. — Всеки беше зает да спасява собствената кожа. Било е страхотен късмет, че Малия се е блъснала в тебе. Да не мислиш, че иначе щеше да я забележиш?

— Значи вече нямаме водач? — попита Малия. — Това е цяло бедствие.

Улфило сви рамене.

— Човекът се съгласи да ни заведе до Рогата и си изпълни обещанието. Жалко, че не остана жив да си прибере парите, но вероятно така или иначе оттук щеше да тръгне обратно.

— Може би е още жив и е някъде нагоре по прохода — предположи Спринголд. — Нека проверим.

— Да, няма да е зле. И без това трябва скоро да се махаме оттук, иначе ще замръзнем — каза Улфреде, обвинил ръце около треперещото се тяло. — Роден съм в мразовита страна, но вече години наред не съм ходил там, пък и, Имир ми е свидетел, никак не съм очаквал да видя сняг в земите на чернокожите!

От небето все още се сипеха редки снежинки и от целия отряд сякаш само Конан не страдаше от студа.

— Много пъти са ме застигали планински бури — рече кимериецът, — но тази беше необичайна. Откъде се взе този сняг? Планината не е толкова висока. Това да не са пак магии? Да не е част от древните заклинания, които са пазели съкровището на Питон?

Всички погледнаха Спринголд в очакване да получат разяснения. Той ровеше в торбата си, разтревожен, че водата е проникнала вътре и е повредила книгите. След като се успокои, че всичко е наред, ученият се обърна към останалите.

— Твърде е възможно. Също така е вероятно магията да е изгубила голяма част от своята сила, защото, ако питонците са имали такава власт над мощните природни стихии, то сега би трябвало всички да лежим мъртви. Това може би беше последното немошно издихание на древното проклятие, особено след като стигийският жрец е поверил на Марандос заклинания, с които да го неутрализира.

— Немошно! — възкликна Малия. — Тогава значи да се радвам, че не изпитавме проклятието в цялата му сила!

— Цялото това безумно начинание е прокълнато! — извика един от моряците. В опулените му очи се четеше ужас. — Ако продължим нататък, всички ще загинем! Трябва да се връщаме!

Въпреки очевидното си изтощение те изглеждаха напълно готови да пробягат целия обратен път по склона на планината. Лицето на Улфило почервения и той тъкмо се канеше да се впусне в поток от гръмки ругатни, когато Улфреде го спря с жест.

— Няма да споря с тебе, Алкат. Освобождавам всички ви от задълженията, които имате към мене и към нашите работодатели. — Той говореше спокойно, без следа от злоба. — А сега тръгвайте, имате благословията ми.

Моряците стояха объркани.

— Ами ти, капитане? — попита един от тях.

Рижите вежди на Улфреде се вдигнаха в престомена изненада:

— Аз ли? О-о, аз продължавам нататък с останалите, както съм обещал. — Капитанът се завъртя и се обърна към Улфило, Спринголд, Малия и Конан. — Вие наистина смятате да продължите, нали? — Всички кимнаха в отговор и Улфреде пак заговори на хората си: — Свободни сте от задълженията си. Можете да тръгвате.

— Но, капитане — възрази Алкат, — ще загинем сами в пустинята или в джунглата, ако изобщо стигнем чак дотам.

Улфреде се усмихна благосклонно:

— Личи, че сте общували с нашия книжовник. Вече говорите като мъдреци. — Улфреде се обърна и тръгна нагоре през процепа между скалите. — Хайде, приятели, бих искал да премина този проход, преди да се е стъмнило съвсем.

Другите тръгнаха подир него. Колебливо и с неохота го последваха и оцелелите моряци.

— Ето, видяхте ли? Нима не решихме проблема съвсем просто? — попита ваниреецът. — Нямаше нужда да се държим строго с момчетата. Имаха право да се тревожат. Но могат да различат сериозна опасност от сигурна смърт. И избраха първото.

— Знаеш как да се оправяш с хората си, капитане, признавам — похвали както винаги неохотно Улфило.

— О-о, Кром! — възкликна Конан. — Я вижте това!

Бяха се върнали на мястото, където изчакаха бурята, и сега видяха, че по вертикалните скали от двете страни са издълбани рисунки. Ред върху ред, те се издигаха докъдето поглед стига. Конан ги разгледа внимателно на избледняващата светлина.

— Някои приличат на стигийски йероглифи — каза накрая кимериеецът, — но като другите не съм виждал никога.

— Прав си — съгласи се Спринголд. Той вдигна една от книгите си и почна да гледа ту нея, ту издълбаните в скалата фигури. — Поясните изображения са йероглифи, които са се променили малко от дните на Питон досега. Другите обаче са доста по-заличени и, освен това, вижте — той посочи една част, където фигурите се наслагваха, — питонските знаци са издълбани върху другите!

— Значи са отпреди Питон? — заключи Малия. — Явно. Може би датират от времето на Атланта?

Спринголд поклати глава, а лицето му добиваше все по-уплашено и по-уплашено изражение:

— Не, по-стари са от Атлантида. Митра! Мисля, че са по-стари от самото човечество!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДОЛИНАТА НА СЪКРОВИЩЕТО

— Да не губим време за някакви стари знаци, издълбани върху камък — подкани ги Улфило. — Ако тези драскулки са толкова стари, колкото казваш, значи и да са имали някаква сила, тя отдавна е изветряла.

— Вярно — съгласи се Улфреде. — Може и да не са магически. Много крале слагат надписи по границите си, за да предупредят нашествениците чия земя се простира пред тях и да славословят собственото си величие.

— Може да си прав — колебливо призна Спринголд. — Никой вече не може да разчете това древно писмо, но има легенди...

— Стига! — заповяда Улфило. — Трябва да вървим!

Потеглиха. Този път не се движеха на дълга, разпокъсана редица, а в плътна група, почти сгушени един до друг, единни пред неизвестните опасности между Рогата на Шушту.

По едно време попаднаха на каменен блок, който запречваше наполовина клисурата. Беше паднал там от високо, но очевидно беше изсечен от човешки ръце, защото бе голям колкото камъните в основата на някоя от стигийските пирамиди. Спринголд го измери — ширината му беше три крачки, височината — пет, а дължината — петнайсет. На лунната светлина, която обливаше клисурата, едвам различиха далеч над главите си правоъгълната дупка, откъдето се беше изскубнал.

— Още един капан за нежелани посетители — рече Конан. — Бас държа, че ако можехме да го вдигнем, отдолу щяхме да намерим сплескани човешки кости.

През останалата част от пътя през прохода хвърляха нервни погледи нагоре.

На източния край на клисурата Конан извика на всички да спрат, защото видя нещо бяло на пътеката пред тях. Като се приближи да го

разгледа, разбра, че нещото е купчина кости. Останалите се приближиха след него и приковаха уплашени погледи в останките.

— Човешки ли са? — попита Улфреде.

— Не съвсем — отвърна Конан и вдигна един череп. Нискочелият, маймуноподобен профил красноречиво говореше за произхода му.

— Бумбана! — възкликна Улфило. — Значи ги има и в тази планина!

— Вижте! — привлече вниманието им кимериецът. Той вдигна една шепа накити: няколко медни гривни и сребърна верижка с пендантив^[1]. — Стигийски са. Това е бил един от слугите на Сетмий, изпратен с експедицията на Марандос. От проклятието е останало достатъчно, за да може да го погуби.

— Може да е умрял от само себе си — възрази Улфило. — Или да са го убили другарите му.

— Виж състоянието на костите — мрачно рече Конан. — Нещо е изгризало и последното парче плът на това същество.

— Диви зверове... — предположи Улфреде.

— Разгледайте ги внимателно! — настоя Конан. — Всичките са си на мястото, точно както са паднали на земята. Нито една кост не е прегризана или разместена. Според мене съществото не е стояло тук достатъчно време, за да може плътта да изгние или да я изядат насекоми. Козината остава и след като някой изяде месото, бумбана са целите покрити с козина. А по тези кокали не е останал един косъм. Все едно са полирани нарочно.

— Тогава защо само един? — размисли се Улфило. — Защо не целия отряд?

— Проклятието е изгубило силата си — напомни Спринголд, — пък и Марандос е имал противодействащи магии. Мисля, че проходът вече е безопасен.

— Надявам се да си прав. — Улфило безстрашно измина няколкото оставащи крачки до края на клисурата. Другарите му го гледаха, затаили дъх, но тъй като не му се случи нищо, го последваха.

Откъм източния склон на планината, луната къпеше в лъчите си широка долина. Откъм нея, нагоре по склона се носеше лек топъл ветреца, който се отрази добре на пътниците след неестествения студ в прохода.

— Не мога да разбера дали от тази страна има път — обади се Спринголд. — По-добре да не продължаваме нататък в тъмното.

— Вярно — с нежелание се присъедини към него Улфило. — Трябва да останем тук до сутринта.

— Наоколо май има доста дървета — обади се Улфреде. — Дали да не запалим огън, да си стоплим уморените кокали?

— Никакви огънове — нареди Улфило. — Не знаем кой живее в долината и по-добре да не известяваме за пристигането си.

— Така би било най-разумно — съгласи се Конан. — Изстискайте водата от това, което е останало от дрехите ви, и ги прострете по храстите. Ако вятърът се задържи, до сутринта ще изсъхнат.

Последваха съвета му, като моряците оплакваха злочестата си съдба, останалите стоически мълчаха. Едни насядаха, други налягаха наоколо, за да дочакат изгрева на слънцето. Сънят ги оборваше един по един, само Конан остана буден. Кимериецът седеше до един объл камък, с подпряно на рамо копие и оставен близо до него меч. Беше го почистил и бе оставил ножницата да изсъхне. Мъдрият воин преди всичко се грижи за оръжието си.

Не беше много уморен и не искаше да заспи, докато не се увери, че нищо не ги заплашва. В тихата нощ всички негови сетива бяха в напрегнато очакване, но не чу нищо освен шумоленето на дребните животинчета и не видя друго освен няколко прилепа. Според Конан това беше знак, че са в безопасност, че наблизо няма хора или големи хищници, въпреки че ярката лунна светлина създаваше отлични условия за лов. Доволен, той задряма, но беше готов при най-малкия сигнал за приближаваща заплаха да скочи напълно буден.

Когато кимериецът се събуди, луната вече беше залязла. Все още се виждаха звездите и само тънката сива ивица на хоризонта откъм изток подсказваше настъпването на утрото. Той се изправи, протегна се, после се разходи, докато сивата ивица не се превърна в розово сияние, което се разпростираше нагоре и гасеше звездите по пътя си. Започна да различава първо формите, а после и цветовете в долината. Когато се виждаше вече всичко, започна да буди другарите си.

— Ставайте! — побутваше ги той по раменете или ги смущаваше в хълбоците. — Утрото дойде и е време да видите какво има около нас.

Улфило седна и разтърка очи:

— Я! Вече е ден! Защо не ме вдигна преди час?

— Защото преди час спях — изръмжа Конан. — Освен това преди час е било още тъмно. Сега стига си мърморил, ами погледни надолу.

Един по един ставаха, а после се заглеждаха втрещени към долината.

— Митра! — извика ученият. — В тази страна климатът и релефът май се сменят всеки път, щом като превалиш някоя планина!

Пред тях като че се простираше видение от рая. На изток имаше плато с по-голяма височина, отколкото пустинята на запад. Билото на планината извиваше плавно и се сливаше с долина, потънала в несравнима по богатството си зеленина. Това не беше тъмния злокобен цвят на джунглата, а жизнерадостните, ярки цветове на по-умерения климат. От мястото си виждаше, че по-голямата част от земята се обработваше — между скупчените колиби се простираха равно изорани ниви. През долината минаваха доста потоци, а около тях пасеше добитък. Спретнати овощни градини бяха отделени с нещо като огради. Поради голямото разстояние не можаха да разберат от какво са направени.

Все пак голяма част от земята беше дива, макар да не приличаше на земите, през които бяха минали. Тук-там по ниските хълмове се виждаха малочислени стада диви животни, сред които няколко слона и жирафи. Далеч на изток едвам се различаваше нещо като селище, което имаше необичайно големи размери.

— Нима е възможно тука да има град? — зачуди се Малия.

— Най-вероятно са руини — рече Спринголд, — останали от времето на питонците.

— Скоро ще разберем — прекъсна размишленията им Улфило. — Готови ли са всички?

Вече бяха закърпили дрехите и приготвили оръжието.

— Да вървим.

Потеглиха с по-ведро настроение, защото се надяваха това да е последната част от техния дълъг, дълъг поход. Слизането от планината обещавахе да мине леко, а долината им изглеждаше не по-малко привлекателна от някое оживено пристанище.

Само Конан не споделяше тази увереност. Страната беше хубава, но опитът му говореше, че най-добрите земи се населяват от хора, които знаят как да ги пазят от пришълци. Продължителен мир би могъл да разглези обитателите на една богата страна, но поради нейната привлекателност границите ѝ често биваха нападани.

— Вижте! — извика Малия, когато бяха превалили нанадолнището. Тя посочи някакво тромаво животно на десетина крачки пред тях. Напомняше носорог, но тъпия рог на носа беше извит настрани, а чифт още по-заоблени рога стърчаха още по-нагоре на муцуната му, точно под свинските очета. Животното кротко преживяше трева и не им обръщаше и капка внимание.

— Виждал ли си нещо подобно? — обърна се Спринголд към кимериеца.

— Никога — отвърна Конан. — Сигурен съм, че тази земя ние приготвила много изненади.

— Дано всички да са приятни! — пропя книжовникът.

По пътеката, която следваха, нямаше и помен от настилка, но Спринголд ги увери, че това въобще не е странно, тъй като от тази страна на планината явно вали много повече и дъждовете отдавна са успели за такъв дълъг период от време да изличат и най-малката следа от човешки труд.

В подножието на планината започнаха да срещат обработваеми участъци. Някакви храсти бяха засадени в правилни редици, по подобен начин бяха разположени и асми, привързани към набити до тях колове. На пръв поглед никой не се грижеше за тях, сред листата им свободно подскачаха маймуни. Привидното нехайство явно се дължеше на факта, че насажденията не са дали още плод.

— Кога ще срещнем хора? — попита Малия, когато излязоха на равното. Отговорът на нейния въпрос дойде почти веднага.

Мъжът стоеше посред една морава, подпрян на дълго копие. Той се взираше нагоре към планината, но когато видя приближаващите пътешественици, се изправи и изпъна рамене. Беше висок и слаб. Той се извърна леко и поднесе към устните си някакъв извит предмет. Чуха висок, пронизителен писък на рог, после мъжът пак се подпря на копието си.

— Сам е — ведро заключи Спринголд.

— Този рог беше предназначен за нечий уши — опроверга увереността му Улфило.

— Пък и май не се плаши от приближаването на цял отряд въоръжени непознати — отбеляза Улфреде.

— Защото знае, че няма от какво да се бои — рече Конан. — Гледайте.

Петдесетина мъже притичаха към самотния страж, а копията им блестяха заплашително под слънчевите лъчи. Като един, бойците се затичаха към пришълците. Не демонстрираха войнствеността си, а тичаха безмълвно, под строй.

— Дръжте ръцете си настрани от оръжието — нареди Улфило. — Твърде много са, пък и тази долина сигурно е пълна с такива като тях. Помнете, че сме мирни пътешественици. Ако някой опровергае с поведението си това предположение, ще го убия.

След няколко минути воините ги обградиха.

Бяха високи, със светлокафява кожа и с хубави, правилни черти. Оцветените им в червено коси бяха подредени в най-причудливи прически, а телата на повечето бяха украсени с мотиви от малки резки, направени върху кожата. Носеха копия с широки наконечници и малки, овални щитове.

— Всички приличат на Гома! — ахна Малия.

— Знаех си аз, че онзи негодник крие нещо от нас! — възмути се Улфило.

— А ето че сега нямаме преводач — въздъхна Спринголд. — Това може да ни затрудни.

На главите си воините носеха превръзки от леопардова кожа, със забучени по тях бели пера — повечето имаха по едно или по две. Напред пристъпи един мъж с три пера, със златни гривни на ръцете и краката, и каза нещо със строг глас.

— Това трябва да е началникът им — предположи Конан. — Ще се опитам да се разбера с него на кушитски.

Изрече няколко думи, но боецът само го гледаше безизразно. Кимериецът опита и няколко други езици, които се говореха в земите на чернокожите, но имаше същия неуспех.

После вождът изрева нещо и посочи с копието си. Подчинените му се строиха в правоъгълник около неканените си гости и се обърнаха в една и съща посока.

— Май ще ни заведат някъде под стража — досети се Спринголд. — Моят съвет е да ги последваме.

— Така ще бъде най-добре — подкрепи го Улфило. — Засега не са проявили враждебност и не се опитаха да ни разоръжат.

— Ами ако искат да ни изядат? — попита един от моряците.

— Много си кльоцав — увери го Улфреде. — Най-напред ще те поохранят.

Тъй като нямаха друг избор, тръгнаха заедно със съпровождащите ги под строй воители. Пътят, по който поеха, нямаше настилка, но беше равен и добре поддържан. От двете му страни видяха много хора, които обработваха земята. Те изоставяха сечивата си и се приближаваха да позяпат преминаващите чужденци. Сред работниците имаше както мъже, така и жени, които често носеха пеленачета, привързани към стройните им тела, в цедилки от червеникав плат. Никой от мъжете нямаше оръжие. Растенията, за които се грижеха, бяха непознати за хората от Западните земи, но очевидно сред тях имаше зърнени култури и зеленчуци.

По едно време прекосиха малко селце, населявано само от бойци. Те по всичко приличаха на съпровождащите ги, като се изключи това, че лентите на главите им бяха от лъвска кожа, а перата по тях имаха син цвят. Гледаха злобно, но Конан беше почти убеден, че враждебността им не е насочена към пленниците. По-скоро обект на тази неприязън бяха воините с бели пера. Върху този факт Конан трябваше да помисли.

— Вървим към онзи град — отбеляза Спринголд.

— Ако изобщо е град — каза Улфило.

— Тук поне няма пустиня, нито джунгла, нито орда нападащи маймуночовеци. Няма да се оплача, дори ако мястото, където ни водят, да не може да се сравни с Тарантия или Белверус — каза Малия.

— Така трябва да се разсъждава — похвали я Конан. — Стойте нащрек, но се радвайте, ако се случи нещо хубаво.

Той гръмко се засмя, с което стресна някои от придружаващите ги воители.

Разходката се оказа дълга, но не и неприятна, особено в сравнение с негодите, които бяха преживявали напоследък. Минаха покрай множество малки селца, всяко от по десетина-двайсет колиби. Колибите имаха формата на кошери и бяха плътно покрити със слама.

За примитивни селища, бяха удивително чисти и спретнати. Докато вървяха през селата, Конан си мислеше, че жителите им са доста загадъчни. Не приличаха на изтерзани и измъчвани роби, напротив, проявяваха доста жив интерес към непознатите. Но държанието им беше сдържано, като че се бояха да изразят чувствата си. Не се чуваше смях и хората не пееха, докато работят, за разлика от повечето жители на юг от Стигия.

Аквилонците не забелязваха тези подробности, но Конан знаеше, че аристократите рядко обръщат внимание на по-нископоставените, освен ако те не се държат нагло или враждебно. Но видя как наблюдателните сини очи на Улфреде отбелязаха тази странност.

— Мисля, че в тази страна има проблеми, приятели — сподели ванирецьт.

— Как така? — учуди се Улфило.

— Селяните се боят от войните, които ни пазят.

— Че кога работниците не са се страхували от войниците? — все още не разбираше аквилонецът.

— Войниците със сините пера, покрай които минахме, изпитват същата неприязън — допълни Конан.

— Съперничеството между отделните групи е обичайно явление — не се даваше Улфило.

— Мисля, че другарите ни са прави — намеси се и Спринголд. — Имам чувството, че нещо... не знам точно, но нещо не е наред. Това явно е богата и хубава страна, пазят я силни воители и я обработват трудолюбиви селяни — все предпоставки да видим един щастлив народ. А тези хора са твърде свити, при това не се страхуват от нас, защото ясно виждат, че сме малко и сме обградени от собствените им хора.

— Може би е някакво народно брожение? — Колкото и да беше твърдоглав и високомерен, когато ставаше дума за власт, на Улфило не му липсваше проникателност. — Хората винаги са нещастни и несигурни, когато не е ясно кой управлява.

— Сигурно си прав — съгласи се Улфреде. — Бил съм в страни, където всеки момент е щяла да избухне война, и там във въздуха се носи точно същата тревожност.

— Докато нашето положение не ни стане ясно, няма смисъл да се чудим — прекъсна ги Конан. — Но трябва да сме бдителни.

— Не виждам и следа от съкровището, което търсим — обади се Малия.

— Аквилония е богата — напомни й Улфило, — но обикновените хора там не ходят издокарани със злато и скъпоценни камъни. Може би тукашните управници са го скрили в хазните си.

— А може и да не подозират съществуването му — предположи Спринголд.

— Как така? — учуди се Улфреде.

— Тези хора много наподобяват местните жители, които капитан Белформис е срещнал по крайбрежието. Може да са се пресили по тези места през последните няколко века. Ако е така, сигурно знаят също толкова малко за съкровището и притежателите му, колкото и хората, които сега живеят на някогашното място на Питон.

— Тогава богатството може да си седи непокътнато! — зарадва се капитанът.

— Може да се окаже, че няма как да стигнем до него — прекъсна възторга му Малия. — Кой знае под какво е заровено?

— Напътствията, които стигийският жрец е дал на Марандос са твърде ясни — възрази Спринголд.

Конан запомни тези думи. За пръв път чуваше да е имало такива напътствия.

Малия се засмя:

— Спринголд, ти самият непрекъснато ни напомняш колко време е минало след падането на Питон! Някога той е бил най-величественият град на света, а сега никой не знае със сигурност дори къде се е намирал. Но в същото време очакваш всичко тука да е същото, каквото са го оставили хората, пренесли съкровището.

— Ами да, аз...

— Мисля — намеси се кимериецът, — че в момента имаме достатъчно проблеми. Нека се погрижим за оцеляването си, а после ще мислим за богатства.

— Прекалено много искаш от мене — възнегодува Улфреде. — Не мога да не мисля за съкровището!

Думите му развеселиха дори моряците. Малия се смееше по-силно от останалите.

— Ти май си в добро настроение, сестрице — каза Улфило, като че ли смяташе това за лоша черта на характера.

— Не съм си изгубила чувството за хумор. Виж ни само! Десет опърпани, умрели от глад плашила, които са тръгнали за зелен хайвер в някаква забравена от бога дива страна, а говорим така, сякаш всеки момент ще метнем на гърбовете си несметни богатства и ще се върнем вкъщи! Никой ли тук освен мене не разбира колко глупаво е това?

Гласът ѝ ставаше все по-накъсан и накрая тя почти изхлипа.

— Е, хайде сега, мила — скара ѝ се Спринголд, — няма защо да се вълнуваш толкова. Ще открием съкровището и тези прости хорица без съмнение ще се съгласят да ни предоставят водачи. Като се върнем при заровената стока, ще им заплатим с дрънкулки. Пък и не бива да забравяш, че може скоро да се събереш пак със съпруга си!

— А, да, това не бива да забравям.

Конан би се изсмял на тона, с който го каза, ако положението ѝ не беше толкова сериозно. Той изостана малко и поговори с Улфреде, докато аквилонците бърбеха помежду си.

— Мислиш ли, че ще се оправим лесно с тези „прости хорица“?

— Моля? — с престорен ужас възкликна капитанът. — Нима мислиш, че не съм съгласен с благородните ни водачи? Засрами се, Конан!

— За моя народ биха казали, че са прости диваци — изръмжа кимериецът, — а ние бихме ги избили много хитро.

— Ние, ванирците, сме по-цивилизовани. Щяхме да ги принесем в жертва на някое от по-незначителните ни божества, тъй като за нищо друго не стават.

— Все пак Улфило е голям воин — напомни Конан, — а Спринголд е забавен и е верен на приятелите си. Не, пощурели са при мисълта, че може да открият съкровище. Искат им се да вярват, че просто ще дойдат, ще го намерят на някое удобно място и ще си тръгнат. И понеже им се иска да вярват в това, не виждат опасностите, които ги чакат.

— Вероятно си прав, но чуй какво ще ти кажа: не си тръгвам оттук без моя дял от богатствата.

Сините му очи гледаха студено и Конан разбра, че не може да го разубеди.

От малък познаваше хората от Нордхаймер, езирите и ванирците. Бяха буйни хора, епикурейци, които обичаха еднакво да проливат кръв, да пируват, да имат хубави дрехи и добри кораби. Но най-много от

всичко се радваха на злато, скъпоценности и други богатства. Понякога алчността им стигаше до лудост.

Конан, син на суровата кимерийска раса, не беше толкова целенасочен в стремежа си към тези неща. Вярно, харесваха му, с което се различаваше от сънародниците, израсли в планината. Когато се намираше в цивилизованите земи, обичаше да припечели злато, за да може известно време да живее прахоснически. Но винаги се връщаше към живота на воин, пълен с безмилостни удари и непоносими условия, който също му понасяше добре. Богатствата никога не се превръщаха за Конан в самоцел.

Сега, сред чудесата и мъките на Черния бряг, мисълта за съкровище му се виждаше далечна. В Асгалун му беше приятно да си представя високото заплащане и дела от богатствата. Тук те бяха изгубили своята реалност. От минутата, когато потеглиха на поход към вътрешността на континента, Конан изостави лустрото на цивилизацията и се върна към корените си. Удивителните, великолепни неща, които видя по пътя, го пречистиха от алчността. Искаше да разгледа по-добре тази необичайна страна. Златото само би му попречило. Въпреки това, тъй като беше приел задачата си, щеше да я изпълни, колкото и да му се виждаше глупава сега. Конан никога не приемаше пари, без да предостави в замяна качествена услуга.

Не бяха подготвени за гледката, която ги чакаше в края на пътя.

— Наистина е град! — ахна Малия.

И наистина стената, която се възправяше пред тях, не би посрамила градове като Аквилония и Немедия или някое друго голямо поселение на хиперборейската нация. Над стената се виждаха високи кули и покривите на огромни сгради. По стените бяха издълбани странни, непознати фигури.

— Не е възможно тези хора да са построили подобно нещо! — рече Улфреде.

— Така е. — Спринголд говореше тихо, със страхопочитание. — Мисля, че пред себе си виждаме архитектурата на древен Питон, може би единствения останал образец от нея! Помислете само! Народът и градът са били унищожени, хиперборейските нашественици не са оставили камък върху камък. А тук, в дълбините на Черните земи, все още съществува един град от някогашната империя.

— Това не ми харесва — прекъсна го Конан. — Ако са дошли тук да скрият кралското съкровище, защо ще строят цял град? Вижте само размера на тези камъни!

Вече бяха достатъчно близо, за да им стане ясно какво иска да каже кимериецът. Размерът на блоковете, от които беше направена стената, беше наистина гигантски. Най-малките бяха с големината на скалата, която намериха паднала в прохода. А значителна част бяха дори по-големи.

— Според мене напречният камък в горната част на портата е дълъг цели двайсет и пет крачки — отбеляза Улфило. — Не бих искал да съм на мястото на генерала, комуто ще наредят да превземе това място с тарани и обсадни машини.

Не им дадоха възможност да разгледат по-подробно стената, а ги преведоха през портата и ги вкараха в града.

— В края на краищата не било чак толкова трудно да се превземе това място — рече Конан. — Вижте в какво състояние е вратата.

— Коя врата? — попита Малия. — Не виждам никаква врата.

— Точно това имах предвид — обясни кимериецът. — Дърветата отдавна са изгнили, а железните части са били разграбени.

— Вярно — подкрепи го Спринголд, като сочеше огромните квадратни дупки в подпорите на мощния горен праг. — Ето тук са били сложени грамадните панти. Дървото и желязото не издържат толкова дълго, колкото камъка. Дървото наистина отдавна е изгнило, а тези хора, или предците им, или някои други, които са минали оттук, са взели желязото, за да си направят оръжия.

— Да се надяваме, че са взели само това — измърмори Улфреде.

Действително сега видяха, че градът е почти в руини. Храмовете стояха изоставени и без покрив, също като останалите огромни сгради, които биха могли да бъдат театри, съдилища или покрити пазари. Помалките сгради бяха обитавани и имаха гротескни сламени покриви.

Градът явно имаше многобройно население, което се състоеше предимно от воители, окичени с бели или черни пера. Дърводелци и ковачи упражняваха занаята си под сламени или платнени навеси, жени счукваха зърно в големи хавани, с помощта на мощни дървени тояги. Кози, овце и птици пълнеха въздуха с шум и миризми. По-едрият добитък пасеше в някогашните паркове и богаташки градини.

Гледката беше съвсем типична, като се изключи странния и зловещ фон на разрушения, величествен някога град.

Минаха покрай пазар, където животните се убиваха и разфасоваха на място, а ловци продаваха дивечово месо. В единия край на пазара висяха грамадни риби, в половин човешки ръст, нанизани като мъниста през хрилете.

— Поне не се вижда човешко месо — отбеляза един от моряците.
— Това носи известно успокоение.

— Къде обаче ловят такава риба? — зачуди се друг. — Едва ли вирее в потоците, покрай които минахме.

Рибите не само бяха големи, но и бяха необичайно деформирани. Крушовидните им глави бяха с плоски лица, които по един отблъскващ начин наподобяваха човешка физиономия, а горните им перки имаха пет ребра и приличаха на ръце с ципи между пръстите.

— Не знам за вас — немошно изрече Малия, — но ако тук ни предложат да ядем риба, мисля да се въздържа.

Подире им се беше помъкнала голяма тълпа градски безделници и хора, изоставили работата, за да позяпат чудното зрелище. Процесията мина покрай два пиедестала, които някога са поддържали огромни статуи, сега вече рухнали, и се озова на широк площад, заобиколен с гигантски, полуразрушени сгради. Настилката беше червеникавокафява, а в противоположния край се извисяваше висока сто крачки масивна цилиндрична кула, която напомняше градската стена. Една непрекъсната ивица издълбани в стената фигури опасваше спираловидно кулата, като се прекъсваше единствено от няколкото тесни прозореца.

— Колцина са избягали от Питон със съкровището? — попита Конан.

— Само няколко кораба — отговори Спринголд, зашеметен от останките на минало великолепиe.

— Тогава кой е изработил това? — продължи да се интересува кимериецът. — Една стигийска кралска гробница се строи от населението на цяла провинция, при това понякога в продължение на цял живот.

— Ами... не знам, но трябва да има някакво обяснение — запъна се Спринголд. — Може би са заварили в долината многочислен народ и са го поробили.

— Стига сме се занимавали с това — прекъсна ги Улфило. — Имаме си достатъчно грижи.

Охраната им спря пред каменна платформа, която започваше в подножието на кулата. На равни разстояния покрай платформата имаше колове с височината на човешки ръст и на всеки кол беше забучена по една човешка глава. Някои бяха вече голи черепи, по други имаше тук-там плът, а трети бяха почти пресни.

— Ужасна гледка — отбеляза Улфило.

— Някой череп да ви е познат? — попита Улфреде. Въпросът му накара Малия да потрепери.

— По-пресните са все на чернокожи — отговори Спринголд. — Що се отнася до останалите, всички черепи си приличат.

През входа на кулата забелязаха някакво движение вътре и всички хора на площада, включително съпровождащите ги воители, се хвърлиха по лице на земята. Всеки вдигна дясната си ръка с длан към вратата и взеха да скандират в ритъм.

От кулата се показва мъж, висок почти два метра и половина. Тялото му беше цялото покрито с мускули — виждаше се ясно, защото той не носеше друго облекло освен накити и една къса леопардова кожа. Би бил хубав и внушителен, ако не беше прекалил с обичайните рисунки по кожата. Всеки квадратен сантиметър от тялото му беше покрит с тях.

Малко зад гиганта вървеше дребно, съсухрено същество от неясен пол. Гротескното същество отвори розовата си беззъба уста и изкрещя нещо. Воините в миг скочиха, сграбчиха пленниците си за ръцете и ги принудиха да паднат на колене.

— Не коленича пред диваци! — извика Улфило.

— Обикновено и аз не го правя — хладно му отвърна Улфреде. — Но в този случай май е препоръчително.

— Да, засега се примирете с позора — изръмжа Конан. — По-късно ще дойде време за отмъщение.

Зад гиганта се мъкнеше пъстра свита — неимоверно красиви жени, които носеха ветрила, цветя или гърнета с благоухания, подскачащи джуджета и други недъгави създания, група яки музиканти, които удряха барабани, надуваха рогове и гайди. Един мъж, върху чието лице беше изрисувано като маска на смъртта, носеше прехвърлен през рамо меч. Острието беше широко и издуто, с отрязан

връх. Не беше нужна кой знае каква проникателност да се разбере, че това е палачът.

Гигантът каза нещо и напред излезе средно висок мъж. Той носеше широка роба на червени и сини ивици, с множество украшения по ръцете и врата си. За голямо учудване на пътешествениците, мъжът се обърна към тях на прекрасен кушитски.

— Кой сте вие и защо сте дошли в земята на крал Набо? На чужденци от другата страна на планината е забранено да стъпват по свещената земя на долината.

— Ти обаче изглеждаш и звучиш като чужденец — възрази Конан. — Бих се заклеял, че си роден от стигиец и кушитка.

Мъжът беше поразен.

— Вярно е. Дойдох тука като роб, пленен отвъд планините и продаден от търговци. Издигнах се на служба при крал Набо и сега съм негов съветник. Питам ви пак: каква работа имате тук?

— Търсим брат ми — отговори Улфило. — Казва се Марандос и преди време е дошъл тук с отряд мъже. Смятаме, че е минал невредим през Прокълнатия проход и е проникнал в кралството ви.

— А той какво е тръгнал да търси тук?

Единодушно бяха решили, че ще бъде грешка, заобиколени от силен и враждебен народ, да признават истинските си намерения. Ето защо бяха подготвили една версия за подобен случай.

— Брат ми е търговец и е тръгнал за насам да търси нови пазари за стоката си — желязо, платна, накити.

Мъжът преведе думите му и за учудване на пленените те накараха миниатюрното, гротескно същество да се засмее гръмко. После то забъбри нещо, сочейки пришълците с костеливия си, увенчан с дълъг нокът пръст.

— Агла казва, че лъжете — поясни преводачът. — Казва, че сте подли крадци, дошли да грабят страната ни.

Тази реплика поне изясни въпроса с половата принадлежност на странното създание.

— Защо смята така? — попита Улфило, обиден и уязвен, че го смятат за лъжец.

— Казва, че сте дошли тук да търсите съкровище — древните богатства на боговете ни.

— А Марандос? — попита Спринголд.

В този момент един от зрителите кихна. Крал Набо хвърли разсеян поглед в посоката, откъде дойде звукът, а Агла посочи смутителя на реда. Охраната моментално се хвърли към тълпата и измъкна отпред разтреперания нещастник. Беше мъж, облечен само с препаска, без накити. Ако се съди по залепналите към кожата и дрехите му стърготини, беше занаятчия.

Кралят махна небрежно към човека с изрисувано като череп лице. Той важно се приближи към жертвата, която воините бяха поставили на колене, с извити зад гърба ръце. Нямаше нужда от насилие, защото мъжът изобщо не се съпротивляваше — очевидно бе примирен със съдбата си. Палачът хвана меча с две ръце и се впусна в буен танц около осъдения под звуците на барабаните. Той правеше сложни извивки с меча, като от време на време се приближаваше съвсем близо до жертвата си и прокарваше острието по врата ѝ. Всеки път, когато усетеше студеното желязо, мъжът потръпваше като в агония и се втрещяваше от ужас. Лицето му посивя, от отворената му уста потече слюнка. Изглеждаше полумъртъв.

— Защо направо не убият нещастника? — изръмжа Конан.

— Този крал май има доста палав нрав — отговори книжовникът.

Палачът скочи във въздуха с безумен вой, завъртя се два пъти и се приземи на една ръка разстояние от осъдения. Широкото острие описа бляскав кръг и главата на жертвата, все още с изписан по лицето ужас, се търколи към платформата. Пазачите пуснаха гърчещото се тяло и то продължи да потрепва на земята. Рукна река от кръв.

Агла завреця, скочи напред и грабна главата, после я вдигна високо и повтори танца на палача, без да обръща внимание на кръвта, която пръскаше по мръсните ѝ дрипи. Танцувайки, тя се приближи до платформата и набучи главата на един свободен кол, сред смеха и аплодисментите на тълпата.

— Не мога да разбера какво значи това — сподели Спринголд, — освен че не е желателно да се киха в присъствието на краля.

— Моля се етикетът в кралския двор да не е много сложен — уплашено рече Малия.

Крал Набо каза нещо на преводача.

— Моят повелител желае да знае кой ви доведе дотук.

— Следвахме описанието на древен пътешественик — обясни Спринголд и вдигна една от книгите си. Преводачът я взе и я поднесе

на краля, като му показва как се обръщат страниците. Негово величество разгледа една-две страници, после заговори.

— Моят повелител не вярва, че знаци върху страници могат да преведат някого през огромни, непознати страни. Искате да знаете кой ви е довел тук — настояваше преводачът.

— Но вие не разбирате — настояваше Спринголд. — Човек, който познава изкуството на писмото, може да научи чрез писмото дори тайните на далечни земи.

— Аз те разбирам — отвърна преводачът. — Виждал съм много книги и мога да чета на стигийски. Ще се опитам да обясня на крал Набо.

Няколко минути кралят и съветникът му разговаряха, после негово величество се намръщи и поклати глава. Агла слушаше внимателно и възкличаваше със скърцащ, скимтящ глас.

— Моят повелител казва, че трябва да сте имали водач, който да ви преведе през опасностите на планината и пустинята, а Агла смята, че писмото ви е магия, безсилна по нашите земи.

— Не сме дошли тука да правим магии — нетърпеливо се намеси Улфило, — а да търсим брат ми. Няма ли да ни кажете дали знаете нещо за него?

— Не е разумно да бъдете настоятелни пред крал Набо — отвърна преводачът и кимна едва забележимо към току-що отрязаната глава.

— Кажете тогава на краля, че намеренията ни са напълно миролюбиви — рече Спринголд, — че молим за неговата закрила и гостоприемство, докато сме в страната му, за да можем да намерим изгубения си роднина.

Преводачът предаде тези думи на краля. Набо кимна, а устните му се извиха в усмивка. Агла избухна в дрезгав смях, който беше по-отвратителен дори от яростното й грачене.

— Този смях не ми харесва — притеснено каза Малия.

— Какво е това същество? — зачуди се Улфреде. — Съветник? Вещица? Шут?

Конан изсумтя.

— Може да е и майка му.

— Много е вероятно от такава майка да се пръкне такъв син — присъедини се към него Малия, — защото и двамата са големи

чудовища.

Млъкнаха, защото преводачът отново се обърна към тях.

— Моят господар ви приветства с добре дошли. Ще останете тук, в кралския дворец, а тази вечер ще дадем във ваша чест огромен пир.

— Най-добре да приемем без колебание — посъветва Спринголд другарите си.

— Така е — съгласи се Конан на аквилонски. — Животът ни в момента виси на косъм и за да се измъкнем оттук, със или без съкровище, трябва да узнаем повече за страната и за хората.

— Разбрано — обобщи Улфило, после се обърна към преводача. — Предай на своя господар нашата най-сърдечна благодарност и му кажи, че сме му признателни за неговата щедрост след дългото, изпълнено с трудности пътуване.

Кралят очевидно остана доволен от отговора. Той каза нещо на преводача и на прислугата зад гърба си, после се обърна и влезе обратно в кулата.

— Елате с мене — покани ги преводачът. — Ще отседнете в дома на краля.

— Бих предпочел всеки друг дом — измърмори Улфило, — но няма как да откажем. Хайде! Конан, Улфреде, запомнете добре всички входи.

Ванирецьт се засмя:

— Винаги го правя. Изпълнявам заръката от „Поемата за добрия съвет“: „Не влизайте в никой дом, без да огледате вратите и прозорците, защото може да се наложи да си тръгнете бързо и не по пътя, по който сте дошли“.

— Звучи точно като поема, сътворена от ванирец — засмя се Малия, въпреки че изобщо не ѝ беше до смях.

— Ние сме практичен народ. В тази поема има все такива полезни рецепти.

Последваха преводача в огромната каменна сграда. Тя се оказа по-голяма, отколкото им се стори отвън. Беше извънредно странна, тъй като стените, таваните и подовите ключваха най-различни ъгли, цялата беше като лабиринт, но на различни нива. Беше осеяна с каменни стълби и мостчета, които като че не водеха наникъде. Към

древната постройка местните жители бяха прибавили паравани и тавани от дърво, бамбук и слама.

— Кой безумец е строил това място? — попита Конан.

— Ами аз... аз не знам — заекна Спринголд. — Каменната зидария напомня на раннотигийска изработка, но такъв вид строеж не съм виждал никога. Може би само в някои много древни рисунки, които се пренебрегват, защото отдавна се смятат за дело на някой луд художник.

Кралят и свитата му изчезнаха в тъмната част на лабиринта, а преводачът преведе Конан и другарите му през една площадка, после нагоре по поредица от стълби към стаи, осветени от тесни прозорци. Стените и тавана имаха все същия странен наклон, но беше чисто, а подът беше застлан с току-що откъсната тръстика.

— Гледайте! — извика Малия и посочи към един от прозорците. Всички се скупчиха пред него, погледнаха навън и с учудване видяха широко езеро. Водите му бяха извънредно тъмни и необичайно спокойни.

— Сега знаем откъде идва рибата — отбеляза Улфреде.

— Такава странна риба като онази, която видяхме, може спокойно да идва от такова езеро — съгласи се Спринголд. — Видът му въобще не ми харесва.

— Наистина — с тревога се съгласи Конан — в него има нещо странно.

Езерото имаше почти идеално кръгла форма и, доколкото кимериецът можеше да прецени, беше разположено точно в средата на долината, в нейната най-ниска точка. Очевидно всички потоци от местността се вливаха в него.

— Някъде трябва да има оток — рече Конан, — но не го виждам.

— Може би водата се отича в подземни пещери — предположи Спринголд.

— Имаме да обсъждаме много по-важни въпроси от едно странно езеро — скара им се Улфило. Той се дръпна от прозореца и седна на пода. — Защо тези хора не искат да ни кажат нищо за Марандос? Сигурни сме, че той е влязъл в долината. Защо го крият от нас?

— Може да са го убили — отговори Спринголд.

— Видяхме как онзи нещастник беше заклан само защото кихна — възрази кимериецът. — Не мисля, че крал Набо би прикрил едно незначително кръвопускане.

— Може би не знаят нищо за него — обади се Малия. Тя все още стоеше до прозореца и гледаше към езерото.

— Как така няма да знаят? — учуди се Улфило.

— Погледнете отвъд езерото към ниските хълмове. Дали ме лъжат очите, или виждам там друг град? — възкликна Малия.

Още веднъж се събраха при прозореца. Проследиха накъде сочи пръстът ѝ и наистина различиха група постройки, явно дело на човешки ръце.

— Може да е там! — продължи Малия. — Възможно е долината да се обитава от повече от едно племе и между племената да съществува вражда. Това обяснява предпазливостта на краля.

Улфило се почеса по брадата.

— Да, възможно е. Но няма как да разберем дали в онази купчина камъни изобщо живеят хора. Разстоянието е прекалено голямо.

— Не виждам дим — обади се Улфреде, — но пък и оттук не би могъл да се види. Виж, ако имаше светлина от факли, щяхме да я забележим.

Конан се извърна към преводача и го попита на кушитски:

— Какъв е онзи град на хълмовете?

— Нищо особено — побърза да отговори преводачът. — Просто стари камънаци. — На лицето му обаче беше изписан явен страх.

— Не го притискай — тихо посъветва Улфило кимериеца.

— Как се казваш? — попита Конан.

Мъжът очевидно изпита облекчение от смяната на темата.

— Името ми е Кафи. Баща ми наистина е стигиец — търговец, който държеше търговски склад и имаше цели кервани от роби на река Зархеба. Майка ми беше от Куш, негова държанка. Докато карахме стадо добитък към един пазар на юг от Зархеба, ме плениха роботърговци и ме продаваха от пазар на пазар в продължение на две години. Накрая попаднах при някакви ниски хора с дръпнати очи. Прекараха ме през някаква пещера, която прорязва Скалистите планини откъм север. Продадох ме на бащата на крал Набо. Първо

бях пастир, но бързо се издигнах, защото съм способен и знам чужди езици.

— Значи тази долина не е чак толкова затворена за външния свят, както каза по-рано — отбеляза Улфреде.

Кафи сви рамене:

— Никой народ не се изолира напълно от останалите. Крал Набо има нужда от желязо и платно, а и тукашните жители, също като останалите хора, ценят пъстрите стъклени мъниста и огледалата. Понякога им трябват роби, а понякога самите те имат роби за продан. Но на никой чужденец не се позволява да остане по-дълго, отколкото е необходимо за търговията.

— А нас как ще ни приемат?

— Това зависи от господаря ми. Тук волята на крал Набо е единствения закон. Днес е решил да ви забавлява. Ако му доставите удоволствие, може да ви изпрати да си вървите по пътя с подаръци. А ако ли не — преводачът отново сви рамене, — сигурно ще ви избие до един.

[1] Пендантив (фр.) — скъпоценен предмет, който виси като украса на верижка. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВЛАДЕТЕЛЯТ НА ПРОКЪЛНАТОТО ЕЗЕРО

Починаха си, дори успяха да поспят до свечеряване. Събуди ги бой на барабани пред кулата. Донесоха им кани с вода и дрехи, направени от плат, явно купен от пътуващите търговци. Всички, освен Конан, свалиха дрипите и се преоблякоха в новите пъстри роби, над които препасаха оръжията си.

— Поне засега ни посрещат гостоприемно — обнадееди се Спринголд.

— Това може да се промени всеки момент — отрезви го Улфило. — Благосклонността на един крал е нещо непостоянно, а на варварските крале е най-малка.

— Жените им са доста привлекателни — отбеляза един от моряците. — Докъде според вас се простира гостоприемството на този крал?

— Ти стой по-настрана от жените — предупреди го строго Улфило. — Разрешавам само, ако самият крал ти предложи някоя.

— Не е толкова лесно да стоя далеч от тях — оплака се моряка. — Пътуваме отдавна и то без женска компания.

— Така е — замърмориха и останалите.

— Този крал отсече главата на един човек само защото той кихна в негово присъствие — усмихна се саркастично Конан. — Според вас какво би отсякъл, ако разбере, че си имате работа с жени от техния народ?

Моряците изведнъж станаха сериозни и млъкнаха.

Когато залязващото слънце обля водите на езерото със зловеща червенина, в стаята им влезе Кафи.

— Кралят пригответи пир във ваша чест — обяви той. — Бъдете така добри да ме последвате.

Улфило се обърна към Спринголд:

— Вземи торбата с подаръците — нареди той. — Останали са няколко, които са подходящи и за крале. — После заповяда на

останалите: — Искам всички да се държат колкото могат по-прилично. Не сме изминали толкова път, нито сме преодоляли толкова трудности, за да си оставим костите на това място, или да си тръгнем с празни ръце.

— По тази точка сме напълно единодушни — горещо го подкрепи Улфреде.

— Надявам се, че за вечеря няма да има риба — рече Малия.

— Ще ядете каквото ви сложат — посъветва ги Конан. — Има много по-страшни неща от това да хапне човек отблъскваща риба.

След като се спуснаха по стълбите през лабиринтите на кулата, те бяха настанени в една огромна стая на възглавници от зебровата кожа, където прислужници им вееха с ветрила, други свиреха на флейти и барабани, а пред тях кръшно извиваха тела танцьори. Мъже с демонични маски подскачаха на кокили и се замеряха един друг с надути мехури от животни, а полуголи жени, намазани с различни масла, се въртяха енергично, следвайки сложните ритми. Деца пляскаха с ръце и пееха мелодични, странни, многогласни песни.

Танците и песните достигнаха кулминацията на своя екстаз, когато от кулата излезе кралят със свитата си. Непосредствено зад върховния владетел крачеше противната Агла.

— Коя е тази грозна стара маймуна? — попита Улфреде Кафи.

— Внимавай какво приказваш — предупреди го преводачът. — Тя умее да чете сърцата на хората, дори и без да разбира езика им. Член е на кралското семейство и се пада май пра-прабаба на краля. Говори се, че е на повече от двеста години и е удължила живота си с някакви невероятни магии. Тя разкрива заговорите срещу краля, който събуди подозренията ѝ, го постига ужасна смърт.

— Тогава всички тук трябва да се боят за живота си, защото никой не би могъл да мисли хубави неща за това създание — рече Конан.

Кралят седна, а Агла клекна до него, после дадоха знак да поднесат на чужденците кратуни с пенлива бира. Улфреде отпи една хубава глътка и примлясна с одобрение.

— Не е като северната, но се пие — оповести той. — Тези хора може би не са чак такива диваци, за каквито ги мислим.

Поднесоха им плодове, месо и питки, след което всички започнаха лакомо да се хранят. За всеобщо облекчение нямаше риба.

Между две ястия, Улфило тържествено поднесе на крал Набо подаръците си: красива огърлица от сребърни плочки с рисунки от цветен емайл и кинжал с дръжка от гравирани кристал. Кралят изглеждаше доволен, но Агла разгледа внимателно предметите с блестящите си черни очички и ги дари със зловна, беззъба усмивка.

— Видът на това същество направо ми разваля апетита — оплака се Улфреде.

— Но въпреки това добре си хапваш — отбеляза Малия.

Ванирецьт си отчупи един крак от печената газела, която ухаеше приятно.

— Да не искаш да обидя домакина? Пък и кой знае кога пак ще ядем. Човек трябва да се натъпче добре, щом има тази възможност.

И той онагледя думите си, като заръфа вкусното месо.

Пирът продължи през цялата дълга, влажна вечер, докато всички бяха добре нахранени и полупияни. Конан яде доста, но, вслушвайки се в гласа на разума, предпочете да не прекалява с бирата и палмовото вино. Компанията беше прекалено подозрителна. Забеляза, че Улфило и Спринголд проявиха същата предпазливост. Улфреде нямаше подобни задръжки, но многобройните пресушени кратуни сякаш не му се отразяваха.

Когато над хълмовете от изток изгря луната, крал Набо се изправи и плясна с ръце. Барабаните млъкнаха, а прислугата почисти останките от пира. В задните редици на обкръжаващата ги тълпа се чу някакъв шум и напред излязоха двама воители, които влачеха млада жена с медна гривна около врата. Външността ѝ я отличаваше от местните жители. Лицето ѝ беше кръгло, с груби черти и на него беше изписан очевиден ужас. Кралят каза нещо и всички се изсмяха. Очевидно никой не изпитваше съчувствие към девойката.

— Тази какво е направила? — попита Улфило. — Не съм чул никой да киха.

— Нищо не е направила — отвърна Кафи. — Просто е робиня. Тази вечер ще я принесат в жертва на речните духове.

На Конан му се изправи косата от ужас:

— В жертва?

— Да. Това е основната причина хората тук да купуват роби, иначе работна ръка не им липсва. Духовете им обаче искат жертви. Когато има големи празници, принасят в жертва много хора в един ден.

— Това е нечовешко! — възмути се Малия.

Улфреде сви рамене:

— Сънародниците ми също правят от време на време човешки жертвоприношения. Ако питате мене, нямам нищо против тези хора да се избиват един друг колкото им душа иска.

— Вярно — изфъфли пиано един от моряците, чиито зъби бяха наполовина изпопадали. — Много пъти съм бил на лов за роби по Черния бряг и по-малко от половината от тях оцеляват по пътя. За нищо не ги бива. Не обръщай внимание на женската.

Пръстите на Конан се свиха около дръжката на меча.

— Не харесвам търговията с роби, не ми харесват и жертвоприношенията. Най-малко от всичко харесвам демони, които искат кръв.

— Напомням ти — рече му твърдо Улфило, — че ние сме малко, а те са много. А нашият високоблагороден домакин — той изрече думите с безкрайно презрение — не споделя възгледите ти по този въпрос.

Барабаните отново подеха музиката, този път с бавен, хипнотичен ритъм. Няколко жени пристъпиха напред и накичиха врата на робинята с ярки, уханни цветя. Бутнаха я със завързани ръце в една редица, която се образува пред платформата. Кралят се изправи, взе една факла, вдигна я високо и се обърна към народа си.

— Кралят казва: „Нахранихме се и се напихме от изобилния плод на земята. Нека сега с благодарност нагостим гладните си богове, които не ядат даровете на почвата, нито месото на животните, а човешка плът и кръв“ — осведоми ги преводачът.

— Трябва ли да отидем с тях — попита Малия, по-бледа от когато и да било.

— Ако не го сторите, ще обидите духовете — предупреди ги Кафи. — Ако искате да останете живи и да се ползвате с кралското благоволение, трябва да се включите.

Принудени, те се присъединиха към свитата на краля, за да обиколят заедно с тях кулата. От основата ѝ в посока към езерото се простираше каменен вълнолом, дълъг сто крачки. Във въздуха се носеше миризма на гнило и на блато, която подхождаше по-скоро на морето, отколкото на високопланинско езеро. Девојката, която щеше да бъде принесена в жертва, стоеше вцепенена, с изписано на лицето

волско примирение. Пред нея Агла танцуваше, подскачаше, смееше се безумно, мятеше тънките си като клечки крака и приличаше повече на разлудувало се дете, отколкото на старица. През цялото това време тя пееше, или по-скоро врещеше с висок, скимтящ глас, и викаше, изпаднала в екстаз.

В този момент запя цялата тълпа. Гласовете им се издигаха и падаха в ритъма на някакъв сложен многоглас, съпроводен от пляскане на ръце и биене на барабани, което въпреки необичайните и ужасни обстоятелства вълнуваше със странната си красота.

Предната част на процесията стигна края на вълнолома. Най-отпред, застанала почти на ръба, Агла вдигна жезъла си и призова божествата. Отначало пееше предишната вреслива песен, но постепенно взе да издава звуци, неестествени за човешкото гърло. Дрезгави гърлени съгласни, цъкания и някакъв дори още по-странен шум се изтръгваше от запенената ѝ уста. Постепенно, докато Агла нареждаше, водата започна да се променя.

— Какво е това? — прошепна Малия.

Тя посочи появилото се върху повърхността на езерото цветно петно. Приличаше на тъмнопурпурно сияние. След малко разбраха, че то не е на повърхността, а по-скоро идва от най-дълбоката част на езерото. После петното започна да се увеличава. Явно източникът му, какъвто и да беше той, се приближаваше към повърхността.

Нещо изведнъж се показва над водата и ги стресна. Още нещо изскочи от езерото и с плисък се скри обратно. В езерото скачаха огромни обезобразени риби, подобно на океански пасаж, който бяга от акула. Странни същества се показваха над водата. Някои протягаха във въздуха пипала. Други удряха с криле като на прилеп. За свое изумление видяха как една огромна риба със странни, подобни на ръце израстъци хвана някакво същество като сепия и с помощта на тези ръце го натъпка в устата си.

— Но това е невероятно! — възкликна Малия.

— А ти какво очакваше? — попита Спринголд.

Кимериецът трябваше да напегне докрай волята си, за да не мръдне от мястото си. Магьосничеството винаги го бе отвращавало, но това тук обещавахе да е особено противно.

Когато пеенето на Агла достигна кулминацията си, водата на езерото се вдигна нагоре и образува странен балон, който излъчваше

неестествена, кървавочервена фосфоресцираща светлина. По-дребните същества разпенваха повърхността около балона. Отвътре се показва някаква ужасна фигура на същество с гърчеща се кожа, възлести пипала и множество светещи очи.

— Какво е това? — изпищя един от моряците. Всички бяха втренчили очи в страшилището и трепереха ужасени.

— Останете по местата си! — изрева Улфреде.

— Укхатун! — виеше Агла. — Укхатун! Укхатун!

Водният балон не можа да издържи повече, спуска се и се изля по гигантската маса на чудовищното „божество“. Върху черната му кожа прескачаха огнени искри, а от него се носеше непоносима воня. Агла се отмести, а крал Набо бутна напред робинята. Като видя страшилището пред себе си, жената се изтръгна от скотското си примирение и на лицето ѝ се изписа неподправен ужас. Няколко от очите на съществото се приковаха върху нея, едно тлъсто пипало се отдели от безформеното туловище и се протегна към жертвата. Жената се помъчи да избяга, но кралят стискаше в желязна хватка вързаните ѝ китки.

Като видя пипалото да я приближава, робинята се разпищя безумно. На края на ужасния израстък имаше възглавничка с формата на листо, а върху вътрешната ѝ повърхност се белееха остри зъби. Кралят се дръпна, пипалото обгърна жертвата си и я вдигна високо във въздуха. Тя се развика още по-силно, но страшилището само усили хватката си и започна ритмично да я стиска. Жената не спираше да крещи.

Един от моряците изпищя и понечи да избяга. Улфреде се опита да го хване, но морякът се изтръгна от ръцете на капитана. Едно от очите на чудовището проследи движението му и едно от пипалата се стрелна невероятно бързо. Зъбатия край се уви около ревящия мъж и го дръпна рязко към туловището. Съществото вдигна високо гърчещата се жертва, а в същото време на върха му се отвори подобен на паст процеп, който разкри тресящи се влажни мембрани и гърчеща се като купчина червеи тъкан. Пипалата стиснаха здраво и в пастта се изляха мощни струи кръв. Кървавочервените искри запрехвърчаха и по грубата кожа на чудовището. Най-накрая възглавничките на края на пипалата се отвориха. Телата вътре се бяха превърнали в разпокъсана плът, залепена за изпочупените кости. Тези остатъци паднаха в пастта

и тя се затвори с отвратителен звук. Чудовището изръмжа и започна да потъва под водата. Когато то си отиде, по-дребните обитатели на езерото го последваха.

Без по-нататъшни церемонии местните жители се обърнаха и се помъкнаха към домовете си. Чужденците стояха на място потресени. Трябваше да запазят самообладание, макар че това бе за тях страшно трудно, особено за четиримата живи моряци, които почти бяха умрели от страх. Минавайки покрай тях, кралят им се усмихна саркастично, а Агла ги удостои с безмълвен, беззъб смях, като че ли знаеше, че те ще бъдат следващите жертви и тази мисъл извънредно ѝ допаднаше.

Пътешествениците мълчаливо се прибраха в стаята си. Малия заговори първа, докато се настаняваха на тръстиката.

— Какво беше това нещо? Наистина ли беше божество?

— Мисля, че не — отговори Спринголд, докато събуваше многократно кърпените си обувки. — Мисля, че беше нещо далеч непознато.

— Какво искаш да кажеш? — попита Улфило.

— Формата му, цялостният му вид предполагат морета, които са далеч от този свят — Гласът му звучеше немощно, без обичайната жизнерадостност. — Мисля, че произходът му не е земен.

— Но е божество, нали? — настоя Улфреде.

Ученият сви рамене:

— Кой знае какво е бог и какво не е? Това същество упражнява силна власт върху тукашните хора. Мисля, че е променило същината на всички езерни обитатели. Божество или не, силата му е божествена.

— Не ме интересува какво е това отвратително нещо — ядоса се Конан — и не ми харесват хората, които го тачат. Според мене трябва да се измъкнем оттук колкото се може по-бързо.

— За това няма спор. Тук не намерихме следа нито от брат ми, нито от съкровището. Но къде можем да отидем?

Конан се изправи до един от прозорците и посочи отвъд езерото:

— Погледнете!

Всички се надигнаха от пода и се скупчиха до кимериеца. По хълмовете от другата страна на езерото, където по-рано бяха видели втория град, сега блещукаха огньовете.

На следващия ден поискаха разрешение да отидат на лов.

— За какво ви е да ловувате? — попита кралят чрез преводача си. — Нима нямам месо в изобилие?

— Вярно е, крал Набо — потвърди Улфило, — гостоприемството ти е безкрайно щедро. Но в нашата страна ловът е основното развлечение на благородниците и ние го харесваме повече от всичко.

— А, харесва ви да убивате! — усмихна се разбиращо кралят. Това той можеше да проумее. — Тогава, разбира се, можете да отидете на лов. Ще ви дам ескорт от воители с бели пера.

— Не ни трябва пазачи — възрази Конан.

— Настоявам — усмихна се пак Набо.

— За нас ще бъде чест — побърза да вметне Спринголд. — Ще бъдете ли така добър, господарю, да ни предоставите вашия слуга Кафи? С негова помощ ще можем да говорим с ескорта си и, ако се наложи, с останалите ви поданици.

Крал Набо махна с ръка в знак на съгласие:

— Приятен лов, приятели — сърдечно се засмя той.

— Не ми харесва как си играе с нас този дивак — оплака се Малия, докато се отдалечаваха от града с праметнати през рамо копия. Четиримата моряци следваха водачите си, а зад тях маршируваха в две редици двайсетина бойци с бели пера на главите.

— Обаче каква игра би могъл да играе? — зачуди се Улфреде. — Нищо не иска от нас, почти не ни е разпитвал, освен дето искаше да знае кой ни е довел дотук.

Конан се обърна към Кафи:

— Защо кралят смята, че ни е нужна охрана?

Кимериецът посочи с палец през рамо към воитите с безизразни лица, които ги следваха по петите.

— Господарят ми се бои, че може да ви нападнат — отвърна робът.

— Да ни нападнат? — повтори Улфило. — Кой да ни нападне? Тука има ли разбойници?

— Разбойници, да, а също така, ъ-ъ-ъ, бунтовници.

Кафи почти прошепна последната дума, като хвърляше неспокойни погледи назад към войниците, макар те да не разбираха кушитски.

— Най-накрая се добрахме до нещо — рече Конан. — Кафи, разкажи ни за бунтовниците. Забрави кучетата отзад. Ако някой подразбере какво си говорим, ще го убия.

— Добре. Ако ме попитат, ще кажа, че съм ви разказвал за местността и за дивеча.

— Браво на тебе — похвали го Улфило. — А сега говори.

— Крал Набо имаше брат. Той беше по-голям от него и след смъртта на баща им, се изкачи на престола. Този крал, чието име беше Чайяк, изостави ритуалите на езерния бог и с това много разгневи Агла.

— Защо направо не уби отвратителното нещо? — попита Спринголд.

— Дори кралете се боят от Агла, защото магиите ѝ са силни, а проклятията ѝ действат надалеч. Тя започна да говори пред народа, като предричаше страшни бедствия заради това, че кралят е отхвърлил божеството. Хората започнаха да негодуват, особено сред бойците с белите пера.

— А кой командваше тези бойци? — попита Улфило, който беше най-наясно от всички по политическите и военните въпроси.

— По много древна традиция техен командир е по-малкият брат на краля.

— Следователно, командвал ги е Набо — рече Улфреде.

— Точно така.

— Моля, продължавай — подкани го Малия.

— Агла хвалеше Набо като богобоязлив принц с чувство за дълг, като човек, който е подходящ за крал и който би възобновил древните обичаи. Той организира въстание и прогони законния крал от града с помощта на своите войници. На негова страна минаха и войниците със сини пера, макар и не много охотно.

— А бившият крал не е ли имал поддръжници? — попита Улфило.

— По-голямата част от собствения му клан му остана вярна, а също така и воините със зелени пера, които съставляваха личната му гвардия. Имаше големи сражения по цялото протежение на долината.

Решаващата битка се проведе близо до Забранения проход, онзи, през който вие сте влезли в долината.

— Кралят беше ли убит? — попита Конан.

— Да. Редом с него се биеше и малкият му син, който също се смята за убит, но така и не намериха тялото му.

— Видяхме само войници с бели и сини пера. Какво е станало със зелените? — попита Спринголд.

— Избягаха. И онези, които останаха живи... — Кафи пак погледна неспокойно към воините след себе си.

— Останалите сега сигурно живеят в града от другата страна на езерото? — довърши вместо него кимериецът.

— Да, той е много по-малък от града до езерото, но стените му са високи и здрави. Всъщност повече прилича на крепост, също като крайбрежните крепости на стигийците. Бунтовниците живеят там и нападат кралските стада и житници, за да си набавят храна.

— А моят съпруг Марадос? — попита Маля. — Кажи ми сега истината: уби ли го крал Набо?

— Кълна се — отвърна Кафи, — че нито съм виждал, нито съм чувал за такъв човек. Ако беше идвал тук, кралят несъмнено щеше да ме извика да превеждам.

Ловуваха цяла сутрин и убиха няколко дребни, охранени газели. По обед Улфило обяви почивка, одраха дивеча и го опекоха на огън. Докато се хранеха и си подаваха един на друг меховете с вино, водачите на експедицията обсъдиха плановете си.

— Трябва да бягаме — заяви Конан. — Крепостта на хълмовете е единственото възможно убежище.

Кимериецът би предпочел изобщо да се махне от долината, но беше дал дума, че ще помогне да намерят Марандос, и щеше да й остане верен, докато работодателите му не се откажеха от издирването.

— Да — съгласи се Улфило, — ако Марандос е минал жив през прохода, трябва да е някъде там.

— Освен това трябва да има някаква причина крепостта да е тъкмо там — вметна Улфреде.

— Какво искаш да кажеш? — попита Маля.

— Помислете само: ясно е защо има град до езерото. Питонците, или който и да било друг, са го построили там, защото това е единственото подходящо място за град в долината — в центъра на

плодородната земя, близо до езерото, в което се вливат всички потоци. Съвсем естествено място за средище на кралската власт и за пазар на селата. Но защо трябва да има крепост в хълмовете наблизо? По-логично е да я разположат на границата или до прохода, откъдето може да се очаква враг.

— Защо ли наистина? — попита озадачена Малия.

— Съкровищница! — възкликна ученият със светнали очи.

— Да — потвърди ванирецьт. — Кралете обичат да държат богатствата си наблизо, но от друга страна, искат съкровищата им да са в безопасност, а не там, където могат да ги докопат алчни благородници или разбойници.

— Да, това е разумно — потвърди Конан. — В Немедия, Коринтия, Замора, Туран и много други места също съм виждал да пазят кралската хазна на сигурно място близо до столицата. Тези замъци често служат за убежище на краля по време на бунт.

— Този път явно е станало обратното — рече Улфило. — Ако Марандос е срещнал бунтовниците, след като е минал прохода, твърде вероятно е сега да се намира там.

— Тогава може би е намерил съкровището! — развълнува се Улфреде.

Спринголд се обърна към Кафи на кушитски:

— Преди бунтовниците да превземат двореца, някой живееше ли в крепостта на хълмовете?

Преводачът поклати глава:

— Не. Беше изоставена.

— Точно както предполагах — обади се Спринголд. — През вековете много народи са минали през долината и част от тях са се заселвали в развалините до езерото. Но крепостта не е била нужна никому. Сигурно е стояла празна от смъртта на последния питонец преди много хилядолетия.

— Тогава съкровището може би стои непокътнато! — тържествено възкликна Улфреде.

— Ако е така, най-вероятно е скрито в запечатани тайници. Може да се наложи дълго да ги търсим — предположи ученият.

— Какво от това, като се има предвид какво преживяхме досега? — извика капитанът.

— Оптимист, както винаги — кисело го сряза Малия. — Напомням ти, че ни охранява отряд войници. Виж ги само!

Тя кимна към охраната, която почиваше малко встрани. Половината мъже ядяха, със забити в земята до тях копия, а другата половина стояха нащрек с оръжие в ръка.

— А сега ни виж нас — продължи аквилонката.

Петимата с Кафи седяха близо до огъня. Четиримата моряци, с пълни стомаси и приятно замаяни от виното глави, кротко похъркваха на припек.

— Момчетата се бият добре, когато са будни — защити се Улфреде, — а и при такива добри фехтовачи като нас — той махна с ръка към другарите си, — ще се справим без проблем с чернокожите разбойници. Трябва само да обмислим внимателно всичко и да нападнем внезапно, когато най-малко очакват.

— Само че те имат лагери из цялата долина — изтъкна Улфило. — Бас ловя, че на всички е пратено съобщение да ни държат под око.

— Вярно, може да се наложи да бягаме и да се бием — увереността на ваниреца беше непоклонима. — Обаче мъже като нас не бива да се плашат от тази възможност. Само си помислете каква награда ни чака, ако успеем!

— Кога ще бъде най-добре да опитаме? — попита Спринголд.

Улфило помисли известно време.

— Привечер, докато се връщаме обратно към града. Най-добре е през целия следобед бавно да се придвижваме към крепостта. Щом се насочим към града, те би трябвало да отслабят малко бдителността си. Тогава трябва да нанесем удара. Като почне да се стъмва, е вероятно да стигнем крепостта, без да ни забележат.

— Планът е добър — съгласи се Конан. — С копията си стигат надалеч, а и щитовете им са големи. Но нямат ризници. Червенобради, кажи на моряците си да метнат бързо копията, после да извадят мечове и веднага да започнат ръкопашен бой. Така ще имат преимущество.

— Ще им кажа. Ами той? — Ванирецът кимна към Кафи. Преводачът беше задрямал, тъй като не можеше да следи разговора, който се водеше на северно наречие.

— Трябва да дойде с нас — намеси се Спринголд. — Ще ни трябва, за да се разберем с бунтовниците.

— Всички ли сте убедени, че планът е добър? — попита Малия, която силно се съмняваше, че ще успеят.

— Трябва да сторим нещо и то скоро — отговори ѝ Конан. — Иначе ще се превърнем във вечеря за гадния рибешки бог.

Останалите кимнаха в знак на съгласие.

— Значи всичко е решено — сложи край на разговора Улфило. — Ще следваме плана.

Продължиха да ловуват през целия следобед, но не бяха особено съсредоточени и често пропускаха лесен дивеч. Непрекъснато говореха и се смееха, за да приспят бдителността на охраната. Улфреде се правеше на отчаян от лошия си късмет, но в същото време тайно даваше нареждания на хората си. Моряците се хилеха при мисълта за предстоящата схватка. Те се бояха много повече от езерното чудовище, отколкото от численото превъзходство на противника си.

Слънцето докосна върховете на западните планини и Улфило обяви почивка.

— Кажи им, че се връщаме обратно — нареди той на преводача.

Кафи каза няколко думи на охраната и войниците се обърнаха в посока към града.

Известно време се влачеха бавно, сякаш бяха уморени от заниманията през деня. Навлязоха в едно дефиле между хълмовете, където не можеха да ги виждат от съседните селища и Улфило викна:

— Сега!

В миг пътешествениците се обърнаха и метнаха късите си ловни копия. Трима воители паднаха пронизани. Други бяха ранени, трети останаха без щитове. Водачът на охраната извика нещо и войните се хвърлиха напред.

Конан успя едновременно да отскочи, за да избегне едно тежко копие, и да отреже със свистящия си меч ръката на един висок боец. Около себе си чуваше ударите на мечовете върху кожените щитове и зловещия звук, който издаваха остриета, когато се забиваха в човешка плът. Видя как един от моряците падна със забито в гърлото копие, докато се опитваше да извади кортика си от корема на своя противник.

Изненадата донякъде компенсираше численото превъзходство на бойците, но при ръкопашен бой липсата на щитове им пречеше. Всеки от мъжете трябваше ловко да отскача и умело да върти меча. Улфреде посичаше враговете си със своя тежък ванирски меч. Аквилонците

също се биеха смело. Но и местните воители се сражаваха с ярост и умееха да си служат с оръжието.

Изведнъж Малия изпищя. Бяха й казали да стои настрана от боя. Кимериецът рискува да хвърли един поглед към нея, за да разбере какво не е наред. Видя, че я обкръжават няколко космати фигури.

— Бумбана! — извика Конан и в същия миг разсече на две един от чернокожите бойци. Повечето от охраната бяха мъртви, но на тяхно място се появиа косматите получовеци. Кимериецът прониза един с меча си и отрязва главата на втори, но видя как трима плениха Спринголд. Улфило и ванирецът стояха с допрени гърбове и се защитаваха яростно.

Конан нямаше време за останалите. Пред него се изпречи море от озъбени муцуни, криви ръце и безформени пръсти, които стискаха груби оръжия. В сравнение с гъвкавия като тигър кимериец получовеците изглеждаха тромави, но бяха бързи и силни. Конан знаеше, че трябва да се отскубне и да избяга, но едва взел това решение, една тояга го удари по тила, пред очите му причерня и той рухна на тревата. Тоягата се стовари още веднъж върху главата му и всичко потъна в мрак.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КЪПАНЕ В ЕЗЕРОТО

Конан се свести с болка в главата. Клепачите му лепнеха от засъхналата кръв и той с усилие премигна няколко пъти. Видя, че е с вързани крака и ръце, и че е закачен на прът, носен от двама мъже. Успя да зърне поне още една подобна носилка, но тъмнината му попречи да различи кой от другарите му виси на нея.

Носачите поне бяха хора, макар звуците на животинско ръмжене да показваха, че бумбана са наблизно. Хората се движеха в редица и пееха.

— Пусни ме, свиня такава! — извика някой. — Освободи ме или ме убий! Аквилонски благородник не може да бъде мъкнат като убита коза!

Въпреки ужасното положение, в което се намираше, Конан не можа да сдържи усмивката си.

— Съветвам те да си държиш езика зад зъбите, приятелю — отвърна един по-тих глас. — Няма особен смисъл да говориш на хора, които не разбират езика ти, да не говорим, че дори да те разбираха, едва ли щяха да се вслушат в думите ти.

Значи Спринголд беше жив и многословен както обикновено.

— Млъкнете и двамата — с отвращение им се скара Малия. — Обречени сме.

— Ти поне вървиш сама — измърмори Улфило.

— Да не мислиш, че това много ме радва? — сръза го аквилонката. — По-добре да ме бяха убили преди малко. Защо ли ни оставиха живи — ето това бих искала да знам.

— Сещам се за няколко причини — рече Спринголд, — но се опасявам, че нито една от тях не би ти харесала.

— Тогава не ми ги казвай — отвърна Малия. — Стигат ми моите собствени ужасни догадки.

— Поемата за добрите съвети ни учи — намеси се още един глас, — че „само глупакът говори тогава, когато най-изгодно е мълчанието“.

— Тогава значи ти си глупак, а, ванирецо? — разгореци се Улфило.

Улфреде гръмко се изсмя:

— Като гледам какъв ни е халът, май никой от нас не е много умен.

— Значи Конан или е умен, или е в безсъзнание — заключи Малия, — щом не продумва нито дума.

— Може да е мъртъв — предположи Спринголд.

— Ако чернокосия беше мъртъв — възрази Улфреде, — бумбана щяха да го приберат, както сториха с горките ми моряци.

Един воин изостана от началото на колоната, посочи нещо и изрева някаква заповед.

— Капитанът казва, че не бива да говорите — поясни Кафи.

— Кажи му — отвърна Улфило — да говори почтително, когато, се обръща към по-високопоставени от него. Той си е една свиня, нищо че има пера по главата.

— Това не би било много разумно — предупреди Кафи.

Вниманието им отвлече някаква песен, която се чуваше все по-силно и по-силно. Изведнъж се озоваха сред тълпа местни жители. Те танцуваха и дразнеха пленниците, като поднасяха до лицата им горящи факли и с жестове описваха очакващите ги мъчения.

— Весело сборище — с презрение отбеляза Улфреде. — Според мене си заслужават краля.

— Всичко живо, което живее до Прокълнатото езеро, е уродливо — загадъчно изрече Спринголд.

Процесията мина през градските порти и продължи нататък по улиците, като привличаше по пътя си все повече зяпачи. Жителите на града пиеха и се веселяха с доста повече ентусиазъм от предишната вечер. Замеряха пленниците с мърша и ги налагаха с тояги, но никой не посегна към тях с оръжие. На силната светлина от факлите Конан видя, че никой не обижда и не напада Малия.

Когато стигнаха площада пред кулата, шумът се усили. Увиснал на пръта, кимериецът успя само да забележи, че платформата е пълна с народ. Всичко се заглушаваше от невъобразимия шум и врява на тълпата. Пуснаха вързаните мъже на земята и отнесоха прътовете. Възможно най-незабелязано Конан размърда ръце и крака, за да си възстанови кръвообращението. По сигнал на краля барабаните спряха

да бият, а множеството утихна. Няколко воители хванаха кимериеца под мишниците и го вдигнаха да седне. Той отпусна нарочно глава, сякаш още не е дошъл напълно в съзнание. Изсипаха отгоре му една кана вода, която отми от лицето и очите му съсирената кръв. Той прикова очи в платформата, като внимавахе да запази объркания и замаян израз на лицето си.

На платформата крал Набо седеше върху варварския си трон, покрит с леопардова кожа. До него върху сгъваем стол седеше някакъв мъж, който се извисяваше над господаря си, макар столът да беше понисък. Между двамата мъже клечеше Агла и се хилеше злобно. Повисокият се изправи:

— Поздрав, приятели — изрече Сетмий, главен жрец на Майят.

— Стиגיעцът! — ахна Улфило. — Какво значи това? Оставихме го в Хеми още преди няколко месеца! Как така се озова тук?

— Черният кораб, дето ни преследваше — тъжно обясни Улфреде. — Бас ловя, този негодник е по петите ни, откак отплавахме от Хеми.

— Но нали имахме споразумение! — намеси се и Спринголд.

Това накара жреца сърдечно да се засмее:

— Вие да не сте деца? Да не би наистина да вярвате, че сделки, сключени с някакви прости чужденци, имат значение за свещеническия орден на Стигия? Обречени бяхте от мига, в който влязохте в храма ми, макар да не ми бяхте много от полза, също като онзи безумец Марандос. Пътуването ми е предсказано преди много векове и варварска измет като вас може да участва в него. Освен като роби.

— Смисълът на думите ти е неясен — протестира Спринголд.

Стиגיעцът пак се засмя:

— Учен до мозъка на костите си, независимо от обстоятелствата, а, аквилонецо? Не се притеснявай, всичко ще ти обясня. Моят нов приятел, крал Набо, се съгласи да остави съдбата ви в мои ръце.

— Как успя да говориш с този грозен пръч? — попита Конан с нарочно удебелен глас. — Нали преводачът му беше с нас?

— Тази жена и аз — той посочи към Агла, — имаме общ език. Той е много по-древен от вашето недоносено наречие и е по-възвишен дори от стигийския.

Той се обърна към Агла и изрече няколко думи на непознат език. Конан разпозна в него интонациите, с които старата вещица беше призовавала нещото от езерото. Агла отговори на Сетмий на същия език, махна към пленниците и се засмя пронизително.

— Видяхте ли? — стигиецът се обърна отново към жертвите си. — Вече сме първи приятели.

Докато течеше разговора, кимериецът внимателно наблюдаваше крал Набо. Въпреки ироничните уверения на жреца, че отношенията им са дружески, по свирепото лице на краля от време на време пробягваше израз на очевидно недоволство. Той явно не се радваше от нашествието на чужденеца във владенията му.

Конан завъртя глава — уж се опитваше да раздвижи врата си и да облекчи болката. Всъщност проверяваше какви са силите на противника. Освен редовите граждани имаше множество воители с бели и сини пера. От едната страна на площада се беше строил отрядът, който Конан видя за последен път в пустинята. Сега, когато за първи път ги видя на светло, кимериецът разбра, че са смесица от стигийци, кешанийци и представители на различни пустинни племена. Униформите и оръжията им бяха най-разнообразни. Най-отпред стояха офицерите стигийци: червенобрадият Хопшеф и чернобрадият Геб. От бумбана нямаше и следа.

— Казвай тогава какво си решил — подкани Улфило бившия си съюзник. — Аз съм аквилонски благородник, не съм ничий роб.

— О, ти още можеш да бъдеш полезен. Би било разхищение, ако те карам да носиш вода или да плевиш нивите. Божеството от дъното на езерото е гладно.

При тези думи на Конан му настръхна косата, а Малия едва не припадна.

— Стигийска свиня! — изрева Улфило.

Сетмий не му обърна внимание и вместо това заговори на аквилонката:

— Ти, мила моя, не трябва да се страхуваш, няма да те принасяме в жертва. На теб е отредена далеч по-важна роля.

— Плановите ти не ме интересуват, Сетмий — отговори Малия. — Предпочитам да споделя съдбата на приятелите си.

— Предпочитанията ти нямат значение. Било е предсказано преди хилядолетия, че ще дойдеш тука — ироничният поглед на жреца

изчезна и тутакси зад него пролича силният фанатизъм. — Известна си с много имена: Жената от алабастр, Кралицата от слонова кост, Снежната царица и други. Съдбата е предопределила от тебе да започне възраждането на питонската империя и връщането на трона на древната династия!

— Ти си луд! — отсече Малия. — Аз съм дъщеря на бездомна хиборейка; вражди и войни ме подхвърляха насам-натам; омъжих се за беден наемник, а тук ме доведе чиста случайност. Ако този учен не се беше запознал в кръчмата с мъжа ми, всичко това нямаше да се случи!

— Когато боговете са замесени — възрази Сетмий, — случайности няма. Всичко е предопределено и става както е предсказано. Когато боговете пожелаят някой да се озове на определено място, за тях не е никаква трудност да предизвикат някоя и друга война, да направят така, че хора, които нямат нищо общо помежду си се срещат на подходящо място в подходящ момент.

Жрецьт втрени гневен поглед в Спринголд.

— Ти също, книжовнико. Да не мислиш, че онези книги са се озовали случайно в кралската библиотека на Аквилония, или случайно са били изпратени на преподвързване в Стигия, така че да ги види един мой предшественик? Тези неща не стават току-така!

Вниманието му беше привлечено от Агла, която настойчиво му говореше нещо. Сетмий ѝ отговори и пак се обърна към обречените си жертви:

— Моята многоуважавана приятелка, жрицата Агла, ми припомни, че богът е гладен, а аз съм му обещал пикантно ястие. Да видим кой ще бъде пръв. Предполагам, че никой няма да изяви сам желание? — Той местеше поглед от пленник на пленник, усмихнат злобно. — Няма ли такъв? Така си и знаех. Ще пусна пръв най-зловредния от вас. — Той протегна ръка и посочи с дългия си костелив пръст. — Ти, кимериецо. Останалите са обикновени глупави бърборковци. Ти обаче проникна без покана в дома ми и уби мой слуга. Жалко, че още си полузамаян и няма да оцениш изключителното преживяване, което ти предстои.

Сетмий каза нещо на Агла, а тя извика на пазачите, които държаха Конан. Един от тях се наведе и разряза вървите на ръцете и краката му. Провесил глава, кимериецът успя да забележи, че пазачът използва неговия собствен нож. Погледна леко встрани и видя, че

поясът с меча му виси през рамото на един войник. Другият войник носеше само копие.

Пазачът прибра ножа в ножницата и двамата воители изправиха Конан на крака. Кимериецът отпусна главата си назад, сякаш всеки момент щеше да изпадне в безсъзнание. Сетмий слезе от платформата и му зашлеви два шамара.

— Събуди се, варварино! — изръмжа стигиецът. — Искam да видиш какво те чака!

Конан изплю кървава пiana в лицето на стигиеца:

— Това е за тебе и за мръсните ти богове!

След това отпусна глава напред. Чу как другарите му доволно се изсмяха.

— Този вече е наполовина мъртъв — заяви Сетмий, — но за начало ще свърши работа.

Улфреде рязко се изхили:

— И така да е, пак си е живо предизвикателство!

Барабаните забиха, а пазачите поведоха Конан към другата страна на кулата, следвани от тържествена процесия. Той залиташе и се препъваше, подпираше се ту на единия, ту на другия воин. Пазачите ругаеха под нос неудобния си товар, но го домъкнаха до каменния вълнолом.

Конан забрави празничния шум зад себе си, когато Агла с танцова стъпка се устреми към края на кея. Тя спря, изгледа го със злобно задоволство, а след това започна да крещи странните си призови. Кимериецът чу как Сетмий обяснява, най-вероятно на Спринголд:

— Пъклено езерно чудовище! — говореше той и за пръв път в гласа му прозвуча страх. — Дошло е тук от толкова далечно място, че дори най-великите стигийски магове нямат име за него. Прелетяло е огромни пространства и най-сетне е намерило покой в това езеро. Виждаш ли колко правилна окръжност образува то? Това е кратерът, който направило нещото, когато е паднало от звездите, безпомощно и изтощено след дългия полет. Милион години е лежало на дъното на дупката си, немошно, без да може да мръдне. След време кратерът се напълнил с вода, но нещото продължавало да чака. В езерото се появили риби и други животинки, но нещото излъчва сила, която

променя всичко живо около него, и живите същества растат странни и уродливи.

Цялата тази реч той произнасяше на фона на безумното пеене на Агла, а червеното сияние постепенно се разстилаше във водата.

— После тук пристигнали праисторическите хора-змии и построили до езерото град. Нещото се хранело с тях и набирало сили хилядолетия наред. Превърнало ги в нещо неузнаваемо и най-накрая напълно ги унищожило. После пак зачакало. Чакало в продължение на дълги векове. Тогава дошли древните питонци и донесли със себе си съкровището и магиите си. Намерили развалините. Върху тях построили свой град и скрили богатствата си. Заживели тук, но поддържали връзки с благородните изгнаници на империята, които се установили в Стигия. Усвоили и усъвършенствали магиите на хората-змии, подсилили проклятията, които пазят прохода и другите подстъпи към долината, така че вътре да могат да влизат само питонци от кралско потекло. Но богът на езерото заявил съществуването си, колонията започнала да го храни и той постепенно я унищожил. Минало време, питонската династия в Стигия изгубила властта и богатството си, докато накрая останал само свещеническият орден на древнопитонското божество Майят.

Езерните обитатели започнаха да подскачат, кълбото започна да расте. Конан се насилваше да изглежда полумъртъв, но душата му се изпълни с непривичен за него ужас. На вълнолома се тълпяха въоръжени мъже. Жрецът продължаваше да разказва с все по-развълнуван глас.

— Преди да се превърнат в нещо не съвсем човешко, питонците установили връзка със съществото и тогава възникнало първото пророчество за Новия Питон. В продължение на сто поколения жреците на Майят в Стигия получавали видения, изпратени от Махат и някои други богове, които доразвивали пророчеството. Появил се цял цикъл легенди за Пурпурния трон, на който ще се възкачи последната издънка от древния кралски род. Аз, Сетмий, съм тази издънка и на мене е писано да изпълня пророчеството!

Сега вече чудовището се виждаше изцяло. То започна да разгъва пипалата си. Агла се смееше налудничаво, а Сетмий изпадна в екстаз и закрещя нещо на стигийски. Барабаните и пеенето се усилиха, когато нещото се устреми напред. Конан разбра, че е дошло време да направи

отчаян опит да спаси живота си. Той престана да се преструва на полумъртъв и извика на помощ цялата си свирепа енергия.

С лявата си ръка кимериецът вдигна единия пазач и го хвърли във водата. Едно пипало сграбчи воина още преди Конан да се обърне и да заби юмрук в лицето на другия боец. Бързо смъкна пояса с оръжието от рамото на мъжа и го блъсна от вълнолома, където друго пипало се обви около него, преди още тялото му да падне във водата.

Агла се разпищя по-отвратително от всякога и Конан съжали, че няма време да убие отблъскващото създание. Тъй като зад гърба му се беше струпал цял един разгневен град, оставаше му само един изход. Кимериецът пое дълбоко дъх и се гмурна в черните води на прокълнатото езеро.

Потопи се надълбоко, като спря само да праметне меча през гърба си. Извади ножа си и го захапа със зъби, после заплува навътре, за да се отдалечи от града. Макар да го обхващаше смъртен страх, той се устреми към противното чудовище. Едно рибоподобно създание с човешки ръце се опита да заби в плътта му острите си зъби. Кимериецът прониза окото му с ножа, а миризмата на кръв събра цяло ято животни изроди, които разкъсаха на парчета ранения си събрат и го погълнаха.

Болка пронизваше дробовете му, но Конан не спираше да плува. Знаеше, че чудовището е точно пред него, но нямаше представа до каква дълбочина стига издутото му туловище. Ако не успееше да мине под него, щеше да се обрече на сигурна смърт.

Кървавочервеното сияние пред него стана болезнено ярко. То смътно осветяваше плътна маса от провиснали израстъци, подобни на водорасли. Между тях плуваха някакви дребни същества. Отблизо израстъците заприличаха на дълги, тънки пипала, покрити отгоре с бодли. Конан беше сигурен, че това трябва да е долната част на чудовището. Той се гмурна надълбоко, така че да не докосне пипалата, макар че усещаше в гърдите си непоносима болка.

Докато плуваше под страшилището, Конан установи с още по-голям ужас, че дребните същества между змиевидните израстъци са миниатюрни подобия на чудовището над него. Може би това са неговите малки? Или нещото е накарало езерните обитатели да се превърнат в негови подобия?

Дробовете му почти се пръскаха, когато Конан отмина бодливите пипала и започна да изплува. Не знаеше колко дълбоко се е потопил, но усещаше, че трябва незабавно да си поеме въздух, иначе щеше да се удави. На фона на червеното сияние пред очите му плуваха черни петна — значи всеки момент можеше да изгуби съзнание.

Изскочи рязко на повърхността и изпълни гърдите си с въздух, като почти се задави от нагълтаната вода. Само няколко секунди Конан можа да диша и да усеща как тялото му възвръща силата и чувствителността си. После се обърна да разгледа какво има отзад.

Първото нещо, което видя, беше кръглата, променлива фигура на езерното чудовище, което все още беше прекалено близо до него. По грапавата му кожа прескачаха повече огнени искри, отколкото предишната вечер, а над отворената му паст стояха не по-малко от шест пипала и изстискваха пицещите жертви като зрели плодове. Очевидно нещото се беше възбудило до такава степен, че беше започнало да хваща напосоки жертвите си от тълпата на брега. Конан си позволи в продължение на една безценна секунда да изпита надеждата, че сред онези, на които противното същество изстисква кръвта, са Сетмий, Агла и Набо. Зад извънземното се чуваха паническите крясъци на бягащата навалица. При мисълта за изненадата и объркването им Конан се изсмя. Надяваше се чудовището да е пощадило другарите му, но когато всички са обречени и никой никому не може да помогне, трябваше всеки да се оправя сам.

Кимериецът се наруга за загубеното време, обърна се и заплува към далечния бряг. Отначало внимаваше да не привлече вниманието на езерното същество. Но то очевидно си имаше приятно забавление. Когато усети, че се е отдалечил достатъчно, Конан премина към равномерен кроул, който бързо го приближаваше към отсрещния край.

Плуването му се стори много дълго. Неведнъж той усети до краката си допира на люспести или слюзести кожи. Всеки път вадеше ножа и се приготвяше за отбрана, но нищо не го нападна. Най-сетне чу как вълничките тихо се бият в каменистия бряг. Прекалено уморен, за да се изправи, Конан изпълзя на брега на четири крака и задъхан изтръска водата от черната си коса. Вцепени се, когато видя чифт мургави крака само на няколко сантиметра от лицето си. До тях стоеше забита дръжката на бойна секира, върху която се подпираше

собственикът на краката. Конан вдигна очи и видя познато лице, което му се хилеше.

— Добре дошъл на размирната страна на езерото, приятелю — поздрави го Гома.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

БУНТОВНИЦИТЕ

Конан скочи на крака:

— Мислех си, че може да те намеря тук.

— Така и стана.

Гома не беше сам. До него стояха десетина или повече воители, а излъсканите върхове на копията им проблясваха на лунната светлина.

— Видяхме суматоката от стената на крепостта и слязохме да проверим по-отблизо какво става. Богът на езерото тази вечер май празнува.

— Разочарова се, защото аз отказах да му послужа за вечеря — поясни Конан.

Гома избухна в смях:

— Щеше да бъдеш корав залък дори за езерното божество! Хайде, да се връщаме в крепостта. Искам да ми разкажеш някои неща.

— Аз също бих се радвал, ако ми отговориш на някои въпроси — избухна Конан. — Защо ни изостави точно когато най-много имаме нужда от помощта ти?

— Мери си приказките! — предупреди го Гома. — Тук аз заповядвам и само аз мога да искам обяснения. Виждаш, че тези бойци ми се подчиняват.

Конан наистина бе забелязал, че останалите се отнасят почитателно към бившия им водач.

— Вярно. И съм почти сигурен, че знам кой си. Какво от това? Пътешествахме заедно, а ти изчезна без никакво предупреждение.

Гома се засмя:

— Не се плашиш лесно. Но пък от друга страна, ако някой се противопостави на езерното божество и успее да му избяга, значи не е като останалите хора. Добре, ще ти обясня, но после ще престанеш да ми дотягаш.

Гома и преди се държеше високомерно, но сега беше станал надменен.

— Когато предложих услугите си на тебе и на останалите бели хора, аз се съгласих да ви заведа до Рогата на Шушту. Това и сторих. Нямах други задължения към вас. Оттам нататък положението беше почти толкова неясно за мене, колкото и за вас. Преди да предприема нещо, трябваше да разбера как стоят нещата тук, а бях сигурен, че ако ви хванат заедно с мене, ще ви убият.

Стръмната пътека ги отведе до висока стена, издигната от големи, грубо изсечени камъни. Градежът беше внушителен, но по него нямаше никаква украса. Конан предположи, че крепостта е строена от бегълците на унищожения Питон, преди да се изродят под влияние на езерното излъчване. На входа беше поставена нова дървена порта. Стражите поздравиха Гома на влизане и затвориха вратата зад гърба им. Тя скърцаше на грубо изработените си панти и се заключваше с дървена греда, която се промушваше през железни халки.

Стената ограждаше едно доста голямо селище от пръстени колиби, покрити със сламени покриви. Мъже и жени се бяха изкачили на пътеката под бойниците, за да наблюдават суматохата при езерото, но сега се слязоха, за да разгледат новодошлия. Гома им каза няколко думи и те се отдалечиха.

— Казах им да се разотидат по домовете — осведоми Гома кимериеца. — На сутринта ще могат да те разглеждат колкото си искат, пък тогава ще има повече светлина, за да те видят по-добре.

В центъра на крепостта имаше нисък, квадратен бункер, но Гома не тръгна към него, а заведе Конан в просторна колиба, поне четири пъти по-голяма от останалите. Там влязоха, Гома се настани на ложето от животински кожи и махна с ръка на Конан да седне.

— Преживя трудна вечер, чужденецо — отбеляза чернокожият. — Ял ли си нещо, пил ли си?

— Кром ми е свидетел, че от обяд не съм сложил в устата си нито зальк. Оттогава се бия, боря се или плувам. Умирам от глад.

Гома плесна с ръце и слугите сложиха пред тях подноси с храна и кратуни с пенлива бира. После махна с ръце да ги оставят сами и изчака, докато гостът му възстанови силите си с помощта на месото, хляба и плодовете, които поля с няколко кратуни от опияняващата напитка. Като се нахрани, Конан се облегна на една от възглавниците.

— Когато ни представиха на крал Набо — започна да разказва кимериецът, — той много искаше да разбере кой ни е довел дотук и беше извънредно недоволен от отговорите ни. След това измъкнахме някои сведения от преводача.

— Преводач ли? — попита Гома. — Това да не е робът Кафи? По времето на баща ми беше пастир, но после го взеха в двора, защото можеше да говори с чуждестранните търговци.

— Същият. Разказа ни за гражданската война, но се боеше да не издаде прекалено много, макар че охраната не го разбираше. Обясни, че в долината все още има бунтовници. Каза също, че след битката, в който бил убит стария крал, не са могли да намерят тялото на младия му син.

Гома се усмихна:

— Нищо не убягва на вниманието ти, приятелю. Вярно е, аз съм този син и успях да го докажа на бунтовниците. Скитах дълги години, опознах други народи и други начини да се воюва, при това дадох на хората тук достатъчно време да се отвратят от моя чичо Набо.

— Според мене хич не го обичат — съгласи се Конан. — Но се боят от него и от грозната стара Агла.

— Агла! — възкликна с презрение Гома. — Древно, зло създание, което от поколения наред носи злощастие на рода ми. Жива е от векове и прави хората роби на езерното божество. Кара ги да мислят, че то споделя с нея силата си.

— И ти ли мислиш така?

— Така мислех, докато бях малък, но като скитащ воин срещнах много жреци и разбрах колко лесно заблуждават хората, че притежават голяма мощ. Някои от тях владееха една-две слаби магии, някои можеха да викат духовете на джунглата, но повечето бяха обикновени шарлатани. Сега вече дори не вярвам, че чудовището в езерото е божество. Видях морето и големите му обитатели. Съществува в езерото може би дори не притежава разум. Ако е божество, защо е затворено в езеро? Защо трябва да задоволява своята жажда за кръв с хора?

— Помъдрял си по време на своите пътешествия — отбеляза кимериецът.

— Когато човек е принуден да се оправя без чужда помощ, трябва да разчита на ума си. Озовах се сам, без племето си и без

неговите традиции, и не вярвам на ничии приказки, додето сам не се убедях в истинността на нещо. Сега, когато съм тук, виждам, че моят народ вярва безпрекословно в много глупости. Не зная дали езерното чудовище може да бъде убито, но според мене не трябва повече да го храним с хора.

— Кафи каза, че баща ти е отхвърлил древните ритуали — прекъсна го Конан.

— И така си спечели омразата на Агла. — В гласа на Гома звучеше презрение.

— Убий я и това ще реши половината ти проблеми.

— Така и смятам да направя. Ще убия и чичо си и ще си възвърна кралството.

— Ако смяташ да воюваш, можеш да включиш и мене.

— Това не е твоя война — възрази Гома.

— Аз съм воин. Пък и Набо все още държи в плен другарите ми, освен ако не ги е убил тази нощ. Обещах да им служа, докато намерим Марандос, и тъй като още не съм го открил, съм длъжен да се бия за свободата им.

— Имаш силно развито чувство за дълг — похвали го Гома. — Това е много ценно качество, което се среща твърде рядко.

— Понякога то се превръща в бремене. Много бих искал да си взема меч и копието и да се махна оттук. Но съм поел задължение и смятам да го изпълня.

— Прекрасно. Когато се изправим срещу Набо, ще стоиш до мене.

— Радвам се. И понеже стана дума за загадъчния Марандос, имаш ли някаква представа къде може да е той?

— Ще ти покажа утре сутрин. Сега се опитай малко да поспиш.

— Добре ще ми дойде. След такъв тежък ден, увенчан с добра храна и бира, дори един кимерийски воин има нужда от почивка. Добре е, че те срещнах пак, приятелю. Иначе сигурно щеше да ми бъде трудно да обясня всичко на воините ти.

Гома плесна с ръце и нареди нещо на влезлия млад боец.

— Този младеж ще ти покаже една свободна колиба. Желая ти здрав сън, приятелю. През следващите няколко дни ще имаме много работа.

Конан последва с признателност водача си, който от своя страна зяпаше удивен екзотичния посетител. Колибата, в която въведоха кимериеца, по нищо не се различаваше от останалите — състоеше се от малка стая с отвори по стените за проветряване. Не след дълго той потъна в дълбок сън, без обаче да пусна дръжката на меча.

Утрото на други ден беше ясно, като се изключи леката мъгла над езерото. Конан излезе от колибата и се протегна. Заедно с него се будеше и селището. Около Конан се събра тълпа, която неуморно бърбеше и жестикулираше, децата докосваха странната му на цвят кожа, жените галеха дългата му права коса. За разлика от жителите на града, в любопитството им нямаше нито враждебност, нито жестокост. Тъй като знаеше, че принадлежат към едно и също племе, Конан отдаде разликата на зловредното влияние на езерото.

Кимериецът се приближи до голямата колиба. Пазачът на входа извика нещо и отвътре се показва Гома. Той дълго говори на събралото се множество, после плясна с ръце и хората се разотидоха.

— Обясних им, че си мой приятел, който идва отвъд планините, и че заедно сме се сражавали с враговете. Казах им, че идваш от далечния север, от студена и облачна страна, където хората имат бяла кожа и сини очи поради липсата на слънце. Наредих да проявяват към тебе същото уважение, което се полага на моите високопоставени военноточници.

— Благодаря ти — отвърна Конан.

— А сега ела с мене. Трябва да направя преглед на воините си и през това време ще поговорим.

Докато бунтовническият крал проверяваше охраната и военния лагер, Конан обясни какво е видял в града. Когато кимериецът спомена за Сетмий и малката му армия, Гома изсъска:

— Стигиецът! Мислиш ли, че наистина притежава магическа сила?

— Маговете на Стигия се смятат за най-изкусни в света и имам основания да вярвам, че това е така. Този жрец обаче е по-необичаен, той произхожда от владетелския род на древен Питон. Не знам дали това го прави повече или по-малко опасен. Според това, което съм видял досега, той по-скоро е политик и интригант, а не могъщ възшебник.

— А хората му? Представяват ли значителна сила?

— Приличат ми на опитни бойци. Затова не бива да ги подценяваме. Те се сражават под строй, с щит, копие и меч.

— Че какъв бой е това! — презрително се изплю Гома. — Моите воини ще се хвърлят срещу тях с яростни крясъци и ще потопят копията си в кръвта им.

— Възможно е дисциплината им да бъде победена с ярост — съгласи се кимериецът, — но по този начин ще изгубиш много хора.

— Воините се раждат, за да паднат в боя. Така е било и така трябва да бъде.

— След като се върнахме в града, не видях бумбана — продължи Конан. — Най-вероятно ще се сражават като онези в прохода — свирепи и глупави.

— Чичо ми сигурно няма да ги допусне до града. Прекалено са нисши, дори за него.

— Отвякоха нашите мъртъвци — мрачно си спомни Конан. — Предполагам, че им дават убитите за вечеря.

— Ще ги избием до крак — уверено заяви бунтовническият повелител.

Направиха преглед на воините, които носеха жълти, червени и зелени пера. Мъжете бяха пълни с решителност и желание за бой. След като години бяха живяли в изгнание, те жадуваха да пролеят кръвта на враговете си. Конан бе живял с тях само три дни, но те явно му се доверяваха напълно. Кимериецът сподели това свое наблюдение на глас.

— През всичките тези години — обясни Гома — ги е крепяла надеждата, че ще се върна. Ако не бях станал истински воин, сигурно щяха да изпитват към мен недоверие. Когато дойдох, водачите на отрядите ме гледаха с известно подозрение. Но аз убих един от тях, защото ме предизвика и останалите се съгласиха, че съм техен законен водач.

— Това е най-простия начин за решаване на проблемите — съгласи се Конан. — Колко са твоите хора в сравнение с тези на Набо?

— Той има повече хора, може би с около една четвърт. Но бойците със сини пера не го подкрепят много ентусиазирано. Мисля, че ако надделеem в началото на боя, ще преминат на моя страна.

— А гражданите?

Гома сви рамене:

— Те са без значение. Ще се подчиняват независимо кой ги управлява. Само воините имат значение.

Кимериецът нямаше какво да каже срещу тази примитивна уредба, която беше разпространена навсякъде. Хора, които не се бият за имуществото си, не заслужават да притежават каквото и да било. Трябва да са благодарни, че им се разрешава да живеят и да се хранят. Дете на войнствен и силен народ, Конан не проявяваше кой знае какво съчувствие към онези, които предпочитаха да не воюват за живота си.

— Снощи обеща, че ще ми кажеш къде е Марандос — напомни той.

— Така е. Ела с мене.

Кимериецът тръгна след бунтовническия крал към каменния бункер. Също като крепостните стени, постройката беше проста и без украса. Имаше само един вход — тесен, нисък отвор, когото отдавна бяха лишили от дървената му врата. Входът всъщност представляваше дълъг тунел в стената, през който се стигаше до малка стая, широка не повече от шест стъпки. Светлината идваше от шест малки прозорчета, изрязани на около три метра височина. Каменна стълба водеше към едно или повече помещение на горния етаж. В средата на стаята върху голям каменен къс седеше някакъв мъж. Беше облечен в дрипи, а тялото му беше слабо като скелет, но очите му светеха ярко и напрегнато. Когато Конан и Гома влязоха, той вдигна очи и загледа ту единия, ту другия.

— Ти си родом от Севера! — заключи той, след като огледа кимериеца.

— Не си сляп — отбеляза Конан. — Това е обнадеждаващ признак.

— С моя брат ли си дошъл? Доведохте ли хора да отнесат съкровището?

Изпитото му лице излъчваше нетърпение и алчност. Личеше си, че някога е бил хубав мъж и все още се долавяше някогашната силна прилика с Улфило.

— Да, брат ти дойде с мене. Що се отнася до съкровището, то ще трябва да почака.

Този отговор накара мъжът да изпадне в униние.

— От колко време е затворен тук? — попита Конан.

— Затворен ли? Никой не го държи тука насила. Той сам видя, че няма нито врата, нито пазач. Пристигнал преди няколко месеца, крещейки като луд. Влязъл направо в тази каменна дупка и прегърнал камъка, като че е родната му майка. Моят народ почита лудите. Той изглеждал доста безобиден, така че те просто му взели оръжието и го оставили да прави каквото намери за добре. Жените му оставят храна и вода на входа, но той яде съвсем малко. Хората, които го минават, го чуват да крещи нещо, но никой не разбира езика му. Не съм имал време да направя нещо за него. Предполагам, че е мъжа на белокожата жена, но тя си е по-добре без него.

— Какво се е случило? — попита Конан привидението, което някога е било капитан от наемническата армия. — Къде са хората, които доведе тук с втората си експедиция?

Марандос се замисли.

— Хората? А да, с мене имаше хора. Хора и получовеци, от ония, дето местните им викат бумбана. Трябваше да ми помогнат да пренеса съкровището, обаче не го направиха — Той се усмихна подло. — Тях ги няма и съкровището сега е мое.

Бившият капитан потупа с ръка камъка, върху който седеше.

— Какво стана с тях? — търпеливо повтори въпроса си Конан.

— А, те ли? Някои загинаха в джунглата, други в планината. Мнозина загинаха от ръцете на дивите бумбана. После стигнахме пустинята — В очите му се появи ужас. — Много оставиха костите си там. Бумбана не разбират защо трябва да се измъчват от глад и жажда, когато човешкото месо и кръв могат да им послужат. — Той мълча известно време. — Мене обаче изобщо не ме закачиха.

— А проклятието при Рогата на Шушту? — попита Конан, като прикри отвращението си.

— Изви се страшна буря. Светкавиците поразяваха наред хора и бумбана. Беше ми останал само един човек, когато падна голямата скала. — Той вдигна към Конан изпълнените си с мъка очи. — А нали магиите трябваше да я спрат? Възможно ли е жрецът да ме е излъгал?

— Възможно ли е разумен човек да му повярва? — отрязва го кимериецът.

Лудият не му обърна внимание.

— Сега обаче притежавам съкровището.

Той продължи да гали камъка.

— Под камъка ли е?

— Би трябвало, обаче е прекалено тежък, за да го повдигна сам.

— Искаш да кажеш, че не си успял да го видиш? — Конан беше поразен.

— Няма къде другаде да бъде! — почти изпищя Марандос.

— Откакто съм напуснал Асгалун ме заобикалят само безумци — измърмори Конан и се извърна. — Трябваше да се сетя, че на края на пътя ще срещна още един.

— Сам виждаш, че не е с ума си. Губим си времето, Конан. Имаме да вършим много работа. Пристигането ми няма да остане дълго в тайна, а щом разбере, че съм тука, Набо ще ни нападне.

Двамата войни се обърнаха и излязоха от бункера. Зад тях лудия гукаше над своето въображаемо съкровище.

— Защо досега Набо не е разгромил бунтовниците? — попита Конан, когато излязоха на дневна светлина.

— Защото те държат крепостта. Моят народ не обича да воюва с подобни методи, а това дава възможност на малцина да устоят срещу превъзхождащ ги противник. Набо почти със сигурност полага усилия. Но кралската ми чест ще бъде опетнена. Винаги ще се намерят хора, които да подшушнат, че крал Гома не е истински крал, че е победил Набо с хитрост, а не със смелост. Сред воини като моите тези думи постепенно ще постигнат желанния ефект и управлението ми ще се състои в непрекъснато потушаване на незначителни бунтове.

— Отнасящ се към тази работа много сериозно — рече Конан. — Аз никога не бягам от битки. Кога смяташ да нападнете?

— Първо, трябва да преценим точно положението. Но и не трябва да се бавим. Ела, свикал съм събрание на военнотоначалниците си. Трябва да узнаем къде е силата на чичо ми. Само глупаците се бият слепешката.

Приближиха до открития площад пред колибата на Гома. Там завариха двайсетина мъже, които имаха вид на вождове. Целите им тела бяха в белези, косите и брадите на мнозина бяха прошарени и всички гледаха свирепо като лъвове. Освен цветните пера на главите им, на ръцете и краката си носеха разноцветни дълги кожени ленти. Щитовете им бяха снежнобели. Като видяха Гома, те вдигнаха ръце и изкрещяха поздрав към краля си.

— Стой до мене — нареди Гома и седна на един стол, покрит с леопардова кожа. Останалите се подредиха до него, а няколко воина с черни щраусови пера застанаха отзад. Конан предположи, че тези с черните пера са от кралската охрана.

Гома каза няколко думи и подчинените му бързо и ловко направиха върху земята една карта на долината. С един кравешки череп обозначиха града до езерото, а с лъвски череп — крепостта. Черупки от миди заместиха езерото, черни камъчета показваха местонахождението на селата, а извитите ребра на антилопа предупреждаваха къде има военни лагери на Набо. Реката и притоците ѝ очертаха със синкав пясък, а редицата забити в земята копия представляваше околните планини. Конан бе особено впечатлен. Бойното им изкуство бе на много високо ниво. Дори и един немедийски генерал би останал доволен.

Почти цял час Гома се съветваше с военначалниците си на непознат за кимериеца език. От интонацията и жестовете им разбра, че част от тях призовават към незабавни действия, а останалите — за повече предпазливост. Забеляза, че на по-младите воители не се даваше думата.

Докато течеше съвещанието, Конан внимателно разучи картата. Много пъти беше виждал армии, избити до крак от противника само защото водачите им не познават терена, на който воюват. Градът на езерото беше разположен в южния край на долината, където бяха съсредоточени и основните сили на Набо. Останалите бяха пръснати на север в малки военни лагери. По пътя през долината, Конан и другарите му бяха минали покрай много от тях.

Гома се обърна към кимериеца:

— Знам, че не можа да проследиш разговора, Конан. Имаш ли някакви въпроси?

— Външната линия от военни постове за какво служи?

— Трябва да пазят добитъка от нападения на кралските войски — Гома нарочно наблегна на последните две думи. — А и ние имаме древна традиция да изпращаме младите воители да живеят няколко години съвсем сами, като охраняват добитъка. В селата и в града влизат само в определени дни, когато има танци и се изпълнява специални церемонии.

Конан се усмихна:

— Какво би казал за един план, който ще удовлетвори жаждата на хората ти за кръв, ще им спечели няколко бързи, лесни победи и в същото време ще отслаби Набо?

— Бих го чул — отвърна Гома.

Конан взе едно от копията и започна с него да чертае военния си план върху картата на земята. Докато говореше, Гома превеждаше думите му на останалите.

— Първо, трябва да разделите силите си. Това винаги носи риск, но си заслужава. По-голямата част от воините си ще задържите тук, но една малка част — една трета или може би само една четвърт — ще направи бърз поход на север, покрай подножието на Източните планини. — Копието му очерта дълга пътека към северния край на долината. — Походът трябва да бъде през нощта, за да остане незабелязан. Воините, на които ще поверите тази задача трябва да са млади и много издържливи, защото почти няма да могат да спят. На разсъмване трябва да потеглят на юг, помитайки всичко в долината. Ще се наложи да се сражават в движение, като превземат един по един военните лагери, без да им дават възможност да отвърнат на удара или да предупредят другарите си. Ето защо пред основния отряд трябва да се движат специално подбрани бързоходци, за да избиват евентуалните куриери на врага, които биха дали сигнал за готовност на останалите постове.

— Дотук звучи много добре — отбеляза Гома. — Продължавай.

— Сутринта на определения ден ще поведеш основните си сили срещу Набо. Ако разгънете достатъчно строя и вдигате голям шум, Набо ще повярва, че сте в пълен състав. Когато стигнете пред града, ще се съберете и ще сгъстите редиците си. — Той направи няколко чертички пред кравешкия череп. — Зад гърба ви ще се появят вражеските войници, бягащи от лагерите. Можете да останете по местата си, но предлагам да се обърнете кръгом и да се отдалечите от града, за да объркате Набо. Бегълците ще се окажат затиснати между два огъня. — Конан коленичи в прахта и плясна с ръце, от което се разхвърчаха камъчета и клонки и се вдигна облак прах. Кимериецът се изправи. — След това, подсилени от останалата част на армията си, се обръщате отново кръгом и заставате пред града. Ако правилно съм обмислил всичко, в този момент силите ви ще бъдат почти равни. Може би дори ще имате известно превъзходство. Освен това твоите

хора са окуражени от лесната победа, докато воините със сини пера ще се замислят на чия страна да застанат.

Вождовете внимателно изслушаха Конан. Някои бяха ентусиазирани, други явно изпитваха съмнения, но никой не се изказа нито за, нито против. Всички гледаха своя крал, комуто се падаше отговорността да вземе решение.

— Планът е добър и смятам да го използвам — каза накрая Гома.
— Но ще внесе една промяна: аз лично ще поведе отряда, който трябва да помете долината.

Кимериецът се намръщи:

— Това не е разумно. Кралят не бива да поема толкова голям риск за живота си.

— Може би е така на север, приятелю, но не и тука. Войните ми ще очакват да направя това.

— Твоя воля — отстъпи Конан. — Кога ще нападнеш?

— С чакане нищо няма да спечелим — реши Гома. — По-малкия отряд тръгва днес на свечеряване.

— Ти си човек на бързите действия — одобри решението му Конан. — Аз какво ще правя?

Бунтовническият крал се ухили:

— Ще дойдеш ли с мене? Като стари бойни хрътки ще покажем на младите воители как се воюва.

— С тебе съм!

— Чудесно. Задръж копието, ще ти трябва. Имам и още нещо за тебе.

Той извика през рамо и от колибата му излезе една жена, която носеше нещо. Кралят го взе от ръцете ѝ и го подаде на кимериеца. Конан го огледа внимателно. В ръцете си държеше меден кръг, от който стърчаха три лъскави, черни щраусови пера.

— Това показва, че си един от доверените придворни на краля — поясни Гома. — Докато го носиш, всички воители ще ти правят път.

Конан нагласи перата според вкуса си.

— Утре ще е добър ден да наквазим копията си — извика той.

Гома преведе думите му и те предизвикаха мощните, кръвожадни воители на групата воители.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЪВОПРОЛИТИЕ В ДОЛИНАТА

Залезът обagri долината в алeно и воините от лeтyщия отряд запoчнaхa дa сe събират. Гoмa бe избрал зa прeдстoящaтa зaдaчa воините с червени перa. Там имaшe нaй-мнoгo млaди воини, нeтърпeливи дa спeчeлят слaвa и дoстaтъчнo издържливи дa изпълнят труднaтa зaдaчa. Крaлят нaрeди дa пoчивaт прeз цeлия дeн, кoeтo нe бeшe лeснo зa млaдитe воини, кaтo сe имa прeдвид, чe зa мнoзинa тoвa срaжeниe щeшe дa бъдe първo.

Нямaшe дa нoсят със сeбe си нищo oсвeн oръжиeтo, зaщoтo им прeдстoeшe дa вървят и дa сe бият.

Кoгaтo нa нeбeтo зaблeстяхa първитe звeзди, Гoмa издaдe пoслeднитe си зaпoвeди, кoитo прeвeдoхa и нa Кoнaн:

— Дoкaтo вървим, щe пaзитe пълнa тишинa. Aкo нa нyкoгo сe слyчи нeщo лoшo — нaпримeр aкo гo yхaпe змия, тoй трябвa дa стрaдa и дa yмрe бeзмълвнo.

Нaрeжданиятa бяхa изрeчeни и изслyшaни с eднaквa мрaчнa рeшитeлнoст.

— Врeмe e — рeчe нaкрaя Гoмa. — Дa пoтeглямe!

Кoнaн бeшe гoтoв. Бяхa мy дaли прeпaскa oт лeoпaрдoвa кoжa и прeвръзки oт дългa мaймyнскa кoзинa. Кaтo сe прибавят и нoвитe перa, oт oстaнaлитe бoйци гo oтличaвaхa eдинствeнo вълншнoсттa мy нa чуждeнeц и дългoтo кoпие. Нe нoсeшe щит, зaщoтo знaeшe, чe aкo мy пoтрябвa, щe взмe oт нyкoй yбит врaг.

Дългaтa рeдицa воини с червени перa тръгнa прeз събрaлoтo сe мнoжeствo. Спaзвaйки зaпoвeдтa нa крaля, тълпaтa oкyрaжaвaшe воините сaмo с приглушeнo живoтинскo ръмжeнe, кoeтo oбaчe бeшe пo-вoйнствeнo и oт нaй-бурнитe приветствия.

Щoм излязoхa нa oткритo, yвeличихa скoрoсттa. Първo вървяхa бързo, пoслe пoлyбeгoм, a нaкрaя сe впyснaхa в тръс. Нaй-oтпрeд тичaхa нeкoлцинa млaди воини, мoмчeтa, кoитo бяхa oпoзнaли дoбрe oкoлнoсттa, пo врeмe нa крaжбитe нa дoбитък. Слeдвaхa ги Гoмa и

охраната му от воини с черни пера, сред които и Конан. Най-накрая бяха останалите, които пееха шепнешком.

Луната изгря и ги обля с бледата си светлина. За смелите млади воини, които бяха прекарали голяма част от живота си на нощен пост при стадата, тя беше ярка почти колкото дневната. Хищниците в храстите ги отбягваха и се снишаваха до земята при вида на странната процесия, прекосяваща долината. Глупавите, полуслепи носорози се отдалечаваха със сумтене.

Гома не даде нито една почивка. Нощта беше хладна, но всички скоро се покриха с пот, а шепотът на песента им стана задъхан. Но никой не се оплака. Тъкмо затова Гома беше подбрал отряд най-вече от млади бойци. Когато нощта напредна, а луната измина част от пътя си на небосвода, някои взеха да се препъват от умора, но никой не се отказа. Едва дишаха, но ако се откажеха да вървят, това би било равносилно на непоносим позор.

Когато стигнаха до северния край на долината, дори най-издържливите бяха накрая на силите си. Кралят нареди да спрат на една широка ливада и мъжете рухнаха, задъхани, на земята. Гома и Конан дишаха тежко, а върху мускулестите им тела проблясваха капчици пот. Кралят не носеше никаква украса. В дясната си ръка държеше малък кръгъл щит от хипопотамова кожа, а в лявата небрежно въртеше неизменната секира.

— Слънцето изгрява — Гома разглеждаше тънката бледа ивица над източните планини — и скоро ще ни покаже лицето си. Още преди това трябва да започнем да убиваме. Това е последното утро от управлението на Набо. Преди да залезе, слънцето ще види новия господар на долината.

— Не бих искал да владее такава долина — рече Конан. — Земята е добре и е хубава, но езерото я отравя.

— Вярно е. По време на своите скитания видях много страни и смятам да отведа хората си оттук, по-надалеч от чудовището в езерото. Ще си намерим не по-лошо място, с плодородна земя за посевите и с добри пасища за добитъка.

— Подобни места обикновено вече са заети — изтъкна кимериецът.

— Дълго пътешествах, но не срещнах по-добри воини от моите. Когато видим страна, която ни харесва, ще я завладеем и ще прогоним

обитателите ѝ. Силата и храбростта се възнаграждават с богатства. Така е било и така ще бъде винаги.

— Прав си. Време е да действаме.

— Да. Трябва вече да проливаме кръв. — Гома даде команда и младите воини скочиха на крака. Пригответяха се за битка, лицата им се свиха в гримаса, а оголените им зъби проблясваха на светлината. Гома нададе боен вик, посочи надолу към долината със секирата си и се затича. Воините закрепяха и последваха краля си.

Конан тичаше до Гома, дългите му крака го носеха с лекотата на трениран боен кон. Само след няколко минути видяха първия лагер. Беше разположен до малък поток. Няколко от обитателите му бяха будни и кладяха огън, но при вида на страшната гледка те зяпнаха втрещени. От колибите наизлязоха мъже и започнаха да търсят оръжието си, но когато воините с червени пера ги нападناха, само двама-трима бяха готови за бой.

Това не беше битка, а клане. Кралят застана встрани и даде възможност на бойците си да обагрят копията с кръв. Конан също не взе участие в схватката. Кръвопролитие то беше страшно, но Конан не харесваше такъв бой. Когато враговете им до един бяха мъртви, продължиха нататък. Кръвта беше разпалила духа на воините. Онези, които не успяха да се включат в схватката, нямаха търпение да се проявят.

Следващият лагер вече се беше разбудил. Воините на Набо бяха успели да се въоръжат и да се строят. Бързо сломиха съпротивата им, но не можеше да се отрече, че защитниците се сражаваха яростно. Конан видя как Гома уби двама противници с бързо и леко завъртане на секирата си, отблъсквайки без усилие ударите на копията с малкия си щит.

Един висок боец с бели пера, почти скрит зад дългия си щит, се хвърли срещу кимериеца. Конан държеше меч в дясната си ръка, а копието в лявата. Парира копието на врага със своето, а с меча блъсна щита настрани. С бързината на змия прониза незащитеното тяло на врага. Огледа се за други противници, но сражението почти беше приключило. Повечето от воините с бели пера бяха мъртви, но сред бойците с червени пера също имаше мъртви и ранени.

— Да тръгваме — нареди Гома и изтръска кървавия мозък, полепнал по бравата му. — Утрото едва започва.

— И започна добре — изтъкна Конан.

Следващият лагер беше на воините от отряда със сини пера. Те също се бяха построили в редица, но имаха доста объркан вид. Гома спря хората си и се обърна към сините с пламенна реч.

— Дадох им възможност да избират — обясни след това Гома на кимериеца — или да дойдат с мене и да се бият с белите, или да загинат тук. Имат двацет вдишвания време за решение.

Сред сините се надигнаха няколко гласа, но после се чуха гръмки приветствени викове. С насочени надолу копия, сините се затичаха и се присъединиха към червените и към новия си крал. Така подсилен, бойният отряд продължи надолу по долината.

Сутринта продължаваше. В лагерите на белите имаше кратки, яростни схватки. А сините, като виждаха толкова много от своите другари в редиците на нападателите, вече не се колебаеха, а направо се присъединяваха към отряда, преди още Гома да нареди да спрат. С бойни викове и песни воините продължаваха напред, все по-силни и по-силни, а след себе си оставяха само кървава диря.

Пред погледите им се показва градът. Последните няколко лагера на Набо бяха забелязали приближаващия се силен отряд достатъчно отдалеч и направо преминаха към отстъпление. Но воините с бели пера нададоха викове на ужас, когато видяха, че още по-мощна сила е застанала зад тях и ги отделя от сигурността на града. Като един редиците на воините на Гома се обърнаха кръгом и се насочиха към бягащите от лагерите паникьосани бойци. С отчаянието на обречени белите се врязаха в стегнатия строй, но в същото време ги настигнаха преследвачите им. Копията се забиха в телата им сред писъци и бойни викове, кръв обагри поляната пред града.

Конан забиваше копието си и размахваше меча, без да прави разлика между бегълци и съпротивляващи се. Клането трябваше да приключи бързо, за да не може Набо да се възползва от суматохата и да нападне пръв. След няколко трескави минути бойното поле се покри с посечени трупове. Щом боя приключи, Гома издаде заповед и редиците се престроиха.

— Разположих войниците с жълти пера отпред — обясни той на Конан. — Те са най-силния ми отряд. След тях са зелените. Техният отряд е по-малък, но воините са много опитни. Издържливи са и няма да се уплашат, ако първата редица отстъпи към тях. Най-накрая са

червените, защото са почти напълно изтощени. Сините разположих на крайния ляв фланг. Оттам трябва да извикат другарите си от армията на Набо да се присъединят към тях.

Конан огледа стените на града. Покрай тях надничаха много хора, но никъде не видя спътниците си. Набо явно нямаше да се опита да защити града, защото зад стените не се виждаха воини и никой не се опитваше да барикадира входа. Над портата стоеше самият Набо и се взираше в неочакваното зрелище. От дясната му страна се виждаше съсухрената фигура на Агла. Старата вещица крещеше проклетия, които общият грохот заглушаваше. Отляво на Набо се извисяваше Сетмий.

Когато приключиха с подготовката, Гома се обърна към кимериеца:

— Сега ще отида да предизвикам чичо си на бой. Ще заявя, че имам право на дуел, а той със сигурност ще ми откаже. След това двете армии ще влязат в бой. Убивай всеки, който си изпречи на пътя. Онези, които се сражават на страната на Набо, нямат право да живеят. Но самият Набо не го нападай. Само крал може да убие крал.

— Но той нали не е крал — възрази Конан. — Той е самозванец.

— Така или иначе той е мой. Аз трябва да го убия и всички трябва да видят как го убивам.

— Както кажеш, но ако той ме нападне, нищо не мога да ти обещавам. Никой мъж не се измъква жив, ако се изправи срещу мене с оръжие.

— Тогава го избягвай — мрачно нареди Гома.

Когато всичко беше готово, крал Гома излезе пред армията си. Воините му извикаха гръмогласно и удариха с копията по щитовете си, дюдюкайки възторжено. От портата се изсипаха воини с бели пера и се строиха пред града. Зад тях стоеше един син полк. Конан бързо прецени съотношението на силите. Събрани на едно, белите и сините бойци почти бяха равни по брой на армията на Гома. А като се прибави и отряда на Сетмий, силите се изравняваха. От голямо значение беше дали сините ще минат на тяхна страна. Другарите им от армията на Гома ги викаха, но те стояха с каменни лица. Гома вдигна секирата си и настана тишина. Той се приближи на един хвърлей разстояние от противниковата армия и започна да вика нещо на групата над портите. Набо мълчеше, но Агла извика нещо, което разсмя хората покрай

градските стени. Тогава Гома свали червената си роба и оголи тялото си до кръста. Конан не видя какво се разкри по този начин, но хората спряха да се смеят и ахнаха в един глас. Тогава Гома размаха секирата си и извика нещо на Набо. Натрапникът отвърна високомерно. Кимериецът разбра, че е предизвикателството за двубой е отхвърлено. Той видя, че изправените срещу тях воини посърнаха, особено сините, и се досети, че от краля се е очаквало да приеме предизвикателството да се бие за трона. Отказът на Набо беше намалила решимостта на неговите войници, което беше добре дошло за Гома.

Напред излязоха стигийските воини и се строиха пред вратата. От бумбана нямаше и следа. Всички чакаха в напрегнато мълчание да започне кървавата баня.

Гома обърна гръб на чичо си и тръгна обратно към редиците на своята армия. Зад него един стигиец вдигна нещо към рамото си. Конан реагира преди още стрелецът да пусне стрелата от арбалета си. Кимериецът хвана ръката на краля и го дръпна настрани в мига, когато нещо, изсвистя покрай тях. Чу се силен стон. Един от воините на първия ред бе хванал стрелата, пронизала гърдите му. Една кръгла дупка показваше къде острието е минал през щита му.

Гома се озъби:

— Значи използват оръжието на страхливците срещу един признат от боговете крал?

— Това са наемни войници — обясни Конан, — а един от тях видя възможност да убие противниковия предводител. — Той се усмихна студено на Гома. — И аз съм бил наемник, и аз съм го правил.

Набо извика нещо, един от войниците му метна копието си и прониза тялото на арбалетчика. Сетмий се намръщи, когато Набо му каза нещо гневно.

— Горещо между съюзниците се появиха разногласия — отбеляза кимериецът. — Толкоз по-добре за нас долу.

— Стига толкова — отсече Гома. — Да започваме. Нямам търпение да седна на престола на предците си.

Той вдигна секирата високо над главата си, развъртя я, а после я насочи към противника. Воините с жълти пера извикаха и се хвърлиха напред. Конан и Гома се втурнаха заедно с тях в самия център на боя и така започна битката за долината.

Сражението се водеше без изкусни похвати. Грубата сила се противопоставяше на груба сила. Със злокобен звук копията удряха по щитовете или се врязваха в човешки тела. Бойни тояги размазваха черепи, мечове отсичаха крайници, във въздуха се носеше миризмата на прясна кръв. Някои от мъжете пееха, други надаваха бойни викове. Градските жители от върха на стените крещяха обиди или поощрения, а жителите на околните села се събраха на хълмовете да наблюдават небивалата схватка.

Конан се сражаваше яростно, пронизваше и посичаше с меч си в трескава самозабрава. Като морски прилив в жилите му се надигаше войнственото безумие на неговия народ. Уби мнозина, но при един удар в нечий тежък щит копие то му се прекърши. Кимериецът хвана меч с две ръце и го размаха с двойна сила.

До него секирата на Гома описваше широки дъги, а малкият му щит успешно отблъскваше всяко вражеско нападение. Противниците му бяха победени наполовина от страхопочитанието си пред височайшия му произход. Ясно се забелязваше и присъствието около тях на гвардията с черни пера.

В безумието на това клане редиците се разпаднаха и боят се поведе между отделни групи. Тогава един от военачалниците на Гома даде команда и към боя се присъедини още едно отделение воители със зелени пера. Белите бяха отчаяни, но никой не направи опит да се предаде. Този ден нямаше да има милост за никого.

Когато боят навлезе в своя втори етап водачът на сините взе решение. Той доказа, че е съобразителен воин, защото не насочи хората си към всеобщата битка, където поради объркването бойците му със сигурност щяха да се сражават и с двете страни. Вместо това по негова команда сините внезапно се обърнаха и нападناха стигийските наемници, които пазеха портите. С радостни викове към тях се присъединиха другарите им от фланга на Гома.

Поведоха се две отделни битки: белите се сражаваха срещу многоцветните отряди, а сините — срещу стигийците. Сините веднага започнаха да понасят значителни загуби. Както обикновено в такива случаи, редът щедро компенсираше численото надмощие. В гъстите редици всеки човек беше защитен не само от собствения си щит, но и от щитовете на другарите му от двете страни, така че можеше да съсредоточи цялото си внимание върху противника отпред. Тъй като

защитните средства на наемните войници бяха по-съвършени, бойците на Гома трудно ги поразяваха. Стената пречеше да ги обкръжат или заобиколят. Бойното поле заприлича на месомелачка, където гола плът се хвърляше срещу непоклатимата стомана, и сините губеха пет човека срещу всеки убит от тях стигиец.

Втората битка вече приключваше. Изоставени от сините, пренебрегнати от стигийците, които бяха принудени да мислят за себе си, белите започнаха да губят. Тъй като положението беше безнадеждно, някои от тях се опитаха да избягат. Воините с червени пера, вече отпочинали, ги догонваха и ги убиваха безпощадно. Настана масова сеч.

Когато видя, че основната работа вече е свършена, Гома се оттегли от битката. Намери Конан да стои, подпрян на меча, с окървавени до раменете ръце. Все още носеше медния обръч, но черните пера бяха отсечени от опасно точни вражески удари. Опитваше се да успокои дишането си и наблюдаваше ожесточената битка при портите.

— Виждам, че си бил доста зает — рече Гома.

— Вярно е — съгласи се кимериецът. — Но сражението още не е свършило. На онези приятелчета им идва доста нанагорно.

— Да, сините плащат с кръв досегашната си подкрепа към Набо. Оцелелите ще се ползват с височайшото ми благоволение — Той поклати глава. — Истинските воители не воюват по този начин.

— Това не са воители, а наемни войници. Те служат на онзи, който им плаща.

— Как да сложим край на това? — попита Гома.

— Спри сражението по целия фронт. Така само напразно пилееш силите си. Събери хората си и атакувай точно в центъра. Хората ти отпред ще пострадат, но така ще разбиеш редиците им. Воините ти ще си пробият път навътре и ще ги победиш.

— Разумно звучи, да видим какво ще постигнем. — Гома извика военнопочетниците си и всички заедно навлязоха сред сражаващите се воители със сини пера. Не беше лесно да накараш ожесточени диваци да прекратят битката и се налагаше от време на време Гома да удари някого с опакото на бравата си. Но успяха да разделят воюващите и на бойното поле настана тишина.

Под наставленията на Конан, Гома строи армията си във формата на огромен клин, насочен право срещу стигийските редици.

Острието на клина се оформяше от сините воители, които трябваше за пореден път да докажат верността си с цената на живота си. Останалите се подредиха без оглед на това от кой отряд са. Предстоеше да се направи яростен, мощен опит да се сломи последната съпротива на краля.

На градските стени зяпачите очакваха края с безмълвен ужас. Набо, бесен от ярост, оглеждаше посечените тела на хората си, а Агла крещеше и танцуваше, очевидно на ръба на апоплектичен удар. От Сетмий нямаше и следа.

Конан и Гома застанаха от едната страна на клина. Те бяха участвали достатъчно в боя, така че този последен етап щеше да мине без тях — изходът от боя зависеше не толкова от уменията на отделния човек, колкото от общата сила. Конан огледа двамата военачалници, застанали отдясно и отляво на челната редица. Те гледаха мрачно, но решително. Бяха преживявали много трудни битки и нямаха намерение да се отчайват точно сега, когато се сражаваха с обикновени диваци.

Гома даде нареждане и клинът се втурна напред, отначало с бърз ход, после в тръс и накрая с устремен бяг. Върхът му се заби в средата на стигийския строй. Редицата се огъна, а после се пречупи. Войници и от двете страни падаха, а диваците прескачаха телата им. В центъра се образува кървава блъсканица. Първите воители, врязали се в противниковия строй, бяха веднага повалени. Тъй като фланговете бяха открити, ефикасната защита се оказа невъзможна. Но когато в прорива се втурнаха повече мъже, те вече можеха да се обърнат настрана и да противостоят на врага от двете страни. Натискът срещу стигийския отряд стана неудържим и войниците се разделиха на все по-малки групи. И изрядната им дисциплина вече не можеше да им помогне. Макар да бяха опитни, наемниците не можаха да устоят на ордата побеснели, дългокраки копиеносци. Остатъците от стигийския отряд бяха пометени и воините на Гома се изсипаха през портите в града.

Щом се освободи входа, Гома и Конан минаха вътре. Воините бяха освирепели от клането и мирните жители побягнаха пред тях. Бойците убиваха наред, без да правят разлика между враг и обикновени жители.

— Най-добре е да обуздаеш хората си, иначе няма да остане кого да управляваш — предупреди Конан наследника на трона.

Гома сви рамене:

— Градските жители подкрепяха Набо. Не се безпокой клането скоро ще спре. Има едно нещо, което всеки владетел знае, приятелю: „Убитите никога не са незаменими.“

Конан нямаше какво да възрази срещу тази жестока философия. Наистина, след първите няколко минути яростно опиянение победителите се успокоиха и смъртоносната им ярост се уталожи. Гома нареди на военачалниците си да претърсят града. Искаше да му доведат Набо, Агла и Сетмий живи. Набо не трябваше да бъде убит в никакъв случай.

Конан огледа убитите наемници, но не откри червенобрадия Хопшеф и чернобрадия Геб. Двамата някак се бяха отървали и се бяха скрили в града.

След като се пръснаха и тръгнаха да претърсват града, хората на Гома откриха няколко стигийски войници заедно с няколко добре известни поддръжници на Набо, които бяха извели полза от управлението на узурпатора и смъртта на бившия крал. Предателите бяха екзекутирани без милост.

Всички се събраха на площада пред кулата. Гома излезе напред сред гръмките приветствия на воините си. Той се качи на платформата и благодари за оказаната му чест. Извика нещо, после отново свали робата и разкри гърдите си. И този път настана благоговейно мълчание, хората се поклониха и вдигнаха ръцете с дланите напред.

Този път кимериецът видя какво показва Гома. На тялото му бяха татуирани в черно тризъбец с вълнообразно извити зъби и полумесец. Гома махна на Конан да дойде при него на платформата.

— Показвах на хората знака на кралския ми произход. В продължение на сто поколения кралският наследник се бележи със знака на древния пазител на прохода.

— Виждаш съм го — призна Конан.

— Сега отново ще извикам Набо на дуел. Този път трябва да приеме, защото няма какво повече да губи. Искам внимателно да наблюдаваш дали боят ще бъде честен.

— Както искаш. Но нали спечели престола в сражение? Защо рискуваш да го изгубиш?

— Набо беше крал, макар и незаконен. Само крал може да убие краля.

— Тогава накарай хората си да го довлекат и отсечи главата му — уговаряше го кимериецът. — Бъди разумен, човече! Не си спал, вървял си цяла нощ, воювал си, след това отново се би за града. А през това време Набо само е гледал как загиват хората му.

— Трябва да спазя обичая. Хората трябва да видят как побеждавам и убивам Набо, иначе винаги, докато управлявам ще имам проблеми.

Гома произнесе тези думи с мрачна решителност, после със същата мрачна решителност се обърна и изкрещя нещо, с което да предизвика мъжа в кулата. Последва дълга, напрегната тишина, след това в сградата се размърдаха. Най-напред излязоха в редица кралските слуги: танцьорите, шутовете, прислужничките, които Конан беше виждал и по-рано. Най-отзад вървеше палачът с изрисувано като череп лице. Последен се показва Набо, изправен и горд, като обречен на смърт лъв. Агла никаква я нямаше. Конан забеляза Кафи и махна на преводача да застане до него.

— Трябва да ми казваш за какво си говорят — нареди той на роба.

— Ще се застъпиш ли за мене пред новия крал? — В гласа и по лицето на Кафи се четеше ужас.

— Да, ти ми помогна доста. Помогни ми и сега и ще се опитам да убедя Гома, че просто си изпълнил робските си задължения, нищо повече. Мисля, че ще те помилва. Вече уби най-важните поддръжници на Набо.

— Благодаря ти, господарю. — Облекчението на Кафи очевидно беше огромно.

— Кажи ми сега, какво стана с приятелите ми?

— И Сетмий, и кралят ужасно се разгневиха, когато ти хитро избяга. Агла се развика, че веднага трябва да дадат всички чужденци на езерното божество, но стигийският жрец настояваше да оставят поне бледоликата жена. Набо твърдеше, че трябва да оставят божеството да се потопи отново и да се успокои. Снощи доведоха тримата мъже, за да ги принасят в жертва, но божеството не пожела да се появи, колкото и да го викаше Агла. Това я разгневи повече от

обикновено и тя реши веднага да ги убие, но Набо ѝ каза да ги остави за следващата вечер. Но май той няма да доживее тази вечер.

— И на мене така ми се струва — съгласи се Конан. — Къде е Агла?

— Нямам представа. Ние, слугите, се бяхме събрали в голямата зала, за да разберем каква съдба ни очаква. Агла дойде заедно с краля, но после изчезна някъде в кулата.

— А жрецът?

— Той дойде преди краля. С него бяха двама от военачалниците му. Видях ги да тичат към стаята, където бяха затворени твоите хора, но после им изгубих следите.

— Кром да го убие! Този път какво е намислил? — Конан нямаше търпение да влезе в кулата и да разбере какво е станало с другарите му, но трябваше да види как ще завърши двубоят между Гома и Набо.

Двамата крале изпълняваха някакъв сложен ритуал, който повече приличаше на танц — дебнеха се един друг и пееха. Конан попита Кафи какво означава това.

— Кралете се предизвикват един друг и всеки съобщава, пеейки, родословието си. Набо твърди, че тронът е негов, Гома казва същото. Но за всички е ясно, че Гома наистина е истинският наследник.

— Ами ако Набо спечели? — попита кимериецът. — Тогава какво ще стане?

— Тогава всички трябва да му се закълнат във вярност — отвърна Кафи.

— Моля? — Конан беше възмутен до дъното на душата си. — След цялото това кръвопролитие Набо може да си върне короната, ако победи в един-единствен двубой?

— Разбира се. Това ще значи, че боговете искат той да е нашият крал. Бунтовниците издържаха досега, защото вярваха, че синът на техния крал е още жив и ще се върне. Ако Гома загине, няма кой да го смени.

Конан поклати глава:

— Не мога да ги разбера този хора.

Ритуалът свърши и един слуга връчи на Набо неговите оръжия: малък щит като този на Гома и късо копие. Дръжката му беше не по-

дълга от метър, а острието — дълго около лакът, широко колкото длан и остро като бръснач.

Щом започна дуелът, всички млъкнаха. Двамата крале застанаха един срещу друг и вдигнаха щитовете си. Това послужи като знак за барабаните да подхванат своя бесен ритъм. Освен тяхното биене, не се чуваше никакъв друг звук. Мъжете започнаха да се движат предпазливо в кръг, като внимателно се прикриваха зад щитовете си. Набо държеше копието ниско, с насочен към корема на противника връх. Гома сякаш беше прехвърлил секирата небрежно през рамо. Конан обаче забеляза, че дръжката на оръжието всъщност не докосва тялото му и че Гома е напрегнат като изопнатата тетива.

Набо извика и се хвърли напред с насочено към корема на Гома копие. Противникът му отблъсна оръжието с щита си и на свой ред нанесе три бързи удара. Секирата се движеше с нечовешка бързина, подчинявайки се предимно на движението на китката. Като се извърна стремително и като боравеше ловко с щита, Набо успя да се спаси. От украсеното му с белези чело потече пот, а зъбите му се оголиха в свирепа гримаса.

Набо се престори, че ще насочи удара си към лицето на Гома, но всъщност насочи копието към краката му, използвайки копието като къс меч. Гома скочи при първия опит и почти отбягна втория, но върха на копието успя да направи дълбока бразда на дясното му бедро. Набо се ухили и извика нещо.

— Вика, че е победил — прошепна Кафи.

— Много е рано — измърмори в отговор кимериецът. — Раната е незначителна.

Гома като че изобщо не забеляза окървавеното място. Още един път размахна устремно брадвата си, като се целеше ту високо към главата на Набо, ту ниско, към краката му, за да обърка защитата на противника. Докато прибираще брадвата при един от ударите, Гома насочи към врага си шипа от обратната страна на оръжието си. В последния момент Набо подстави щита си и шипът се заби дълбоко в хипопотамовата кожа. Гома хвана секирата си с две ръце, отскочи назад и задърпа с все сила. Напънът почти повали Набо на земята, но каишът на щита се скъса и се наложи Гома да освободи оръжието, което даде на Набо време да стъпи здраво на краката си. Той хвана дръжката на копието с две ръце и започна диво да замахва към Гома,

като го принуждаваше да отстъпва и не му даваше време да го атакува. Конан виждаше, че кралят-самозванец е в неизгодно положение срещу дългата секира и щита. Явно Набо съзнаваше този факт и затова реши да действа. Той изкрещя, хвана дясната китка на Гома с лявата си ръка и насочи копието си към корема му.

Гома свали щита точно навреме да се предпази, после го пусна на земята, за да сграбчи Набо. Всеки хвана ръката, с която противникът държеше оръжието си, и се опитваше да оттласне от собственото си тяло. Дива сила се изправи срещу дива сила.

Конан се боеше, че Гома е почти изтощен. Забеляза някакво движение с периферното си зрение. Палачът се промъкваше към Гома. Конан разбра, че Набо знае какво ще предприеме неговият слуга, защото се бореше с Гома така, че да го държи с гръб към палача. Силите на краля-узурпатор бяха на изчерпване. Още преди двубоят той е предвидил това и е бил готов на всичко, за да убие Гома. Очевидно, почитта на Набо към традициите не беше чак толкова голяма.

Палачът се втурна напред с вдигнато оръжие. Беше бърз, но Конан се хвърли към него със скоростта на тигър. Кимериецът скочи напред, мечът му описа бляскав кръг и отрязва ръката, която държеше острието, отнело живота на толкова безпомощни жертви. Втори удар отсече изрисуваната като череп глава и тя се търколи към тълпата. Един воин ловко я хвана и ухилен я размаха над главата си. Тълпата ахна.

Гома изтласка Набо към ръба на платформата. Върху лицето на узурпатора първо се изписа гняв, след това тревога и накрая просто ужас. Той почна да върти очи и от изкривената му уста потече слюнка. С един последен напън Гома го натисна с лявата си ръка и изви десницата му. Въпреки бясното биене на барабаните ясно се чу как ръката на Набо изтрещя, всички видяха как тя се огъна и как копието на самозванеца се заби в собственото му тяло.

Гома пусна противника си и се дръпна назад. Набо се опитваше да се задържи на крака, целият се гърчеше в агония. С вик на тържествуваща ярост, Гома взе отново брадвата си, размаха я мощно, после я стовари с всичка сила и разцепи главата на Набо, размаза челюстта и врата му, разсече гърдите и спря точно над кръста му. Високият труп се поколеба за миг, после рухна върху платформата, разпръсквайки около себе си кръв и вътрешности.

Гома вдигна високо окървавеното си оръжие. Тълпата започна да крещи радостно, забравила всички ужаси от последните часове. Всички военачалници се хвърлиха ничком в краката на победителя и заудряха чела в земята, за да засвидетелстват своята покорност.

Долината се сдоби с нов крал.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА СЪКРОВИЩЕТО НА ПИТОН

— Кром да го убие! — изруга Конан. Беше претърсил цялата кула, но никъде не беше видял спътниците си. — Къде ги е затворил?

Отвън Гома все още приемаше приветствията на подчинените си. Като проклинаше нетърпеливо, кимериецът изтича през задната врата и се озова на някаква тераса над езерото. Върху повърхността му в далечината забеляза някакъв малък предмет. Зорките му очи различиха рибарска лодка. Не му трябваша кой знае какви усилия да се досети кой е вътре. Тя се беше насочила право към крепостта на отсрещния бряг. Огледа се и забеляза, че в бързината на бягството стигиецът не се е сетил да унищожи останалите лодки.

Изтича обратно в кулата, където завари пълна суматоха. Гома беше влязъл заедно с екзалтирана тълпа кланящи се пред него поданици. Жени му носеха чисти дрехи и кани с вода. Докато разговаряше с военначалниците си, прислужниците отмиха от новия си господар потта и кръвта. При приближаването на Конан Гома вдигна глава и се усмихна:

— Хубав двубой, нали, приятелю?

— Да, така е — потвърди кимериецът.

— Разказаха ми как си убил палача — аз нямаше как да видя това. Точно такава подла постъпка очаквах от Набо и затова исках да си близо до мене. Благодарен съм ти. Кажи каква награда искаш.

— Няма време за това. Стигиецът е избягал и в момента плава по езерото към крепостта и към съкровището. Води и спътниците ми.

Гома не се развълнува особено от новината:

— По-късно ще пратя хора да ги приберат. Сега се отпусни и се наслаждавай на победата.

— Ще се отпусна, когато всичко свърши — възрази Конан. — Агла също е с тях. Кой знае каква пакост е замислила дъртата му вещица.

Гома се намръщи.

— Агла! Искях смъртта ѝ почти толкова, колкото и на Набо. Да, прав си, трябва да сторим нещо по този въпрос.

— Кой пази крепостта в момента? — попита кимериецът.

— Всички воители над четиринайсет години дойдоха с мене да се бият. Там оставихме само жените, децата и старците, а повечето от тях сигурно са тръгнали вече насам. Предполагам, че крепостта е изоставена. А тук има дела, с които трябва да се занимава.

— Дай ми тогава няколко силни гребци и аз ще тръгна след тях.

— Добре.

Гома каза нещо на воините си и двайсетина млади воители скочиха напред. Конан си избра шестима и се обърна към Кафи:

— Ела с мене. Може да ми потрябват знанията ти.

— В езерото ли? — попита преводачът със свито сърце.

— Да. Чудовището се появява само през нощта, нали? Иначе кога би било възможно да се лови риба в езерото?

Конан даде нареждания на шестимата бойци.

— Пожелавам ти успешен лов, Конан — каза новият крал. — Донеси ми грозната глава на Агла и ще те възнаградя още по-богато.

Конан изтича навън и се спусна към езерото по дългата каменна стълба. До вълнолома имаше десетина големи рибарски лодки, а наблизко бяха проснати да се сушат мрежите им. Конан посочи една, която му се стори най-здрава, воините я избутаха към водата, после сами се качиха вътре и хванаха греблата. Конан и Кафи ги последваха. Греблата запориха повърхността и лодката се устреми към средата на езерото.

Въпреки увереността, с която преди бе успокоявал преводача, Конан почувства как по гърба му пробягват тръпки, когато се озова сред водната повърхност. Беше тук за втори път. През деня или през нощта, мястото си оставаше злокобно, а и нещото беше някъде там, долу. Само нуждата да бърза караше Конан да влезе отново във владенията на съществото с тази крехка рибарска лодка. Реши да измие мечата си във водата, но в последния момент се спря. Не можеше да е сигурен, че миризмата на кръв нямаше да привлече божеството.

Кимериецът се опита да открие лодката пред тях, но езерото бе започнало да се покрива с мъгла, която закри далечината. Не беше обичайно през деня да има мъгла и това засили мрачните предчувствия

на Конан. На повърхността започнаха да изскачат някакви животни. Отпред пляскаха няколко тънки пипала.

— Нещо не е както трябва. — Кафи въртеше очи към съществата, които изникваха от всички страни. — По това време езерото трябва да е спокойно.

Воините също се разтревожиха. В битката бяха проявили храброст, но сега тук се чувстваха съвсем несигурно.

— Гребете по-силно! — нареди Конан. — Колкото по-бързо стигнем брега, толкова по-бързо ще се махнем от това прокълнато езеро!

Водата започна да променя цвета си, но сушата беше вече съвсем близо. Гребците заработиха с яростно усърдие. Пенеста диря оставаше след лодката. Конан разбра на какво се дължи бедата им. На брега се виждаше малката съсухрена фигура на Агла, която танцуваше и крещеше. Тя призоваваше обитателите на езерото да се справят с враговете ѝ.

Воините изпищяха, когато нещо подобно на огромен октопод, изскочи от едната страна на лодката и едва не я преобърна. Дебело пипало се стрелна и хвана един от гребците. В тялото на съществото се появи кръгъл отвор и отвътре се показва тракащ клюн, също като на папагал. Докато клюнът се затваряше около тялото на ревящия воин, другарите му забиха копията си дълбоко в отвратителното туловище. Клюнът се отвори, чу се съскане, съществото повърна кръв и се потопи във водата.

Кафи грабна греблото на загиналия и го налегна с огромна енергия, макар и без особена сръчност. Наоколо се появиха още по-кошмарни, неясни фигури. Акулоподобно чудовище изскочи над повърхността и описа парабола над лодката, като по пътя хвана един от гребците, стисна го между дългите си остри зъби и го завлече под водата.

Носът на лодката се заби в брега и Конан се озова с един скок на сушата. Останалите бързо го последваха, почти ридаяйки от ужас. Отвратителни създания изскачаха от езерото и ги преследваха, но в непозната за тях стихия на сушата воините ги пронизваха с лекота, обезобразявайки телата им.

Конан видя Агла да тича нагоре по склона търсейки спасение. Бързината и енергията ѝ не отговаряха на преклонната ѝ възраст. Той

се спусна подире ѝ, жадувайки да разсече на парчета древното и зло същество. Последните два дни бяха дълги безсънни и тежки, изпълнени със сражения, но по време на своите приключения Конан беше преживял далеч по-страшни неща. Беше уверен, че ще успее да хване една бягаща старица, преди да се измъкне.

Но събитията показаха, че не е бил прав. До портата на крепостта го делиха двацет крачки, когато старата вещица се скри вътре. Кимериецът скочи през прага с високо вдигнато копие, готов да убива. Но колибите бяха празни, а Агла не се виждаше никъде.

След няколко минути го настигнаха и останалите. Четиримата млади бойци почти не бяха изморени, но Кафи, пухтеше като ковашки мях.

— Мъртва ли е? — попита преводачът.

— Не, Кром да я убие, измъкна се. Трябва да я открием, преди сътвори още някоя пакост с магиите си. Подозирам, че е избягала към кулата. Там ще намерим и останалите.

— Откъде знаеш? — попита Кафи.

— Довери ми се. Нямам време за обяснения.

Воините попитаха нещо Кафи.

— Искат да им кажеш с кого ще се бият.

— Този път ще убиват хора — увери ги Конан.

При тези думи бойците се ухилиха. Куражът им се беше върнал, щом се отдалечиха от езерото. Не се страхуваха от същества на два крака.

Кимериецът ги поведе към кулата, над която се беше възцарило зловещо мълчание. Вратата зееше отворена и неохранявана. Конан влезе предпазливо, хванал здраво копието и меча. Коридорът беше тъмен и страшен. Не чуваше нищо пред себе си, но това още нищо не означаваше. Успешните засади винаги са тихи. Последните няколко метра измина на бегом, втурна се в стаята, претърколи се на пода и се изправи с приготвени за бой оръжия. Стаята беше празна.

— Няма опасност — извика той. — Идвайте.

Останалите влязоха в стаята, като се оглеждаха крадешком.

Помещението не се беше променило от последния път, когато Конан беше вътре, но с две изключения: Марандос го нямаше, а големият камък, който лудия галеше с толкова нежност, беше прекатурен на една страна и разкриваше стълба, която водеше надолу

към дълбините под крепостта. Какво го беше преместило: човешка сила или магиите на Сетмий?

— Трябва да слезем там, долу — рече кимериецът. Очите на воините обходиха с колебание стълбата. Отново се бяха озовали на непозната територия. — Иди навън и донеси факли — нареди Конан на Кафи.

Робът изтича навън, при колибите, над които още се разнасяше пушек. След няколко мига се върна с наръч незапалени факли под едната си мишница и една запалена в другата.

Конан прибра меча и взе една факла. Останалите бойци последваха примера му. Държейки светлината пред себе си, кимериецът започна да се спуска надолу.

Веднага забеляза, че този коридор се различаваше от крепостта горе. Беше построен от изсечени едри камъни, загладени с много любов и покрити с екзотична украса. По стените и тавана имаше картини, които напомняха стигийските, но в същото време видимо се отличаваха от тях. Конан разбра, че пред себе си вижда образец на питонското изкуство, което предшества стигийското. Воините ахкаха при вида на странните, непознати живописни фигури. Богове, владетели и митологични същества представяха неизвестни легенди и ритуали на една забравена религия. Някои от тези същества имаха тела на хора и глави на животни, или обратното. Виждаха се сцени на пиршества и битки, но повечето от изобразените дейности бяха неразбираеми и много от тях напълно отблъскващи.

Стълбата се оказа много по-дълга, отколкото очакваше Конан, и вместо да върви направо, тя правеше странни, необясними завои, спираше на привидно ненужни площадки, след които просто продължаваше надолу. Навсякъде плетеницата от пищни рисунки привличаше и уморяваше погледа.

Един от воините възкликна:

— Погледнете факлите!

Пламъкът се поклащаше на лекия ветреца, който можеше да идва само отпред.

— Някой много ще се разочарова, ако това е просто подземен тунел — Конан се засмя. — Но така им се пада!

След малко чуха пред себе си странни звуци. Чуваха се кряскане и квичене, приглушено от далечината и преиначено от ехото.

Пространството се изпълваше от ритмично бумтене, което по-скоро се усещаше, отколкото се чуваше. Не беше като биене на барабани, а приличаше повече на глух океански тътен — като че ли беше туптящото сърце на света.

Пред себе си видяха странно сияние. Беше жълто с лек зеленикав оттенък и в него се долавяше неземна студенина. Процеждаше се през входа, където свършваше стълбата. Конан пусна факлата и извади меч.

Помещението, в което се озоваха, представляваше голяма, ехтяща зала, толкова огромна, че Конан не можа да разбере дали е дело на човешки ръце, или сътворена от природата пещера. Стената, в която беше прорязан входът, беше гладка и покрита с още питонски фигури, този път с огромни размери. Отсрещните стени си оставаха загадка, защото сиянието не ти осветяваше. То приличаше повече на светеща мъгла, отколкото на светлина, излъчвана от един източник. Приблизително в средата на залата проблясваше някаква огромна купчина, около която се суетяха човешки фигури.

— Сега се пригответе за бой — нареди Конан. — Няма да нападат жената, дребния мъж, големия мъж с жълтата брада и мъжа с червената брада.

Кафи предаде заповедта, но Конан не беше убеден в нейното изпълнение, защото знаеше как освирепяват тези воители, когато им се разгорещи кръвта. Ако воините се разбеснеят, другарите му просто ще трябва да се погрижат сами за себе си.

Започнаха да се приближават предпазливо към блестящата купчина. След малко Конан разбра, че странното сияние идва от златото и скъпоценните камъни и че голяма част от съкровището се състои от предмети със странна форма, а не от украшения. Когато почти стигнаха целта си, най-високата фигура се обърна.

— Добре дошъл, кимериецо. Моята колежка Агла ми каза, че се очаква да пристигнеш всеки момент.

— За твое нещастие — предупреди го Конан.

Той видя, че точно зад съкровището подът на залата свършва и започва вода, която на свой ред се скрива в мрака. Малки вълни вяло се удрияха в брега. Явно пулсирането идваше от това странно подземно езеро.

— Конан! Наистина ли си жив? — Гласът беше на Спринголд, който изглеждаше изтощен, но изпълнен с радостно вълнение. До него стоеше Улфило, чийто постоянен израз на уязвено достойнство си оставаше непроменен. Недалеч беше и Улфреде, който явно тихо се забавляваше. И тримата бяха въоръжени.

— Как така се озовахте тук с този измамник? — Конан посочи Сетмий.

— Той ни пусна от тъмницата и ни каза да избираме: или да тръгнем с него, или да нахраним езерното същество — обясни Улфило. — Решихме засега да забравим противоречията си.

— Къде е Малия? — попита Конан.

— Искаш да кажеш, Бялата кралица — прекъсна го жрецът.

Конан забеляза за пръв път, че двамата стигийски военачалници стоят зад Сетмий, хванали дръжките на оръжията.

— Не бива да говориш за нея като за обикновена жена. Сега тя е много над тебе.

— Питам те къде е, проклето куче? — Конан се приближи до жреца и вдигна меч си.

Хопшеф и Геб извадиха оръжията си и застанаха пред своя господар.

— Ако искаш да я видиш — отговори Сетмий, — трябва само да вдигнеш глава.

Конан плъзна поглед по искрящия хълм, който беше направен от перли, диаманти и кристали, някоя и друга книга и множество сложни предмети, чието предназначение не можеше да отгатне. Най-отгоре имаше нещо, подобно на голям трон, направен от злато, сребро и скъпоценни камъни. Малия седеше върху него. Тя не го погледна и очевидно не съзнаваше присъствието му. На главата си носеше висока корона с форма на разтворено ветрило. На шията ѝ висяха тежки наниз от перли и злато, на ръцете и краката ѝ имаше също толкова разкошни гривни. Като се изключат бижутата, не беше облечена с нищо. Цялото ѝ внимание беше приковано във водата. До нея клечеше Агла, която пееше и удряше едно малко барабанче. То беше направено от опъната върху човешки череп кожа.

— Какво е това? — попита Конан. — Какво правите с нея?

— Попитай него, чернокоси — обади се Улфреде. Той посочи към едно опърпано същество, седнало отстрани на купчината и

заровило ръце и крака в блестящите богатства.

— Виждам за какво си понесъл толкова страдания, Марандос. Но май не си щастлив с любящата си жена.

— Жена? — мъжът премига. — О, тя ли? Тя беше част от сделката.

— Каква сделка, да те вземат дяволите?

Младите воители до Конан зяпаха разкрилата се пред очите им гледка, толкова неразбираема за тях, че дори бяха забравили жаждата си да убиват.

— Със стигиеца. Той обеща да ме заведе при съкровището, ако подмамя там и Малия. Трябваше му за нещо. И аз се съгласих.

— Ами другите?

— Е, нямаше как да се добере дотук сама, нали?

Той изглежда се засегна от глупавия въпрос. Конан се обърна към Улфило.

— Значи това е братът, заради когото прекоси половината свят?

Улфило плю с презрение:

— Да не мислиш, че съм тръгнал на това приключение заради безполезния си брат? Откак се е родил, е все същият глупак и прахосник! Не, исках да намеря съкровището и да възвърна богатствата на рода ни. Що се отнася до жена му, каква ми е тя на мене? Уличница, която той е намерил, докато е скитал, нищо повече от една кобила или ловно куче, което е хванало окоето му. Ако на жреца му трябва за нещо, нима това може да се сравнява с постигането на величие за семейството ми в Аквилония?

— Честта ти струва много евтино, благороднико — отвърна Конан.

— Не смей да ми говориш за чест, варварино!

Аквилонецът извади от ножницата дългия си меч.

— Не съм дошъл тук да те убивам — изръмжа кимериецът. — Бяхме спътници. Нека не се сражаваме, докато наблизко стоят враговете ни.

— Те не са ми врагове — отрязва го Улфило.

— Караш ме да съжалявам, че дойдох. Помогнах на Гома да превземе града, само за да ви освободя от лапите на Набо и Сетмий.

— Много благородно от твоя страна, приятелю — намеси се Спринголд. — И ние ти благодарим най-сърдечно. Няма нужда да се

караме. Присъедини се към нас. Това не е просто търсене на съкровище. Тук действат толкова древни и мощни сили, че събитията в тази долина могат да изменят световния ред. Какво значение има животът на няколко човека или на една жена в такъв исторически момент?

— Да се присъединя към този подъл свещеник? — Конан не можеше да повярва на ушите си. — Вие всички сте обезумели също като Марандос! Стигиецът няма да ви даде нищо!

— Аз съм питонец, ако нямаш нищо против, варварино. В жилите ми тече чистата, кралска кръв на империята Питон. На този ден ще събера древната корона и съкровището на моя народ с неизмеримата сила на съществото, което идва отвъд познатите нам звезди. Когато такава мощ се впрегне във волята ми, ще въздигна древния Питон от пепелта и ще го възстановя какъвто е бил някога, като го управлявам със сила, за която някогашните крале не са могли да мечтаят!

Черните му очи светеха фанатично.

— Сила? — отвратен попита Конан. — Чудовището няма сили да се измъкне от дупката, която е направило при падането си на земята. Толкова е безпомощно, че трябва да го хранят боязливите диваци!

— Виждаш ли тази огромна купчина злато и скъпоценности, варварино? Знаеш ли какво е това?

— Това е съкровището на Питон, заради което няколко глупаци прекосиха с бой половината земя.

— Забеляза ли колко малка част от него се състои от дрънкулки и украшения и колко много са книгите и оръдията?

— Това е очевидно.

— Тук е събрана магическата сила на питонската империя! Когато хиперборейските племена започнали да печелят победа след победа, императорът повикал всички мъдреци и магове, събрал на едно място най-ценните им и мощни пособия, и така създал най-големия склад на магическа сила в историята!

— Голяма полза е имал от това! — В гласа на Конан звучеше презрение. — Хиперборейците поили конете си в реките на Питон и се греели на пепелищата от дворците му.

— Звездите били истинските врагове на империята — възрази Сетмий. — През годината на падането на Питон на небето се

образувало толкова зловредно съзвездие, каквото не е имало в продължение на десет хиляди години. Съществото в езерото обаче усетило силата, събрана в съкровищницата, и започнало да я привлича към себе си. Неслучайно водачът на експедицията преминал цялата пустош и накрая разположил богатствата до езерото! Някаква друга сила, а не просто стремежът за безопасност, карал работниците да копаят все по-надолу и все по-надолу. Всеки път, когато надзирателят понечвал да нареди да правят зала, някакъв безименен импулс го подтиква да продължи работата, докато накрая стигнали до тази пещера.

Конан се обърна към аквилонците и ваниреца:

— Това съкровище представлява магическа сила. Да не мислите, че жрецът ще го раздели с вас? Не може да сте толкова глупави!

— Ако е искал да ни излъже, за какво ще ни освобождава от тъмницата, ще ни връща оръжието и ще ни води тук? — възрази Улфило.

Думите му накараха кимериеца да избухне в смях:

— Безумци! Освободил ви е, защото му е трябвал някой да докара лодката, преди Гома да влезе с хората си в града. Довел ви е до съкровищницата, защото не е бил сигурен какво ще завари тук. Можеше да има охрана и тогава трябваше да се бие. Живи сте само защото има на разположение тези двама стигийски продажници. Но ще сте живи дотогава, докато не упражни силата, която очаква да получи от езерното същество.

— Нима сме длъжни да слушаме този дивак, господарю? — обади се Хопшеф. — Позволи ми да го убия.

— Почакай още малко, приятелю. — В очите на стигиеца се четеше леко безпокойство. — Може би е дошло време нашият Улфило да докаже своята вяност. Аквилонецо, ако искаш да бъдеш пръв сред благородниците ми, убий този чернокос варварин.

Улфило изгуби малко от арогантната си самоувереност.

— Наистина ли искаш да го сторя? Той не е опасен за нас, силата му е само един меч. Макар да е чужденец и нископоставен, служи ни храбро и вярно по пътя дотук.

— Май ти липсва стоманената твърдост на питонски херцог — с престорена тъга заключи Сетмий.

— Мога да бъда непоколебим, колкото всеки друг — изрева Улфило и извади дългия си меч. — Някакъв си див чужденец не може да застане между мене и славата на рода ми!

— Спрете! — изсъска Спринголд. — Това е детинщина!

Но приятелят му вече не беше подвластен на никакви разумни доводи. Виждаше единствено това, че величието на неговия род се изплъзва от ръцете му и един враг, който искаше да му попречи да осъществи мечтите си.

Двата меча извънтяха един о друг и кимериецът започна отчаяно да се сражава за живота си. Улфило беше един от най-силните и умели фехтовачи, които беше срещал, но Конан не прощаваше на никого, който го напада с оръжие в ръка. Остриетата плетяха блестяща стоманена мрежа около двамата сражаващи се мъже, които атакуваха или отстъпваха.

Наблюдателите следяха боя с напрежение. Спринголд гледаше с мъка как двама приятели се опитват да се убият един друг. Улфреде както обикновено се забавляваше с израз на ирония и безразличие. Младите воители развълнувано обсъждаха този нов за тях начин да се води бой. Марандос не се интересуваше от нищо освен от съкровището. Геб и Хопшеф поглаждаха нетърпеливо дръжките на мечовете си, нетърпеливи да забият острието в нечий нищо неподозиращ гръб. Малия беше в състояние на самозабрава. Агла и Сетмий гледаха към водата.

Улфило нанесе един мощен удар, който щеше да разцепи черепа на Конан, ако той не го беше спрял в последния момент със собствения си меч. С мощно извъртане на китката си той приклеци оръжието на аквилонеца. Няколко мига двамата мъже стояха неподвижни в премерване на силите си, после Конан с рязко дърпане изтръгна оръжието от ръката на Улфило и го хвърли настрани. С рязък и мощен отведен удар кимериецът разцепи гърдите на Улфило.

Сетмий каза нещо и двамата стигийци извадиха оръжията си. Те се втурнаха с ръмжене към Конан, насочили остриетата на оръжията си към гръба му. Кафи изкрещя предупредително, кимериецът се завъртя и освободи мечата си от трупа на Улфило точно навреме, за да отблъсне нападението на Хопшеф. Четиримата млади воители нападнаха с виковете.

В последвалата дива суматоха не се знаеше кой с кого се бие. Свистяха и проблясваха копия и мечове. Миризма на кръв изпълни задушния въздух. Кимериецът разсече Хопшеф на две и се обърна тъкмо навреме, за да види как едно копие прониза Геб в момента, в който изкорми един от воините. В краката му лежеше още един воин, който не беше преценил, че врагът носи ризница. Конан видя как рухват на земята и останалите му бойци. Над тях стоеше Улфреде с окървавено до дръжката оръжие.

— Защо го направи? — попита Конан.

— Просто разчистих от пътя някои евентуални пречки, Конан — отговори ваниреецът. Отзад се виждаше Спринголд, проснат в безсъзнание на земята. Още една пречка, която е била премахната.

— Трябваше да се вслушам повече в думите ти, червенобради — рече Конан.

— Точно така, чернокоси. „Когато става дума за съкровище, не трябва никому да вярва!“ Това е от „Поемата за добрия съвет“. Винаги съм изпълнявал нейните поуки.

— Значи ти си подстрекавал моряците срещу мене по време на плаването и през похода към вътрешността!

— Най-послед помъдряваш, макар и малко късно.

— И ти си глупав, като останалите! Нима можеш да отнесеш оттук повече от един вързоп? Ако предположим, разбира се, че жрецът ти го даде.

Чак сега се запита къде е Сетмий. Видя го да стои на върха на съкровището, точно зад Малия, сложил ръце на раменете ѝ. Във водата пред тях се появи някакво движение.

— Един вързоп ще стигне, за да подготвя една добре екипирана експедиция, с която да прибера останалото — обясни Улфреде. — Но няма да се наложи да го правя. В момента получовеците на Сетмий идват насам. Крал Набо отказа да ги пусне в града, нито пък им разреши да лагеруват наблизо. Сетмий ги изпрати на близките хълмове. Сега те идват да се присъединят към него и после ще отнесат съкровището.

— Следователно той ще притежава съкровището, а не ти — каза Конан. — Ще накара бумбана да те убият.

— Не мисля така. Видиш ли, за да върне съкровището, ще му трябват два кораба, а кой освен мене би могъл да управлява „Морски

тигър“. Там има само неколцина опитни моряци. Трябва му добър моряк, който да го върне на север. Каквито и да са плановите му по отношение на мене... — Улфреде сви рамене. — В морето, приятелю, може да се случат много неща.

Ванирецьт се хвърли напред. Мечовете се удариха един в друг и той се засмя в лицето на кимериеца:

— Мисля, че последните приключения трябва много да са те уморили!

Конан наистина беше изтощен. Постоянните боеве бяха надвили дори неговата желязна сила. Ванирецьт беше огромен, як мъж и успя да отблъсне Конан назад. Кимериецьт успяваше единствено да парира бързите удари на червенобрадия и да отстъпва. Изведнъж забеляза, че стои във вода. Около коленете му езерото сияеше и бълбукаше. Конан усети, че го прорязва ужас.

— Вие, чернокосите, винаги сте били с лош късмет — извика Улфреде, който вече се задъхваше от усилие да поддържа меча си в постоянно движение. Но този беше единственият начин да се предпази от смъртоносното острие на врага.

— А вие, ванирците, винаги сте били народ от предатели! — отвърна Конан. — Не трябваше да вярвам в приятелските ти чувства нито за миг!

Следващият удар на ваниреца едва не разцепи черепа на кимериеца. Успя да отблъсне острието и да се размине само с лека рана.

— Уви, напълно си прав. Сбогом, кимериецо!

Мечът му изби меча от ръката на Конан и се издигна за смъртоносния си удар. Но изведнъж очите му се разшириха от изненада и ужас. Нещо дебело и еластично се беше увило около кръста му.

Ужасен, Конан видя пред себе си огромното туловище на езерното същество. То се извисяваше зад ваниреца и изпълваше цялата водна част на подземната пещера. От него се носеше непоносима воня. Пипалата вдигнаха високо червенобрадия и започнаха да го изстискват. Следван от нечовешките писъци, Конан се запрепъва към брега. Затича се към стълбата, но видя Спринголд да се търкаля стенещ по пода. Улфреде само го беше зашеметил с дръжката на меча си. Кимериецьт се наведе и го повлече със себе си.

Спринголд отвори очи и огледа страшната сцена:

— Спаси Малия! — задавено извика той. — Тя не заслужава такава съдба!

Конан погледна към върха на блестящия хълм и видя, че жрецът все още стои изправен зад трона, на който седеше Малия с широко отворени очи, явно парализирана от страх. Агла танцуваше и подскачаше в екстаз, докато чудовището все повече се приближаваше, протегнало многобройните си ръце.

— Кром да ме убие, какъв съм глупак! — Конан пусна Спринголд и взе да се катери по купчината скъпоценности. Загадъчните кристали и магическите уреди се местеха под краката му. От време на време хвърляше по един поглед към приближаващото се чудовище. То цялото беше обгърнато в мрежа от червени светлини.

— Готово! — извика тържествуващо Сетмий. — Завърших магията и изпълних пророчеството! Силата на езерното същество и силата на древен Питон се сляха в едно!

Едно тънко пипало се стрелна и хвана Агла наскоро подскока ѝ. Старата вещица се разпищя ужасено, когато се видя вдигната нависоко. След това пипалото се разгъна, завъртя я и я удари в отсрещната стена.

Конан тласна жреца настрана и смъкна Малия от трона.

— Не! — извика Сетмий. — Бялата кралица трябва да се събере с извънземното същество! Така е предречено!

— Намери си друга за това — изръмжа Конан.

Сетмий се наведе и вдигна някакъв жезъл с кристален връх. По дължината му потече огън ѝ жрецът го насочи към гърдите на кимериеца.

— Съкровището си е мое! — извика Марандос и се хвърли върху Сетмий. Светкавицата сякаш обгърна лудия отвсякъде, докато двамата се бореха върха купчината от злато.

Конан нарами Малия и заслиза надолу по скъпоценния хълм. Искаше да се измъкне колкото може по-бързо, но се боеше да не се спъне. Като стигна долу, намери Спринголд едва да се държи на краката си. Конан подхвана учения под мишница и помъкна и него към стълбата.

Когато стигнаха входа на пещерата, към тях се присъедини Кафи. Робът дотърча от някакъв полутъмен ъгъл на пещерата, носейки нещо

в ръка. Неясно защо, той се хилеше до уши.

— Помогни ми! — нареди му Конан. Кафи подхвана Спринголд и го помъкна нагоре по стъпалата.

Адският шум отзад накара Конан да се обърне. Чудовището се беше измъкнало от водата и протягаше пипала да обхване съкровището. Отгоре все още се бореха двете човешки фигури, без да забелязват надвисналото над главите им опасност. После огромното туловище покри цялата купчина и ги смаза. Червените светкавици, които прескачаха по кожата му, замряха и то започна да свети отвътре. После започна да се променя по начин, който никоя човешка реч не може да опише.

Конан се завъртя и се втурна нагоре по стълбите. Умората му беше голяма, а жената, праметната през рамото му, изобщо не беше лек товар. Но нещото отзад му вдъхна удвоена енергия и сила. Когато стигнаха края на стълбата, имаше чувството, че краката му са направени от разтопен метал. Въпреки това продължи нагоре. После чу някакво шумолене отзад и шум на приближаваща се вода.

— Качвайте се, мътните ви взели! — извика Конан. Спринголд и Кафи се запрепъваха почти с последни сили.

Изведнъж водата заля глезените на кимериеца, тъкмо когато беше, започнал да долавя светлината, която струеше през отвора горе. Постепенно водата покри коленете му и се заизкачва нагоре по-бързо, отколкото той успяваше да върви. Когато стигна горната площадка, нивото ѝ беше до кръста му. В залата на кулата трябваше да влезе с плуване в бълбукащата, светеща течност.

Една вълна изхвърли задъхания кимериец през вратата на кулата и го стовари на площадката пред нея заедно с товара му. Той остана да лежи там, едвам си поемаше дъх, пред очите му от изтощение танцуваха кръгове. Чу как някой наблизко се смее. Конан събра последните си сили и се надигна. До него лежеше проснат Спринголд и повръщаше вода. Наблизко стоеше Кафи. Той се смееше и се радваше на нещото в ръката си.

— Какво, по дяволите е толкова смешно? — ядоса се Конан. — И какво е това, което си взел от залата? Част от съкровището ли измъкна?

— Не, нещо много по-хубаво — отвърна Кафи. — Като му занеса това, крал Гома ще ме възнагради богато!

Той протегна някакъв малък кръгъл предмет. Беше противната глава на Агла. Носеше все още израза на нечовешки ужас, изписал се върху нея, когато божеството на старата вещица я беше хванало.

— Поне един човек е имало там долу, който си е запазил ума и е знаел какво прави — отбеляза Конан.

Имаха едва няколко минути за възстановяване, преди острия слух на варварина да долови някакъв шум откъм склона на хълма.

— Бумбана! — изстена той. — Съвсем ги бях забравил!

С Кафи се домъкнаха до парапета на крепостните стени. Далеч под тях, в ниското, езерото се вълнуваше и светеше злокобно. Спринголд успя да се присъедини към тях. Малия лежеше още в безсъзнание.

Нагоре по хълма, все още недалеч от езерото, се виждаха тромавите фигури на бумбана.

— Трябва да се махаме оттук! — извика Спринголд.

— Къде ще отидем? — попита Конан. — По тези хълмове ще ни виждат от километри, а и не можем да бързаме, носейки Малия.

— Може би ако влезем в кулата...

— Гледайте! — извика Кафи посочи нещо.

Средата на езерото започна да се надига нагоре, както когато чудовището излизаше на повърхността. Но този път беше малко по-различно. Сега светеше късното следобедно слънце и водата не потъмня, не се обагри в кървавочервено, а остана да свети почти бяла. Тъпоумните бумбана се обърнаха да видят какво става зад тях.

Внезапно от повърхността на водата изскочи нещо със съскащ, гръмотевичен рев. Светлината стана толкова ослепително ярка, че сякаш от езерото се беше показало слънцето. Вътре в нея имаше нещо неимоверно странно и светло. То се издигна шумно нагоре и се скри в облаците, като за миг ги освети отвътре. След това изчезна.

Водата в езерото преля и плисна по склоновете, като поваляше бумбана и ги носеше с лекотата на сламки. След това вълните се успокоиха и се върнаха обратно в езерото. От получовеците обаче нямаше и следа.

— Върна се там, откъдето е дошло — поясни Спринголд. — Или може би е продължило едно отдавна прекъснато пътуване. Кой знае? Може би престоят тук за това същество е бил само незначително забавяне. Пък и кой може да каже доколко то е повлияло на човешката

история? Може би са унищожили Питон, защото то е имало нужда от тази сила? Може би кралската династия на Питон е креела стотици поколения наред в дворците на Стигия само за да може Сетмий да изобрети магиите, с които да освободи силата и чудовището да може да я използва? Сетмий несъмнено е вярвал, че ще може да подчини извънземното на собствената си воля, а всъщност той през цялото време се е подчинявал на неговата.

— Спринголд — Конан потърка уморено чело, — досега не ти го казвах от приятелски чувства. Но наистина говориш прекалено много.

Двамата занесоха Малия до една изоставена колиба и кимериецът нареди на Спринголд да я пази. След това се обърна към Кафи:

— Днес денят за тебе беше най-лек. Искам да отидеш при крал Гома. Кажи му, че съм готов да поискам наградата си, и го помоли да изпрати хора да пренесат другарите ми.

— Полумъртъв съм от умора — рече Кафи, — но ще направя както казваш. Може би пък моята награда ще бъде да стана отново свободен човек.

Щом Кафи изчезна, Конан намери още една изоставена колиба, вмъкна се вътре, сложи оръжията си наблизко, опъна се по гръб и моментално заспа като мъртъв.

— Наистина ли това е всичко, което искаш? — попита Гома кимериеца. — Само да дам на приятелите ти сигурна охрана до брега? Долината сега е чиста, извънземното го няма. — Той махна с ръка към езерото. Водата му блестеше, чиста като планински ручей. — Остани тук. Ще ти дам много жени и големи стада.

— Благодаря ти, но това не е по моя вкус.

Гома отметна глава и се разсмя:

— Моите пътешествия са към края си, но ти май още дълго ще вървиш, преди сърцето ти да намери покой. Имам доста злато. Нека ти напълня една кесия.

Конан поклати глава:

— Това само ще ме забави. Предпочитам да пътувам с лека екипировка. Когато отново стигна до цивилизованите страни, ще

намеря злато. Стига да го има някъде, винаги ще намеря начин да си напълня джоба.

— Сбогом тогава. Ти си най-странния от всички странни хора, които съм срещал.

Кимериецът отиде да се сбогува със спътниците си. Малия беше здрава, но гледаше измъчено и не беше казала нито дума след преживяното в пещерата.

— Искан ми се да беше дошъл с нас, приятелю — рече Спринголд.

— Вече не съм ви необходим. Казах, че ще ви заведа при Марандос, и изпълних обещанието си. Нищо не ме привлича вече към брега. Гома ще ви даде силен отряд воители и носачи, така че няма от какво да се боите. Моряците, които Улфреде остави при „Морски тигър“, ще ви върнат обратно на север.

Спринголд хвана десницата му:

— Е, мене ме чака библиотеката. Сет да ми строши костите, ако пътувам отново!

С тези думи се разделиха.

Два дни спокойно ходене отведоха Конан през тесния проход в планините на изток. Склоновете под него бяха гъсто обрасли с гора. Тя се простираше чак до хоризонта, внушително доказателство за жизнените сили на Черния бряг. Дивата земя привличаше Конан, както винаги го бяха привличали непознатите краища.

За него съкровищата не означаваха нищо. Цивилизованият свят също не го привличаше. Беше почти гол, само с меч и копието си. Разчиташе само на ума си, голямата си сила и на безкрайната си жажда за приключения. Самият той въплъщаваше дивия дух на девствената природа.

Поспря за миг пред гъстия мрак под дърветата. После, безшумен като горски дух, изчезна в гората.

Издание:

Джон Мадокс Робъртс

Конан: Съкровището на Питон

Американска, I издание

Превод: Гергана Попова

Редактор: Балчо Балчев

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД, Линче Шопова

Формат 84/108/32

Печатни коли 16

Conan and the Treasure of Python

John Maddox Roberts

A Tom Doherty Associates Book

© 1986 by Conan Properties, Inc.

© Гергана Попова, превод, 1996

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1996

© ИК „Бард“, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.